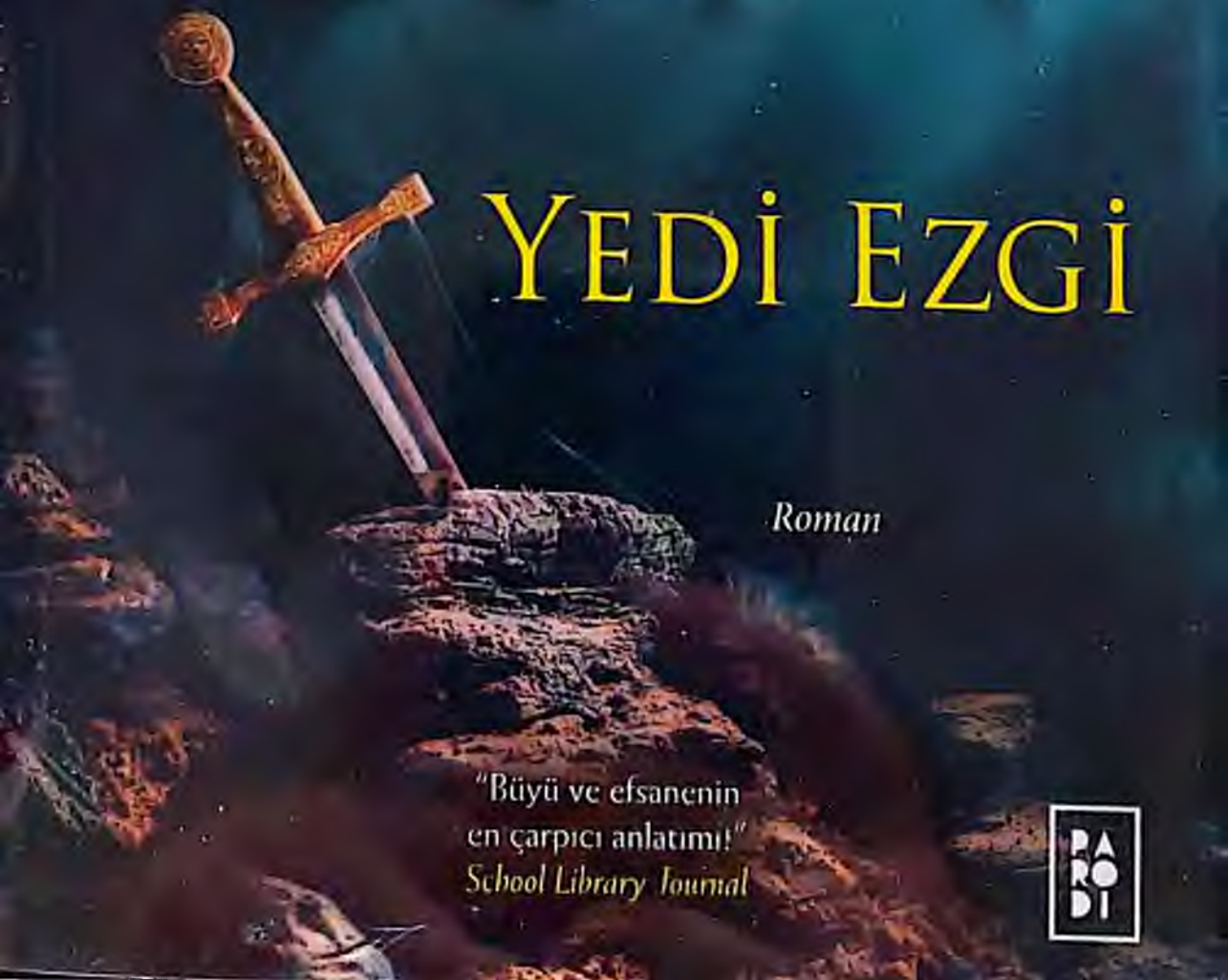
NEW YORK TIMES BESTSELLER

T. A. BARRON

MERLIN

2. KİTAP

YEDİ EZGİ

Roman

"Büyü ve efsanenin
en çarpıcı anlatımı!"
School Library Journal

PARODİ

ANITA SILVEY TARAFINDAN
"GENÇ-YETİŞKİN OKURLAR İÇİN EN İYİ 500 KİTAP"
ARASINDA GÖSTERİLMİŞTİR.

Merlin, Fincayra'ya, gökyüzü ve yeryüzü arasında uzanan
bu büyülü adaya umut getirdi.
Ancak Fincayra hâlâ büyük bir tehlike altında.
Üstelik bu tehlikenin ilk kurbanı da Merlin'in annesi!

Annesini kurtarmak için Merlin'in tek umudu
Bilgeliğin Yedi Ezgisi'ni harfiyen öğrenmektir.
Ama bunun için yenilgiye uğratması gereken dev bir engel
vardır: En ufak bir bakışı bile ölüme yol açan
insan yiyen bir canavar...

www.parodi.com.tr

MERLIN

2. KİTAP

YEDİ EZGİ

Duzenleme
Ny.ozlem

T. A. BARRON

MERLIN - Yedi Ezgi
T. A. Barron
Orijinal Adı: Merlin-The Seven Songs

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka
Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal
Editör: Elif Bıçaklar
Çeviren: Aydın Ekim Savran
Son Okuma: Eren Nadir Akşamoğlu
Kapak Tasarım: Parodi Design

ISBN: 978-605-5034-46-7
Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Mart 2017

Baskı: Elma Basım
Küçükçekmece / İstanbul
Tel: 0212 697 30 30
Matbaa Sertifika No: 12058

© 2011 by T. A. Barron

Türkçe yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

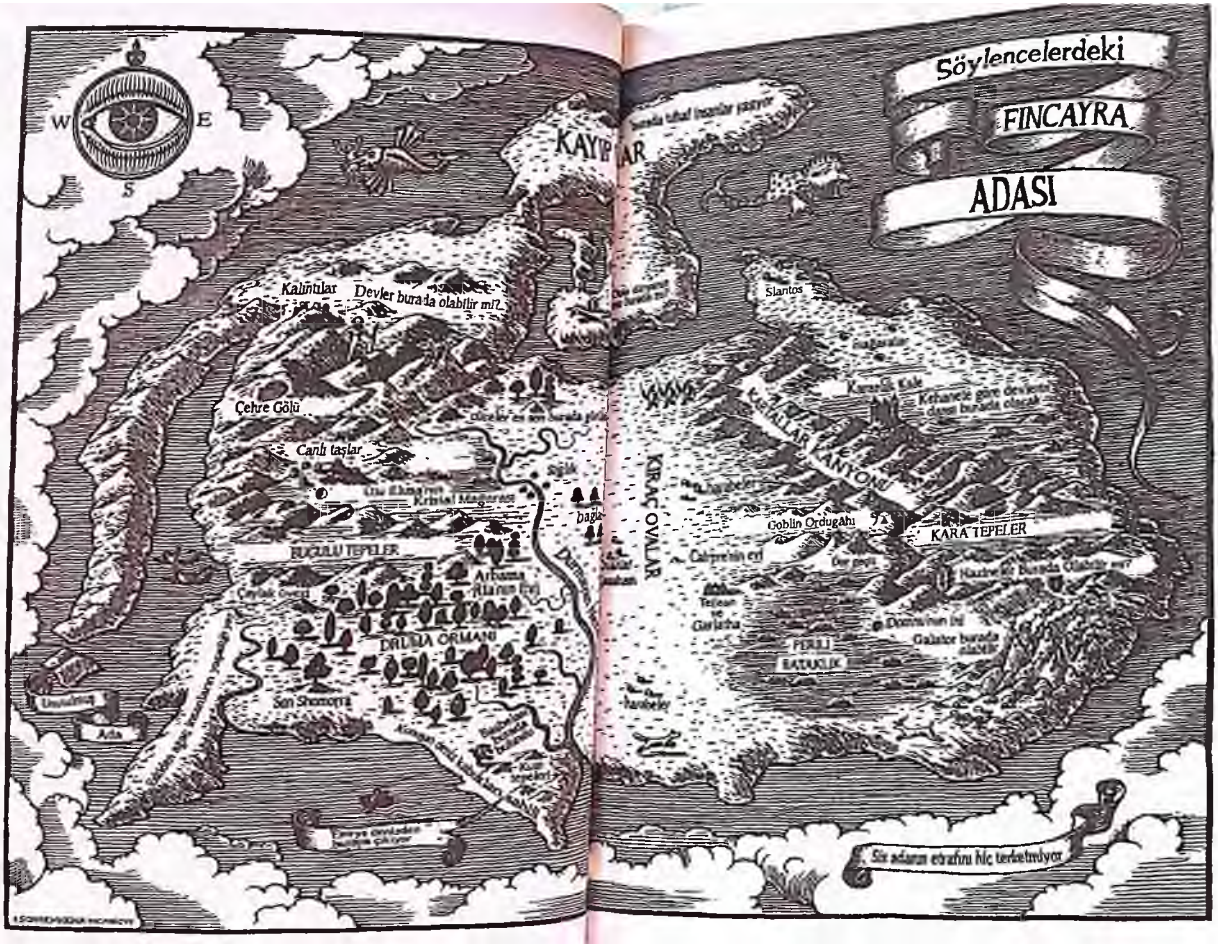
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI
Avrupa Residence & Office Ataköy No: 8/30
Bakırköy / İSTANBUL
Tel: 0212 244 05 77
www.parodi.com.tr / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

Bu kitap, hayatı yedinci Ezgi'nin bir dizesiymiş
gibi şarkı söylercesine yaşayan
Currie'ye ithaf edilmiştir.

Ayrıca iki yaşında olmasına rağmen yüreğiyle çok
iyi gören Ross'a özel teşekkürler.

Söylencelerdeki
FINCAYRA
ADASI
W
E
S
KAYIP
Kalıntılar
Devler burada olabilir mi?
Çehre Gölü
Canlı taşlar
Kristal Mağarası
BUĞULU TEPELER
Arbasna Kilarna Evi
DRUİDA ORMANI
San Shomoya
Ada
Slantos
Kehanete göre devlerin
dönüş burada olacak
KIRAÇ OVALAR
Goblin Ordugâhı
KARA TEPELER
Hazine mi burada gömülü mü?
Ejderin evi
Galator burada olabilir
PERİLİ
BATAKLIK
Su adanın etrafını hiç terketmiyor

GİRİŞ

Yüzyıllar nasıl da gelip geçti. Bir zamanlar beni sırtında taşıyan cesur atmacadan da annemi kaybettiğim gün kalbime ok gibi saplanan keder duygusundan da çok daha hızlı aktı zaman.

Devlerin dansından sonra kaleden arda kalan taşların oluşturduğu çemberde Büyük Fincayra Meclisi'nin toplanışı hâlâ gözümün önünde. O noktada yüzyıllardır meclis toplanmamıştı, ondan sonraki yüzyıllar boyunca da toplanmayacaktı zaten. Meclise katılanların, devrik kralın nasıl cezalandırılacağından, yeni bir hükümdar seçip seçmemeye kadar pek çok zor meseleyi karara bağlaması gerekiyordu. Ama en büyük mesele, Fincayra'nın Hazineleri'nin, özellikle de Çiçekaçtıran Arp'ın nasıl kullanılacağıydı.

Toplantının başlangıcını unutamadığım gibi, ne kadar uğraşırsam uğraşayım bitişini de unutamıyorum.

***

Çember hâlinde dizilmiş taşlar, tepenin üzerinde geceden bile karanlık bir gölge öbeği oluşturuyordu.

O gece hiçbir ses duyulmuyordu. Tek başına dolaşan bir yarasa, harabelere doğru yöneldi. Fakat sonra, Karanlık Kale'nin tekrar yükseldiğini sanıp korkmuş olsa gerek ki başka yöne saptı. Oysa kalenin kulelerinden ve mazgallarından geriye tek kalan, terk edilmiş mezarlar kadar sessiz duran taşların oluşturduğu çemberdi.

Birden taşlarm üzerine tuhaf bir ışık vurdu. Güneş ışığı olamazdı bu çünkü güneşin doğmasma daha saatler vardı. O hâlde giderek artan bu ışık, tepedeki yıldızların ışığı olmalıydı. Sanki yıldızlar çembere daha çok yaklaşıyor, alev alev olmuş binlerce göz bizi izliyordu.

Tereyağı gibi sapsarı, geniş kanatlı bir kelebek taşlardan birinin üzerine kondu. Onu, açık mavi tüyleri yaşlılıktan kısmen dökülmüş bir puhu izledi. Devrilmiş bir sütunun dibindeki gölgelerden bir şey geçti sürünerek. Belden altı keçi, belden üstü ise çocuk gibi olan bir çift tuhaf yaratık, hoplaya zıplaya çemberin ortasındaki açıklığa doğru ilerledi. Onların ardından gelen dişbudak, meşe, akdiken ve çam ağaçlarmdan oluşan bir topluluk, bütün tepeyi koyu yeşil bir dalga gibi kaplamıştı.

Fincayralı erkek ile kadınlardan oluşan ve şaşkınlıkları gözlerinden okunan yedi kişilik bir grup, kızıl sakallı cücelerle birlikte taşların ortasındaki açıklığa girdi. Açıklıkta; siyah bir aygır, birçok kuzgun, taşların dibindeki bir su birikintisinde kahkahalar atıp birbirini ıslatan bir çift su pe-

risi, benekli bir kertenkele, papağanlar, tavus kuşları, gövdesi de boynuzu gibi bembeyaz parlayan bir tekboynuz, yanlarında altlarına serecek yapraklarını da getirmiş yeşil bir böcek ailesi, yavrusuyla birlikte gelen dişi bir geyik, dev bir salyangoz ve kalabalığa gözünü bir an olsun bile kırpmadan bakan bir anka kuşu toplanmıştı.

Fincayralı insanlardan saçı başı birbirine karışmış, uzun suratlı, şairlikle meşgul bir tanesi; siyah gözlerini toplanan kalabalığın üzerine dikmiş, onları izliyordu. Bir süre sonra devrik bir sütunun üzerine çıktı ve sarmaşıklardan örülü bir elbise giyen, gürbüz bir kızın yanına oturdu. Kızın diğer yanına ise eğri büğrü, dallı budaklı bir asa taşıyan on üç on dört yaşlarında bir oğlan oturmuş, çocuğun kömür karası gözleri uzaklara dalmıştı. Bir süredir 'Merlin' diyordu kendine bu çocuk.

Cıvıltı, kükreme, hırıltı ve çeşitli hayvanların çıkardığı başka bir sürü ses kaplamıştı ortalığı. Gürültü yalnızca, siyah aygırın iki katı büyüklüğünde beyaz bir örümcek geldiğinde azaldı. Uzaktakiler susmuş, yakınındakiler ise hemen kenara çekilmişti. Çünkü efsanevi Ulu Elusa ile karşılaşmak büyük bir onur olsa da dev örümceğin dillere destan iştahı, Sisli Tepeler'deki kristal mağarasından buraya gelirken kabarmış olabilirdi. Ulu Elusa, bu yüzden kendine bir yer bulmakta hiç güçlük çekmedi.

Dev örümcek, bir moloz yığınının üzerine yerleşirken sekiz bacağından biriyle sırtını kaşıdı. Başka bir bacağıyla ise yine sırt kısmından kahverengi bir çuval çıkardı ve yanına koydu. Sonra etrafına bakınmaya başladı ve Merlin'i görünce bir an duraksadı.

Başkaları da geliyordu. Sakalı neredeyse nallarına kadar gelen bir yarı at yarı insan meydana girdi. Ardından kuyruklarını dikmiş bir tilki çifti geldi kasım kasım kasılarak. Onları ise kolları ve bacakları neredeyse kestane rengi, saçlarının telleri kadar ince olan genç bir dişi orman elfi takip etti. Üzerini yosun kaplamış canlı bir taş kendi başına yavaş yavaş meydanın ortasına kadar yuvarlandı, bu sırada az kalsın bir kirpiyi eziyordu. Kıpır kıpır bir arı sürüsü yere yakın bir mesafede uçuşuyordu. En kenarda ise saldırganlıklarıyla ünlü bir Ogre ailesi, zaman geçsin diye birbirlerini itip kakıyordu.

Merlin'in ne olduğunu kestiremediği başka birçok yaratık daha gelmişti. Kimileri kavrulmuş çalılar gibi kupkuruydu, diğerleri eğri büğrü sopalar gibiydi, ötekiler ise çamur topaklarına benziyordu. Tamamen görünmez olup yalnızca taşlara belli belirsiz vuran bir ışık hüzmesiyle kendini belli eden yaratıklar vardı. Tuhaf, tehlikeli, meraklı yüzleri olan ya da hiç yüzü olmayan yaratıklar dahi oradaydı. Taşların oluşturduğu yuvarlakta daha bir saat önce çıt bile çıkmıyorken, şimdi ortalık karnaval havasına bürünmüştü.

Şair Cairpré, Merlin'in etraftaki tuhaf ve şaşırtıcı yaratıklar hakkındaki sorularını yanıtlıyordu elinden geldiğince. "O gördüğün, ay ışığı kadar nazlı bir kar kuşunun dişisi," diye açıklıyordu şair. "Şuradaki ise altı yüz yılda bir beslenen vadi kuşunun erkeği; bir tek tendradil çiçeğiyle beslenir," diyordu. Onun tanıyamadığı bazı yaratıkları ise Druma Ormanı'nda yıllarını geçirmiş olan, yapraklarla örtülü kız Ria tanıyordu. Ancak ne Cairpré ne de Ria'nın tanıyabildiği bir sürü yaratık vardı.

Fakat buna şaşıran yoktu çünkü Ulu Elusa dışında belki de hiç kimse Fincayra'da yaşayan tüm canlıları bilmezdi. Devlerin Dansı gerçekleştikten ve kötü kalpli kral Stangmar ve Karanlık Kale yok edildikten sonra her yerden Büyük Meclis'in toplanması çağrısı yükselmişti. Bu meclise ilk kez Fincayra'daki bütün ölümlü canlılar davet edilmişti; kurt, kuş ya da böcek olduğuna bakmaksızın herkes temsilci gönderebiliyordu.

Neredeyse bütün canlı türleri bu çağrıya yanıt vermişti. Yanıt vermeyen birkaç türün arasında ise Stangmar'ın yenilmesinden sonra Kara Tepeler'e sürülen biçim değiştiriciler ve goblin savaşçılar, uzun süredir Fincayra'da görünmeyen ağaçinsanlar ve Fincayra'yı çevreleyen sularda yaşayan fakat zamanında davet edilemeyen deniz halkı bulunuyordu.

Kalabalığı inceleyen Cairpré, Fincayra'nın en eski ırklarından birisi olan büyük kanyon kartallarının da orada olmadığını üzülerek belirtti. Çok eski zamanlarda Büyük Meclis, hep bir kanyon kartalının ötüşüyle başlarmış ama artık bu mümkün değildi. Çünkü Stangmar'ın silahlı birlikleri, bu gururlu kuşların soyunu avlaya avlaya tüketmişti. Cairpré, o çığlığın bu topraklarda bir daha hiç duyulmayacak olmasmdan duyduğu üzüntüyü dile getirdi.

O sırada Merlin'in gözü; soğan gibi yuvarlak başında saçtan, koyu siyah gözlerinde ise merhametten eser olmayan bir cadıya takıldı. Onu tanıyınca bir ürperti sarmıştı bedenini. Yüzyıllar boyunca pek çok farklı adla anılmasına rağmen çoğunlukla Domnu, yani Kara Kader derlerdi ona. Cadı, çocuğu görür görmez kalabahğın içerisinde kaybolmuştu ve çocuk, cadının neden ondan kaçındığım çok iyi

biliyordu.

Birden, toplanan meclisin sesini de bastıran büyük bir gümbürtü koptu ve yer sarsılmaya başladı. Giderek artan gümbürtüyle birlikte taşlar da devrilmeye başlamıştı, hatta dişi geyikle yavrusu az kalsın eziliyordu. Merlin ve Ria birbirine baktı ama gözlerinde korku yoktu çünkü daha önce de devlerin yürüyüşüne tanık olmuşlardı.

Her biri, eskiden burada yükselen kale kadar uzun iki kişi meydana girdi. Uzak dağlardan, bugünlerde tekrar inşa etmekle meşgul oldukları kadim şehirleri Varigal'den gelmişlerdi. Merlin dostu Shim'i göreceği umuduyla devlere bakmıştı ama Shim yoktu. İç geçirdi ve *Gelseydi de toplantı boyunca uyurdu zaten,* diye düşündü.

Devlerden biri –yeşil gözlü, eğri ağızlı ve dağınık saçlı dişi olanı– devirdiği ve yirmi atın zor kaldıracağı taşı homurdanarak da olsa gayet rahat biçimde kaldırdı ve yerine koydu. O sırada, her bir kolu meşe ağacının gövdesi kadar kalın, yüzünden kan damlayan bir erkek dev, elini beline koymuş etrafı izliyordu. Bir süre sonra öbür deve başıyla bir işaret verdi. Öbürü de ona aynı işareti verdi ve yine homurdanarak iki elini sanki bulutları toplamak istercesine havaya kaldırdı. Bunu gören Cairpré, çalı gibi kalın kaşlarını şaşkınlıkla kaldırdı.

Gökyüzünün tepesinde küçücük siyah bir nokta belirdi. Bulutların tepesinden, görünmez bir girdaba yakalanmışçasına, meydana toplanmış her yaratığın gözleri ona alışana kadar döne döne aşağı indi. Herkes sessizliğe bürünmüştü. Dur durak bilmez su perileri bile susmuştu.

Siyah nokta aşağı indikçe büyüyordu. Az sonra koca-

man kanatlar göründü, ardından geniş bir kuyruk çıktı ortaya, en sonunda da kıvrık bir gaganın üzerine ay ışığı vurdu. Birden ortalığı keskin bir çığlık kapladı. Yer gök inliyor, toprak ana sanki bu çığlığa karşılık veriyordu. Bir kanyon kartalı ötmüştü.

Kartal konarken güçlü kanatlarını yelken gibi açtı ve devasa pençelerini öne uzattı. Bunu gören tavşanlar ve tilkiler ciyakladı, pek çok hayvan da irkilmişti. Kartal son bir kez selam verircesine kanat çırpıp dağınık saçlı dişi devin omzuna kondu.

Fincayra Büyük Meclisi toplanmıştı.

Katılımcılar ilk olarak bütün meseleler karara bağlanana kadar kimsenin toplantıdan ayrılmamasını kararlaştırdı. Ayrıca farelerin talebi sonucunda toplantı boyunca kimsenin kimseyi yemeyeceğine dair herkes söz verdi. Bir tek tilkiler, yalnızca Çiçekaçtıran Arp'ın nasıl kullanılacağına dair tartışmanın bile günler boyunca süreceğini öne sürerek bu düşünceye karşı çıktı. Ardından Ulu Elusa, herkesin bu karara uymasının bizzat kendi tarafından güvence altına alındığını duyurma lütfunda bulundu. Bunu nasıl yapacağını açıklamamıştı, zaten kimsenin de sormaya niyeti yoktu.

İkinci olarak ise meclis, taşlardan oluşan çemberi kutsal anıt ilan etmeye karar verdi. Dağınık saçlı dev konuşmak için hafifçe öksürdüğünde toprak kayması gibi bir ses çıktı. Dişi dev, Karanlık Kale'nin adının Devlerin Dansı ya da devlerin kendi kadim dilindeki söylenişiyle *Estonahenj* olarak değiştirilmesini önerdi. Katılımcılar oy birliğiyle bu öneriyi kabul etti ama herkes sessizliğe bürünmüştü. Çün-

kü Devlerin Dansı, Fincayra'nın parlak bir gelecek umudunu ifade etse de bu umudun ardında ne yazık ki çok derin bir hüzün yatıyordu.

Bir süre sonra konu, Stangmar'ın kaderinin belirlenmesine geldi. Kötü kalpli kral tahttan indirilmiş ama hayatı öz oğlu Merlin tarafından kurtarılmıştı. Yarı Fincayralı olan Merlin'in mecliste söz hakkı bulunmamasına rağmen Cairpré onun adına konuşmayı teklif etti. Çocuk, babasının yaşamına –çok sefil bir yaşam olsa da– son verilmemesi ricasında bulunuyordu. Büyük Meclis bu konuyu saatlerce tartıştı. Sonunda devler ve kanyon kartallarından gelen kuvvetli itirazlara rağmen meclis, Stangmar'ın Kara Tepeler'in kuzeyindeki içinden çıkılması mümkün olmayan mağaralardan birine hapsedilmesi kararına vardı.

Ardından Fincayra'yı kimin yöneteceğinin belirlenmesine geldi sıra. Arılar, herkesi kendi kraliçelerinin yönetmesini önerdiler ama destek bulamadılar. Stangmar'ın krallığında yaşanan acılar o kadar tazeydi ki pek çok katılımcı bir lider olması gerektiği düşüncesine bile sıcak bakmıyordu. Yurttaşlardan oluşan bir meclis fikrine de iktidarın daima yozlaştıracağını öne sürerek karşı çıktılar. Cairpré kendi adına bu düşüncenin delilik olduğunu söyledi; anarşi örneklerinin halklara felaket getirdiğine ve liderlik olmadan Fincayra'nın tekrar Öbürdünya'nın diktatörü Rita Gawr'ın pençesine düşeceğine dikkat çekti. Fakat katılımcıların çoğu bu uyarıları dikkate almadı ve Büyük Meclis'in çoğunluğu liderlik kurumunun kaldırılmasına karar verdi.

Sıra en önemli meseleye gelmişti. Fincayra'nın Hazineleri ne olacaktı?

Ulu Elusa herkesin hayran bakışları altında yanına koyduğu çantayı açtı ve Çiçekaçtıran Arp'ı çıkardı. Üzerine dişbudak ağacından çiçek desenleri kakılmış, meşeden yapılma sağlam kutusu, dalgalı ışık demetleri saçarak parlıyordu. Yeşil bir kelebek, açık kutunun içerisindeki arpa doğru uçuştu ve aletin en küçük teline kondu. Ulu Elusa kelebeği kovmak için kocaman bacaklarından birini savurunca telin hafifçe titremesine neden oldu. Durup çıkan sesi dinledikten sonra geri kalan hazineleri çıkardı: Ünlü kılıç Derinkesik, Rüya Çağıran, Ateş Küresi ve yedi akıllı aletin geri kalan üçü. Yedinci alet ise ne yazık ki kalenin enkazında kaybolmuştu.

Herkesin gözleri hazinelerin üzerindeydi. Uzun bir süre kimse kımıldamadı. Taşlar bile eğilmiş hazinelere bakıyordu sanki. Meclisin katılımcıları Stangmar'ın hükümdarlığından çok uzun süre önce bu hazinelerin tüm Fincayralılara ait olduğunu biliyordu. Ancak bu, Stangmar örneğinde görülebileceği üzere hazinelerin çalınmasına neden olmuştu. Benekli bir tavşan, her bir hazineye bir muhafız atanmasını ve o hazinenin iyilik için ve doğru bir biçimde kullanılmasından bu muhafızın sorumlu tutulmasını önerdi. Böylece hazineler hem serbestçe kullanılabilir hem de korunabilirdi. Temsilcilerin çoğu katıldı bu öneriye ve muhafızların seçilmesi işi Ulu Elusa'ya önerildi.

Fakat dev örümcek bu öneriyi kabul etmedi ve çok daha bilge birisinin, örneğin Öbürdünya'ya gidip en ulu ruh Dagda'ya danışabilecek kadar engin bilgisi olan yüce büyücü Tuatha gibi birisinin bu seçimi yapması gerektiğini belirtti. Ancak Tuatha yıllar önce ölmüştü. Sonunda ısrarlara dayanamayan Ulu Elusa, hazineleri kristal mağarasın-

da tutmaya ve uygun muhafızlar bulunana kadar onları korumaya razı oldu.

Hazineler sorunu böyle çözülmüştü ama Çiçekaçtıran Arp sorunu hâlâ çözülmeyi bekliyordu. Etraftaki topraklarda Rita Gawr'ın laneti yüzünden hiçbir hayat belirtisi yoktu, tek bir ot bile bitmemişti. Özellikle Kara Tepeler ile ilgilenilmesi gerekiyordu çünkü en çok hasar gören yer orasıydı. Orada yalnızca arpın büyüsü toprağa tekrar can verebilirdi.

İyi de kim taşıyacaktı arpı? Yıllardır kimse tarafından kullanılmamıştı. En son onu kullanan, büyücü Tuatha'dan başkası değildi; Kayıp Diyarlar'dan gelen ejderhaların yok ettiği ormanı iyileştirmek için kullanmıştı onu. Orman tekrar canlanmış olsa bile Tuatha, arpı kullanmanın öfkeli ejderi tekrar uyutmaktan daha zor olduğunu itiraf etmiş ve arpın yalnızca büyücü yüreğine sahip birinin dokunuşuna yanıt vereceği uyarısında bulunmuştu.

Arpı kullanmayı ilk deneyen, en yaşlı tavus kuşu oldu. Rengârenk kuyruğunu açabildiğince açtı ve arpın üzerine tüneyip başını aletin üzerine eğdi. Hızlı bir gaga darbesiyle tellere dokunduğunda etrafta saf bir ses yankılandı ama hiçbir şey olmadı. Arpın büyüsü harekete geçmemişti. Tavus kuşu tekrar denemiş ancak bu sefer de aynı sesi çıkarabilmişti.

Başka birçok deneyen de oldu. Ak tüyleri parıldayan tekboynuz, boynuzunu arpın tellerine sürttü. Canlı bir akort işitildi ama yine bir şey olmadı. Sonra kocaman bir boz ayı, sakalları dizinin altına gelen bir cüce, gürbüz görünüşlü bir kadın ve su perilerinden biri, sırayla şansını

denedi ama hepsi başarısız oldu.

Sonunda tunç renkli bir kurbağa, Merlin'in ayağının dibindeki gölgelerden Ulu Elusa'nın huzuruna sıçradı örümceğin yetişemeyeceği bir mesafede durmayı ihmal etmemişti– ve vıraklayarak şöyle dedi: "Sen büyücü olmayabilirrrsin ama gerrrçek birrr büyücü yürrreği taşıdığını seziyorrrum. Arrrpı sen taşırrrr mısın?"

Ulu Elusa başını iki yana sallamakla yetindi ve üç bacağını da kaldırıp Cairpré'yi gösterdi.

"Ben mi?" diye püskürdü şair. "Ciddi olamazsınız! Bende büyücü yüreği varsa domuz kafası da var demektir. *Geniştir bilgim, zayıftır pratiğim.* Arpı asla çalamam ben." Elini çenesine götürdü ve yanındaki çocuğa baktı. "Ama çalabilecek birini tanıyorum."

"Çocuk mu?" diye kuşkuyla gürledi boz ayı. Çocuk da bu öneriden rahatsız olmuştu.

"Onda büyücü yüreği var mı bilmiyorum," dedi Cairpré, Merlin'e bakıp. "Kendisinin de bildiğinden kuşkuluyum."

Boz ayı pençesini toprağa vurdu. "Öyleyse neden önerdin onu?"

Şair gülümser gibi oldu. "Çünkü bence onda göründüğünden fazlası var. Karanlık Kale'yi o yok etti sonuçta. Arpta da şansını bir denesin bakalım."

"Katılıyorum," dedi ağzını açıp kapayan zarif bir baykuş. "Tuatha'nın torunu ne de olsa."

"Ve Stangmar'ın da oğlu," diye kükredi ayı. "Arpı kullanabilse bile ona güvenemeyiz."

Kestane rengi saçları bir dere gibi omuzlarına akan orman elfi çıktı meydana. Ria'ya nazikçe eğilerek selam verdi, Ria da onu selamladı. Sonra topluluğa dönerek şarkı söyler gibi bir ses tonuyla başladı konuşmaya: "Çocuğun pederine dair malumatım yok ama kendi çocukluğunda Druma Ormanı'nda oynadığını söylerler. Gençliğinde dimdik ve sağlıklı yetişmiş ama ihtiyarlığında eğilip bükülmüş bir ağaç gibi. Burada hatayı onda mı yoksa ona gerekli desteği vermeyen ihtiyarlarda mı aramalıyız, bilemiyorum. Fakat çocuğun annesini tanırım. Safir Gözlü Elen derdik ona. Ateşim çıktığında beni iyileştirmişti bir seferinde. Büyülü dokunuşları vardı ve bunun kendisi dahi farkında değildi. Kim bilir, oğlunda da aynı kabiliyet vardır belki. Bence arpta şansını denemeli."

Neredeyse tüm meclis bu öneriyi kabul etmişti. Ayı, kendi kendine homurdanarak bir aşağı bir yukarı dolaştı ama sonunda bir şey demedi.

Merlin ayağa kalktığında Ria yapraklarla örtülü kolunu Merlin'inkine doladı. Merlin ona teşekkür eden bir bakış attıktan sonra sütundan yavaş yavaş aşağı inip arpa doğru yürüdü. Onu sağlam kutusundan dışarı özenle çıkartırken meclisteki herkes bir kez daha suspus oldu. Çocuk derin bir nefes aldı, elini kaldırdı ve tellerden birine dokundu. Aletten derin bir ezgi yayıldı ve ses uzun süre çınladı.

Bir şey olmadığını anlayan Merlin, Ria ve Cairpré'ye hayal kırıklığı dolu gözlerle baktı. Birden boz ayı memnuniyetle gürledi. Sonra hâlâ devin omzunda duran kanyon kartalı keskin bir sesle öttü. Sonra onlara diğerleri katıldı; herkes uluyor, bağırıyor, çağırıyor, sevinçle tepiniyordu. Çünkü Merlin'in botunun hemen ucunda yemyeşil bir ot

bitmişti. Çocuk gülümseyip tekrar tele dokunduğunda bir sürü ot daha bitti.

Şamata yatıştığında Cairpré, Merlin'in yanına gitti ve elini sıktı. "Aferin, oğlum, aferin." Sonra duraksadı. "Toprağı iyileştirmenin büyük bir sorumluluk olduğunu biliyorsun."

Merlin yutkundu. "Biliyorum."

"Bu işe başladığında bitirene kadar bırakmamalısın. Rita Gawr'ın güçleri şimdiden saldırı planlarına başlamıştır. Bundan emin olabilirsin! Lanetten en fazla etkilenen Kara Tepeler'in aynı zamanda saldırıya en açık yer olduğunu kabul etmeliyiz çünkü buradaki mağaralar ve yarıklarda Rita Gawr'ın kuvvetleri cirit atıyor. Tepeleri ne kadar çabuk iyileştirirsek barışçıl yaratıklar da o kadar çabuk buraya geri döner ve bizi koruyabilir. Böylece hem işgalciler uzak tutulur hem de bütün Fincayra'nın olası bir saldırıdan haberdar olması sağlanır."

Meşeden yapılma çalgıya nazikçe dokunarak devam etti. "Bu yüzden işe buradan başlamalı ve iş bitene kadar da burada kalmalısın. Kıraç Ovalar ve tekrar canlanmayı bekleyen diğer toprakları sonraya bırakırsın. Rita Gawr dönmeden Kara Tepeler iyileştirilmeli yoksa bu fırsatı bir daha bulamayız."

Düşünceli düşünceli dudağını ısırdı. "Bir şey daha var, oğlum. Rita Gawr döndüğünde seni arayacaktır. Onun başına açtığın dertler için sana teşekkür etmek isteyecektir. Bu yüzden onun dikkatini çekecek bir şey yapmaktan kaçın. Yalnızca Kara Tepeler'i iyileştirmeye odaklan."

"Ama burada işim bittikten sonra ya arpı kullanamaz-

sam?"

"Arpa dokunduğunda bir şey olmadığı vakit yapacak bir şey yok. Ama onu kullanabildiğin hâlde kullanmazsan seni bağışlamayız, haberin olsun."

Merlin başıyla yavaşça onaylayıp katılımcıların tümünün bakışları üzerindeyken arpın deri bağcığını tam omzuna asıyordu ki "Durun!" dedi bir ses.

Bu, cadı Domnu'nun sesiydi. Çocuğa yaklaştı ve gözlerini kocaman açtı, böyle yapınca dazlak kafası boydan boya kırışmıştı. Elini kaldırdı ve kalm parmağıyla çocuğu gösterip şöyle buyurdu: "Yarı-insan çocuk arpı taşıyamaz. Bu adayı hemen terk etmeli! Zira burada kalırsa Fincayra lanetlenir!"

Bu sözler karşısında neredeyse herkes irkildi, en çok rahatsız olan ise Merlin'di. Tuhaf bir gücü olan bu sözler kılıçtan daha keskindi.

Domnu parmağını iki yana salladı. "Çocuk derhâl adayı terk etmezse hepimiz yok olacağız." Açıklıkta, devleri bile ürperten buz gibi bir rüzgâr esti. "Hepiniz bizzat Dagda tarafından konulan yasağı unuttunuz sanırım, değil mi? İnsan kanı taşıyan kimse bu adada uzun süre kalamaz, öyle değil mi? Bu çocuğun daha da kadim bir yasağı çiğneyerek burada doğduğunu da biliyorsunuz üstelik. Onun arpı taşımasına izin verirseniz kesinlikle Fincayra'nın vatanı olduğunu ileri sürme hakkını kendinde görecektir. Sislerin ötesindeki dünyaya dönmeye büyük olasılıkla niyeti yok. Bu çocuk, dünyalar arasındaki dengeyi bozabilir ve Dagda'nın gazabını üzerimize çekebilir. Daha da kötüsü," diye ekledi imalı bir ses tonuyla, "Rita Gawr'in piyonu ola-

bilir, tıpkı babası gibi."

"Piyon falan değilim!" diye karşı çıktı ona Merlin. "Gitmemi istiyorsun çünkü böylece Galator'u bana geri vermekten kurtulacaksın."

Domnu'nun gözleri hiddetle doldu. "Görüyorsunuz, değil mi? Aslında bizden biri olmamasına rağmen Büyük Meclis'te söz alıyor. Fincayra'nın yasalarına uymayacağı ortada, gerçeğe de saygı duymuyor ne de olsa. Derhâl buradan kovulması gerekiyor."

Pek çok kişi sözlerinin büyüsüne kapılıp başıyla cadıyı onayladı. Tam Merlin konuşacaktı ki başka biri söz aldı.

Bu kişi Ria'ydı. Maviye çalan gri gözleri ışıl ışıl parlarken dazlak cadıya döndü ve "Sana inanmıyorum, neden bilmiyorum ama inanmıyorum," dedi. Derin bir nefes aldı ve ekledi: "Ayrıca eski bir kehaneti unutmuyor musun? Rita Gawr'ı ve hizmetkârlarını yalnızca insan kanı taşıyan birisinin yenebileceği kehanetinden bahsediyorum! Bu insan ya Merlin ise? Onu yine de kovmamız gerektiğini mi söyleyeceksin?"

Domnu ağzını açtı ama bir şey demeden kapadı, yalnızca kararmış dişleri görünmüştü.

"Kıız doooğruuu söööylüüüyooor," diye gürledi Ulu Elusa'nın kalın sesi. Devasa örümcek, sekiz ayağının üzerinde dikilip Domnu'ya dik dik baktı. "Çooocuuuk kaaalmaaalıı."

Büyü artık bozulmuştu; tüm katılımcılar tepinerek, homurdanarak ya da kanat çırparak Ulu Elusa ile hemfikir olduklarını gösteriyordu. Bunu gören Domnu yüzünü buruşturarak, "Uyarmadı demeyin," diye söylendi kendi

kendine. "Bu çocuk hepimizi mahvedecek."

Cairpré başıyla onu reddetti. "Bunu zaman gösterir."

Domnu öfkeyle ona baktı ve dönüp kalabalığa karıştı ancak gözden kaybolmadan önce Merlin'e öyle bir bakmıştı ki çocuğun midesine sancılar girmişti.

Ria, Cairpré'ye döndü. "Arpı asmasına yardım etmeyecek misin?"

Şair güldü ve kabarık saçlarını düzeltti. "Elbette." Arpın deri bağcığını Merlin'in başından geçirdi ve omzuna astı. "Bunun büyük bir sorumluluk olduğunun farkındasın değil mi, evlat? Hepimizin kaderi sana bağlı. Fakat bu aynı zamanda sevgiyle yerine getirilmesi gereken bir görev! Tellere her dokunuşunda tarlaların çiçek açması dileğiyle."

Durdu ve düşünceli gözlerle Merlin'i süzerken yalnızca onun duyabileceği bir sesle ekledi. "Ve toprağı iyileştirirken kendini de iyileştirmen dileğiyle."

Meclisin toplandığı meydanda Cairpré'nin sözlerini onaylayan bir gümbürtü koptu ve Fincayra Büyük Meclisi böylece dağıldı.

I. KISIM

I

KURTARICI

Tepeyi çıktığımda omzumda duran Çiçekaçtıran Arp'ı şöyle bir düzelttim. Doğan güneşin ilk ışıkları, gökyüzündeki bulutları kırmızının koyu ve açık tonlarına boyamıştı. Bu ışıklar uzaklardaki tepeleri yakut rengi bir alevle yalayıp geçiyor ve ufuktaki, dazlak bir başta kalan son birkaç saç teli gibi görünen sıska ağaçları aydınlatıyordu. Ama aydınlanan ağaçlara rağmen tepenin büyük kısmı karanlıkta kalmayı ve ayağımın dibindeki kuru otların rengine, yani kurumuş kan rengine bürünmeyi sürdürdü.

Ayaklarımın dibinde uzanan çorak topraklara rağmen gülümsedim. Soğuktan etkilenen yanaklarımı, hatta kahverengi giysimin içine işleyip her yanımı donduran rüzgârı bile zar zor hissediyordum. Çünkü önümdeki görev içimi ısıtıyordu. Üç haftayı geçkin süredir bu işle meşguldüm; yani toprağa can verme işiyle.

Tıpkı babamın babası, yüce büyücü Tuatha'nın uzun

süre önce yaptığı gibi tarla ve ormanlardan geriye kalan çorak topraklar boyunca arpı taşımış ve bu topraklara tekrar can vermiştim. Evet, tıpkı Tuatha hazretleri gibi. Üstelik bunu yaparken hiç zorlanmamıştım. Arp ile her geçen gün daha iyi anlaşıyorduk. İsteğimi yerine getirmeye çoktan gönüllü; hatta Tuatha'dan beri beni bekliyor gibiydi.

Aslında bu kadar başarıya rağmen büyücü falan olmadığımın farkındaydım. Her şeyden önce, büyü hakkında çok az şey biliyordum. Tuatha gibi yüce bir büyücüye bir gün bile çıraklık yapamazdım. Ama yine de... *bir şeyler* başarmıştım işte. Dostum Ria'yı, Stangmar'ın elinde ölmekten kurtarmıştım. Stangmar'ın kalesini yerle bir etmiştim. Her şeyden önemlisi ise efendisi Rita Gawr'ın planlarını altüst etmiştim. Büyük Meclis'in arpı bana vermesi ve arpın da sözümü dinlemesi son derece doğaldı aslında.

Bir kayaya doğru yaklaşırken kayanın çıkıntısının yaptığı gölgedeki kurumuş bir derecik gözüme çarptı. Belliydi ki bu derecik, yıllardır bir damla su görmemişti. Dibinde kalan az miktardaki toprak da güneşte kalmış bir hayvan leşi gibi çatlamış, kurumuştu. Ne bitki ne böcek ne de herhangi bir hayvan türü görünüyordu. Gövdesinde ince bir kabuk olan ve dallarında tek bir yaprak bile kalmamış eğri büğrü bir ağaçtan başka etrafta hiçbir yaşam belirtisi yoktu.

Kendime güvenen bir gülümsemeyle katran ağacından asamın budaklı tepesini ovaladım. Asadaki derin oyukları hissedip ağacın kekre kokusunu ciğerlerime çektikten sonra onu yere bıraktım. Ardından, arpın deri bağcığını, annemin ondan ayrılmadan önce bana verdiği şifalı otlarla dolu çantanın sapına takılmamasına özen göstererek omzumdan çıkardım. Arpı sol elimde tutarak dişbudak ağacından

yapılmış kakma işlemelerini ve özenle yerleştirilmiş, içerisinden ses çıkan deliklerini inceledim. Keçi bağırsağından yapılan telleri, sabahın ilk ışıklarında koyu bir renk parıltısı saçarak parlıyordu. Kaideyi kolona bağlayan sap ise bir kuğunun kanadı gibi zarafetle kıvrılıyordu. Bir gün böyle bir arp yapmayı öğreneceğime söz verdim.

Aniden esen buz gibi rüzgâr beni kendime getirdi. Parmaklarımı tellere dokundurduğumda birden ortalığı hareketli, büyülü bir müzik kapladı; uzun süre önce, annemin bana şarkı söylediği zamanlardan beri hissetmediğim bir sıcaklık kaplamıştı içimi. Arpı daha önce burası gibi bir sürü tepede çalmama rağmen çıkardığı sesten hiç ama hiç sıkılmıyordum ve hiç sıkılmayacağımı da biliyordum.

Yerden küçük bir eğrelti otu filizi bitti ve büyümeye başladı. Tekrar tellere dokundum. Birden tepe yaşama kavuştu. Kuru otlar yeşerdi ve serpildi toprağın her yanına. Kurumuş dereciğin yatağından gürül gürül su akmaya başladı ve toprak bu suyu kana kana içti; dereciğin kıyısında üzeri çiy taneleriyle kaplı küçük mavi çiçekler açtı. Lavanta, kekik ve sedir kokuları sardı her yanı.

Arpın melodisini dinlerken, bu kokulardan oluşan melodiyi de âdeta içtim. Sonra annemin otlarının kokusunu hatırlayınca gülümsemem silindi. Onları koklamayalı ne kadar uzun zaman olmuştu! Ben doğmadan çok önce bile Safir Gözlü Elen; kurutulmuş çiçekler, tohumlar, yapraklar, kökler, ağaç kabukları ve şifacılıkta kullanılan her türden eşyayla iç içe bir yaşam sürüyormuş. Bazen şifacılıkla yalnızca şifalı otların kokusu hoşuna gittiği için ilgilendiğinden kuşkulanırdım. Çünkü ben öyle yapıyordum; bir tek dereotu hep hapşırttığı için ondan uzak duruyordum.

Ama etrafa yaydığı kokulardan çok, annemin yanımda olmasını özlüyordum. Bana hep sıcak ve güvenli bir yuva sunmuştu. Oysa yaşam, karşısına buna engel olacak pek çok güçlük çıkartmaktan geri durmamıştı. Kimilerinin Galler dediği Gwynedd'de geçirdiğimiz zor yıllarda hiç bir karşılık beklemeden bana bakmıştı. Beni canından çok sevmesine rağmen geçmişimden korumak için bana soğuk davranmış; babamı sorduğumda beni yanıtsız bıraktığı için öfkeden kudurup ona bağırdığımda uzakları seyretmişti. Onu, benden en çok işitmek istediği sözcükten sırf acı çektirmek için mahrum bırakırken bile bana hep sahip çıkmıştı.

Şimdi bütün bunların nedenini anlıyor fakat ona teşekkür bile edemiyordum. Çok ama çok uzaklarda, sisli okyanusun ardında, Gwynedd'in kayalık sahilinin de ötesindeydi. Ona dokunamıyor, ona işitmek istediği o tek sözcüğü söyleyemiyordum; 'anne' diyemiyordum.

Ağacın dalında öten bir çulluk beni kendime getirdi. Cıvıl cıvıl ötüyor, sanki beni göreve davet ediyordu! Arpm tellerine bir kez daha dokundum.

Ağaç gözlerimin önünde birden canlandı. Dallar yaprakla kaplandı, yapraklar çiçek açtı ve bu çiçeklerin etrafında parlak kanatlı kelebekler uçuştu. Gövde ve dallar baştan aşağı kalın, yumuşak ve gri bir kabukla kaplandı. Ağacın kökleri gelişti ve derecik olmaktan çıkıp gürül gürül akan bir dereye dönüşen suyun kıyısındaki toprağın derinliklerine uzandı.

Bir kayın ağacıydı bu. Kocaman dalları gökyüzüne uzanmıştı. Gümüşi yaprakları hafif rüzgârda salınıyordu.

Kayın ağacı içimi hep huzurla kaplamış ve bana dingin, hırstan uzak bir güç duygusu hissettirmiştir. İşte bu ağacı ben kurtarmış, ona tekrar can vermiştim, tıpkı bütün bu tepeye yaptığım gibi. Gücüm karşısında heyecana kapılmadan edemiyordum. Büyük Meclis doğru karar vermişti; kim bilir, belki de bende gerçekten 'büyücü kumaşı' vardı.

O sırada ağacın, suyun kenarmda tekrar can bulan köklerinin arasında oluşmuş bir su birikintisinde yansımamı gördüm. Yaralı yanaklarım ve görmeyen kara gözlerimi birden karşımda bulunca gülümsemeyi bıraktım. *Tanıştığımız gün Ria, gözlerimi nasıl tasvir etmişti? Bulutların örttüğü yıldızlar gibi.* Altıncı hissimle değil de kanlı canlı gözlerimle tekrar görebilmeyi öyle isterdim ki.

Altıncı hissimle görebilmeyi elbette tamamen kör olmaya tercih ederdim. Gözlerim yanıp kavrulduktan sonra tekrar görmeye başladığım o anı hiç unutmayacağım kesindi. Ama altıncı hissimle esasmda görmüyor, yalnızca bir şeyleri seziyor, yani yolumu bulabiliyordum. Renkler solgun, ayrıntılar bulanık ve etraf genelde karanlık görünüyordu. Gözlerimin tamamen iyileşmesi için neler vermezdim ki! Yanık gözlerimle görebilmem imkânsızdı ama orada olduklarını biliyordum ve bana sürekli yitirdiklerimi hatırlatıyorlardı.

Ne kadar çok şey yitirmiştim! Daha on üç yaşındaydım ama şimdiden annemi, babamı ve gözlerimi kaybetmiş, yurdum diye bildiğim tüm yerleri de terk etmek zorunda kalmıştım. Annemin bana, *Peki ya kazandıkların?* diyen, cesaret verici sesini duyar gibi oluyordum. İyi de ne kazanmıştım ki? Belki, tek başına yaşama cesareti. Bir de Fincayra'nın solgun diyarlarını hayata döndürebilme yeteneği.

Tekrar kayın ağacına döndüm. Kara Tepeler'i, artık kutsal bir yer olarak kabul edilen Karanlık Kale'nin harabelerinden, neredeyse Perili Bataklık'ın kuzeyine inen kısma kadar kurtarmıştım. Önümüzdeki haftalarda geri kalanını da hayata döndürecektim. Sonra sıra Kıraç Ovalar'a gelecekti. Fincayra gizemlerle dolu olabilirdi fakat küçük bir yerdi.

Arpı yere koydum ve kayın ağacına yaklaştım. Elimi ağacın yumuşak, gümüşi kabuğunda gezdirirken parmaklarımı açabildiğim kadar açmış, ağacın gövdesinde dolaşan yaşamı hissetmeye çabalıyordum. Sonra ağzımı büzdüm ve alçak sesle bir hışırtı çıkardım. Ağaç birden görünmez zincirlerden boşanmış gibi sarsıldı ve titreyen dallarıyla benimkine benzer bir hışırtı çıkardı.

Yeteneğimden hoşnut bir biçimde başımı sallarken tekrar bir hışırtı sesi çıkardım. Ağaç tekrar yanıtladı ama bu sefer titremekten de fazlasını yapmıştı çünkü ona komut vermiştim.

Eğil. Yerlere kadar eğil. En tepedeki dallarına kurulmak istiyordum. Sonra ona tekrar dikilip beni kaldırmasını buyuracaktım. Çünkü kendimi bildim bileli, hava ne durumda olursa olsun ağaçların tepesine çıkmaya bayılırdım. Ama oraya hep kendim çıkıyordum –ta ki bugüne kadar.

Koca kayın ağacı bir an duraksadı ama sonra yavaş yavaş, gıcırdayıp çatırdayarak eğilmeye başladı. Gövdesindeki kabuğun bir kısmı pul pul döküldü. Başımı iyice arkaya doğru uzatıp en tepedeki dalların aşağı eğilmesini izledim. Ağaç önümde eğilirken nereye yerleşeceğimi de gözüme kestirmiştim. Ağacın tepesine yakın dallardaki bir çentik, tam oturmam içindi sanki.

Birden bir başka hışırtı sesi duydum. Ağaç eğilmeyi durdurup yavaş yavaş doğrulmaya başladı. Öfkeyle komutumu tekrarladım. Ağaç durdu ve tekrar bana doğru eğilmeye başladı.

Tekrar bir hışırtı sesi duyuldu, ağaç eğilmeyi durdurdu ve doğrulmaya başladı.

Yanaklarımı ateş bastı. Nasıl olurdu bu? Tırnaklarımı ağaca geçirip tam tekrar denemeye hazırlanıyordum ki tanıdık, şen şakrak bir kahkaha çınladı. Dönüp baktığımda griyle mavi arası gözleri ve bukle bukle kahverengi saçları olan, yapraklarla kaplı bir kız gördüm. Tüm bedenini ışıl ışıl parlayan sarmaşıklar kaplamıştı. Elini otlardan örülü kemerinin üzerine koymuş bana bakarken hâlâ gülüyordu.

"Ria! Tahmin etmeliydim."

"Kayın ağacıyla konuşmaktan sıkıldın mı hemen? Tam bir Kelt gibi davranıyorsun yine," dedi başını yere eğerek beni selamlarken.

"Sen karışmasaydın ben hâlâ konuşuyordum onunla."

Ria yapraklarını dolandığı kahverengi buklelerini savurdu. "Ben konuşmanıza karışmadım ki ona komut vermeni engelledim yalnızca."

Sinirlerim bozulmuştu; ağaca baktığımda dimdik durduğunu ve gümüşi yapraklarının rüzgârda nazlı nazlı salındığını gördüm. "Beni rahat bırakır mısın?"

Kız buklelerini yine iki yana savurdu. "Bir rehbere ihtiyacın var; yoksa kaybolur gidersin." Kaygı dolu gözlerini kayın ağacına dikerek ekledi. "Ya da ahmakça bir şey deneyebilirsin."

Yüzümü buruşturdum. "Benim rehberim değilsin sen!

Seni yanıma ben davet ettim, hatırlıyor musun? Böyle her işe burnunu sokacağını bilsem hayatta davet etmezdim."

"Ben de sana ağaçların dilini öğretirken onları inciteceğini düşünmezdim."

"İncitmek mi? Ne yaptığımı görmüyor musun?"

"Görüyorum. Ve hiç hoşuma gitmiyor." Ayağını yere vurduğunda otları ezmişti oysa. "Ağacı öyle eğmeye çalışman hem çok tehlikeli hem de çok saygısızca bir davranış. Ağaç yaralanabilir, hatta ölebilir. Ağaçta oturmak istiyorsan kendin çıkmalısın tepesine."

"Ne yaptığımı biliyorum ben."

"O zaman geçtiğimiz üç hafta boyunca hiçbir şey öğrenmemişsin! Ağaçlarla konuşmanın ilk kuralını hatırlamıyor musun? *Konuşmadan önce dinle.*"

"Şimdi izle beni. Sana ne kadar ilerlediğimi göstereceğim."

Yanıma geldi ve güçlü elleriyle beni dirseğimden sıkıca tuttu. "Bazen küçük bir çocuk gibi oluyorsun. Ortada bir neden yokken bile kendine çok güveniyorsun."

"Git başımdan," diye çemkirdim. "Bu ağacı ben kurtardım! Onu hayata döndürdüm! Onu ister eğer, ister bükerim!"

Ria kaşlarını çattı. "Hayır, Merlin. Ağacı sen kurtarmadın." Kolumu bıraktı ve yerde duran aleti gösterdi. "Onu kurtaran Çiçekaçtıran Arp'tı. Sen yalnızca onu kullanıyorsun."

II

UYGUN KARŞILAMA

"Neden tadı yok bunların?"

Bayırın yumuşak, hoş kokulu otlarına, başımı arpa çarpmamaya dikkat ederek sırtüstü uzandım. Gözlerim olmasa bile altıncı hissim Ria'nın elindeki pembe, iri böğürtlenleri kolayca seçebiliyordu. Böğürtlenlerin yeterince tatlı olmamasından yakınıyordu. Ben de aynı soruyu, kayın ağacının oradaki tartışmamızdan beri kendime sormaya başlamıştım; tek fark benim böğürtlenlerden değil, dostluğumuzdan bahsediyor olmamdı.

Arada sırada haber vermeden çekip gitse de Ria beni asla uzun süre yalnız bırakmıyordu. Ben dere tepe dolaşırken, bazen sessizce bazen de şarkı söyleyerek yanımda geliyordu. Geceleyin yakınımda bir yerde kamp kuruyor, çoğu zaman yemeğini benimle paylaşıyor ve kendini hâlâ benim rehberim olarak görüyordu; oysa kolaylıkla anlaşılabileceği üzere, rehbere falan ihtiyacım yoktu.

Ama sürekli yanımda olmasına rağmen aramıza görünmez bir duvar girmişti. Beraber dolaşsak da aslında beraber değildik. Beni anlamıyordu ve bu, beni sürekli rahatsız ediyordu. Toprağı hayata döndürmenin, tekrar yeşertmenin, üzerinde bereket dolu çiçekler açtırmanın heyecanını ona anlatmaya başladığımda hemen bana Çiçekaçtıran Arp üzerine bir sürü ders vermeye kalkıyordu.

Ya da daha kötüsü, içimi delip geçen o bakışlarıyla beni süzüyordu. Sanki bütün hislerimi ve düşüncelerimi, bana hiçbir şey sormadan okuyabiliyordu bu bakışlar. Oysa ben onun için neler yapmıştım! *Bütün kızlar böyle çıldırtacak derecede anlaşılmaz mıydı?*

Birbirine dolanmış dalları böğürtlenle dolu olan çalıyı göstererek, "Madem beğenmiyorsun, neden yiyorsun ki onları?" diye sordum.

Daldan böğürtlenleri kopartmaya devam ederek yanıtladı. "Burada bir yerde daha tatlıları var, buna eminim."

"Nereden eminsin?"

Omuz silkti ve bir avuç böğürtleni ağzına attı. "Hmmm. Eminim işte."

"Biri mi söyledi sana bunu?"

"İçimden bir ses söyledi. Böğürtlenlerin dilinden anlayan bir ses."

"Biraz mantıklı ol, Ria! Bunlar henüz olgunlaşmamış. Başka bir tanesini bulmaya bak."

Bana kulak asmadı ve lokmasını çiğnemeye devam etti.

Yerden bir avuç ot koparıp hınçla bayır aşağı fırlattım. "Belki de o kadar fazla ekşi böğürtlen yemişsindir ki tatlı-

lara yer kalmamıştır."

Bana döndüğünde ağzının tıka basa dolu olduğunu gördüm; bu hâliyle, ağzı yemiş dolu bir sincabı andırıyordu. "Hmmmpf," diye yutkundu. "O zaman bugün tatlı böğürtlen değil, ekşi böğürtlen yeme günü. Ama içimdeki o ses, burada daha tatlı böğürtlenler olduğunu söylüyor. Böğürtlenlere duyduğum güvenle ilgili bir şey olsa gerek bu."

"Böğürtlenlere duyduğu güvenmiş! Ne diyorsun sen be?"

"Demin dedim ya işte. Bazen insan kendini hayatın akışına bırakmalı, büyük bir nehrin akıntısına kendini bırakır gibi. Nehrin yatağını değiştirmeye çalışacağına, bırak akıntı sana yol göstersin."

"Böğürtlenlerle nehirlerin ne ilgisi var?"

Başını iki yana sallarken bukleleri de yüzüne düşmüştü. "Öfff... Bütün erkeklerin anlayışı seninki gibi kıt mı?"

"Yeter ama ha!" Ayağa kalktım ve Çiçekaçtıran Arp'ı omzuma astım. Kürek kemiklerimin arası her zamanki gibi acıdığı için yüzümü buruşturdum. Bayırdan yukarı yürürken asamı yere hınçla batırıyordum. Solumda tekrar hayat bulmasına rağmen yeterince kendine gelememiş, boynunu bükmüş duran bir akdiken ağacı gördüm; omzuma uzanıp arpın tek bir teline dokunmamla birlikte akdiken ağacı pembe ve beyaz çiçeklere boğuldu.

Övgü dolu sözler bekleyerek Ria'ya döndüm ama o hâlâ böğürtlen çalısını kurcalamakla meşguldü. Bayırın üstündeki pas rengi tepeye geri dönüp hızlı adımlarla yukarı doğru ilerledim. Tepenin zirvesi gölgelerle kaplıydı; bu

tepelerde goblin savaşçıların yuvalanmasına uygun binlerce oyuk, yarık ve mağara olabilirdi. Üç haftadır Kara Tepeler'de dolaşmış ve böyle bir sürü yer görmüş olmama rağmen henüz hiç goblin izine rastlamamıştım. Belki de Cairpré'nin endişeleri yersizdi.

Birden durdum. Tepedeki bir çift sivri yükseltiyi fark etmiştim. Asamla oynarken bir yandan da aklıma gelen fikri düşünüyordum. Birden yönümü değiştirdim ve batıya dönüp bayır aşağı ilerlemeye başladım.

Ria arkamdan seslendi.

"Buyur?" Asamı yere saplayıp ona baktım.

"Yanlış yöne gitmiyor musun?" diye sordu, böğürtlen lekesi olmuş elini sallayarak.

"Hayır, görmem gereken dostlarım var."

Kaşları çatıldı. "Görevin ne olacak, peki? Kara Tepeler'deki işin bitene kadar dinlenmesen iyi olur."

"Dinlenmeyeceğim ki!" Ayağımm dibindeki yemyeşil otları tekmeledim. "Ama bu işi yaparken dostlarımı da ziyaret edemeyeceğim söylenmedi bana. Özellikle de yaptığım işi takdir edecek dostlarımı."

Ria'nın yanaklarının öfkeden kızardığını altıncı hissimle bile fark edebilmiştim. "Dostlarımın bir bahçesi var. İşte orayı hiç olmadığı kadar yeşerteceğim."

Ria'nın gözleri kısıldı. "Eğer gerçekten senin dostlarınsa sana karşı dürüst olacak ve dönüp işini bitirmeni söyleyeceklerdir."

Uzun adımlarla oradan ayrıldım. Sert esen rüzgârın kör gözlerimi yaşartmasına ve giysimi bacaklarıma do-

laştırmasına rağmen bayır aşağı yürümeye devam ettim. *Eğer gerçekten senin dostlarınsa sana karşı dürüst olacaklardır.* Ria'nın sözleri zihnimde yankılanıyordu. Dost dediğin neydi ki gerçekten? Ria'nın yakın zamana kadar dostum olduğunu düşünürdüm. Şimdi ise göze kaçan bir çapak gibi beni rahatsız ediyordu. Dostun olmasa ne olurdu ki sanki! Belki de yanıt buydu. Dostluk çok zahmetli bir işti; ayrıca dostlara da güven olmuyordu ki.

Dudağımı ısırdım. Gerçek dostlar farklıydı tabii. Annem gibi örneğin... hep sadık, her zaman yanımda. Ama öylesi de bulunmazdı ki. Fincayra'da onun gibi birisine hiç rastlamamıştım. Ama yine de... belki de zamanla başkalarına da benzer duygular hissedebilirdim. Örneğin, ziyaret etmeye niyetlendiğim dostlarım T'eilean ve Garlatha'ya. Arpıma şöyle bir dokunarak onların bahçesini yeşertir, dostluğumuzu da pekiştirirdim.

Rüzgâr bir süreliğine şiddetini yitirmişti. Kolumun kenarıyla gözlerimi silerken arkamda Ria'nın hafif ayak seslerini işittim. Ona öfkelenmiş olmama rağmen bir yandan da rahatlamıştım. Ona ihtiyacım olduğundan değil elbette. Gerçek dostlarımdan göreceğim takdire ve beğeniye tanık olmasını istiyordum yalnızca.

Ona döndüm ve "Demek gelmeye karar verdin," dedim.

Suratını asıp başını iki yana salladı. "Hâlâ rehbere ihtiyacın var."

"Kaybolurum diye korkuyorsan merak etme, kaybolmam."

Kaşlarını çatmakla yetindi.

Daha fazla konuşmadım ve ayaklarımı yere vura vura bayır aşağı yürümeye koyuldum. Ria yanımdan sessizce, gölge gibi yürüyordu. Ovaya indiğimizde rüzgâr kesildi. Boğucu bir hava vardı, ortalığı sis kaplamıştı ve güneş ensemizi yakıyordu. O kadar sıcaktı ki yine gözlerimi siliyordum ama bu sefer sildiğim gözyaşı değil, alnımdan akan terlerdi.

Uzun süren öğleden sonra boyunca hiç konuşmadan yürüdük. Kuru, çorak tarlalarla karşılaştıkça arpın tellerine dokunuyor ve ardımda yemyeşil otlar, şırıl şırıl akan dereler bırakıyor, geçtiğim yerlere hayat veriyordum. Güneş ışınları sırtımızı ısıtmasına rağmen Ria ile aramızdaki buzlar erimiyordu.

Sonunda derin bir yarıkla ayrılan tanıdık tepeyi gördüm. Tepenin üzerinde tepenin doğal bir parçasıymış gibi görünen gri bir taş kulübe vardı. Kulübenin etrafına yıkık dökük bir duvar örülmüştü. Duvarla kulübe arasında ise birkaç patikanın kıvrılarak dolaştığı ve sıska meyve ağaçlarından oluşan bir bahçe göze çarpıyordu ama bunun ilk bakışta bahçe olduğunu anlamak epey güçtü. Oysa Karanlık Kale'nin çöküşünden önceki günlerde burası, Kıraç Ovalar'ın ortasında gerçek bir vaha gibi görünüyordu.

Eski dostlarım T'eilean ve Garlatha, bereketsiz bahçelerine sonsuz bolluk ihsan ettiğimi görünce ne kadar da şaşıracaklardı! Duydukları şükranı kelimelere dökemezlerdi herhâlde. Belki Ria bile sonunda etkilenebilirdi. Duvarın diğer yanındaki yapraklarla kaplı dalların altında bir aşağı bir yukarı hareket eden iki beyaz saçlı başı seçebiliyordum. T'eilean ve Garlatha parlak sarı renkteki çiçeklerin üzerine eğilmiş, sadece kendilerinin duyabildiği bir şarkıyı mırıl-

danarak çalışıyorlardı.

Onlara getirdiğim mucizevi hediyeyi düşünerek gülümsedim. Onları son gördüğümde Karanlık Kale'ye giden ve ertesi güne sağ çıkıp çıkmayacağı belli olmayan tıfıl bir çocuktum. Beni bir daha göremeyeceklerini düşünüyor olmalıydılar. Ben de geri döneceğimi umut etmiyordum zaten. Adımlarımı hızlandırdığımda Ria'nın adımları da hızlandı.

Yıkıldı yıkılacak duvara yirmi adım kadar yaklaştığımızda iki baş, duvarın arkasından aynı anda, tek vücut-muşçasına dikildi; sabahları çayırlarda başını kaldıran tavşanlar gibi görünüyorlardı. İlk ayağa kalkan T'eilean oldu. Kocaman, kırış kırış elini Garlatha'ya uzattı ama Garlatha yardım teklifini kabul etmedi ve kendi başına ayağa kalktı. Onlara yaklaşırken bizi izliyorlardı; T'eilean püskül gibi bıyıklarını buruyor, Garlatha ise elini alnına siper etmiş bize bakıyordu. Duvarın üzerinden atladığımda Ria ardımdan beni takip ediyordu. Omzumdaki arpın ağırlığına rağmen olabildiğince dik durdum.

Bizi daha yakından görünce, Garlatha'nın kırış kırış yüzünü bir gülümseme kapladı. "Geri döndün demek."

"Evet," diye yanıtladım onu ve arpı görmeleri için döndüm. "Ve size bir şey getirdim."

T'eilean'ın alnı kırıştı. "Birini getirdim demek istedin sanırım."

Ria, bir adım öne çıktı. Maviye çalan gri gözleri, gösterişsiz kulübelerinin önünde duran iki yaşlı bahçıvana bakarken parlıyordu. Onu tanıtmamı beklemeden başıyla ikiliye selam verdi.

"Ben Ria."

"Ben de T'eilean. Bu da altmış yedi yıllık karım, Garlatha."

Beyaz saçlı kadın kaşlarını çatıp adamın kaval kemiğine bir tekme attı, neredeyse isabet ediyordu tekmesi. "Altmış sekiz, seni yaşlı budala."

"Özür dilerim, ördeğim. Altmış sekiz." Bir adım uzaklaşarak ekledi. "Görüyorsunuz ya, her zaman haklıdır."

Garlatha homurdandı. "Dua et misafirlerimiz var yoksa seni malayla kovalardım."

Kocası, çiçeklerin arasında yarısı toprağa gömülü hâlde duran malaya baktı ve kollarını bir yavru ayı gibi sallamaya başladı. "Yine başladık. Arada sırada sizin gibi misafirlerimiz olmasa bu yaşı görmem imkânsızdı."

Ria, gülmemek için kendini zor tuttu.

Garlatha'nın yüzü yumuşadı ve uzanıp T'eilean'ın elini tuttu. Bir süre sessizce dururken kulübelerinin taşları gibi griydiler. Etraflarındaki yapraklar hafif hafif salınırken sanki bu bahçeye yıllardır bakıp onu büyüten kenetlenmiş, özverili ellere selam duruyordu.

"İki ağaç gibisiniz," dedi Ria. "Aynı toprağı uzun süre paylaşıp beraber büyüyen ağaçlar gibi. Köküyle dalıyla birbirine dolaşır bu ağaçlar."

Garlatha gözleri parlar hâlde eşine baktı.

Yine denemeye karar verdim. "Hazır büyüyen şeylerden bahsetmişken size–"

"Evet!" diye bağırdı yaşlı adam, lafımı ağzıma tıkmıştı. "Dostun Ria'yı getirdin." Ona döndü ve "Sen de güneş ışı-

ğı gibi hoş geldin," dedi.

"Geçen sefer yanında gelen, burnu patates gibi kocaman olan dostuna ne oldu?" diye sordu Garlatha, giysisinin kolunu çekerken.

"Shim iyi," dedim ters ters. "Ve şimdi–"

"Ama burnu daha da büyüdü," diye sözümü kesti Ria.

Garlatha kaşını kaldırdı. "Sürprizlerle dolu bir ufaklıktı zaten."

Yüksek sesle öksürüp manidar bakışlarla dikkatleri üzerime çektim. "Ve şimdi size harika bir sürprizim var."

Ama daha cümlemi bitiremeden yaşlı kadın tekrar Ria'yla konuşmaya başladı. "Druma Ormanı'nda mı yaşıyorsun? Giysini orman elfleri örmüş gibi."

"Druma benim evimdir, ben hep orada yaşadım."

Garlatha daha da yaklaştı. "Duyduklarım doğru mu? Tüm ağaçların en nadiri, her dalı farklı bir meyve veren ağaç orada mı?"

Ria gülümsedi. "Duydukların doğru. Şomorra ağacı gerçekten de orada. Orasının benim bahçem olduğu bile söylenebilir."

"Ne güzel bir bahçedir o, çocuğum, hem de ne bahçe!"

Gittikçe öfkeleniyordum, "Benim bu bahçe için bir hediyem var," dedim asamı yere vurarak.

Fakat yaşlıların ikisi de beni duymamış olmalıydı ki Ria'ya, Druma Ormanı'yla ilgili sorular sormaya devam ettiler. Benden çok onunla ilgileniyor gibiydiler. Oysa ben, onlara ne kadar değerli bir şey getirmiştim!

Sonunda T'eilean, kaslı kolunu tepesindeki dala uzattı

ve sarmal biçimli bir meyveyi elinin zarif bir hareketiyle kopardı. Meyve, koyu mor rengiyle avucunda ışıl ışıl parlıyor gibiydi. "Bu bir larkon," diye sundu meyveyi. "Toprağım fakirhanemize en büyük hediyesi." Sessizce gözlerini bana dikti. "Bunun tadı hoşuna gitmişti diye hatırlıyorum."

Sonunda, diye geçirdim içimden. Fakat meyveyi almak için uzandığımda T'eilean birden döndü ve meyveyi Ria'ya uzattı. "Bu yüzden dostunun da hoşuna gideceğine eminim."

Ria'nın hevesle meyveyi aldığını görünce yanaklarım öfkeden al al oldu. Ama daha ben bir şey söyleyemeden başka bir meyve kopardı ve bana uzattı. "Evimize tekrar geldiğin için şeref duyuyoruz."

"Şeref mi?" dedim, sesim işittiklerime inanamayan bir tonda çıkmıştı. Daha da bir şeyler söyleyecektim ama kendimi tuttum.

T'eilean ile Garlatha birbirlerine baktılar ve sonra yaşlı adam tekrar bana baktı. "Seni evimize misafir etmek bizim için en büyük şereftir, oğlum. Geçen sefer böyle yapmıştık, şimdi de böyle yapıyoruz."

"Ama şimdi T'eilean, Çiçekaçtıran Arp'ı da yanımda taşıyorum."

"Evet, evet, gördüm onu." Ağzının kenarları aşağı sarktı ve ilk kez onu yılların yükünü omuzlarında taşıyan, gerçekten yaşlı bir adam olarak gördüm. "Sevgili oğlum, Çiçekaçtıran Arp bütün hazineler içerisinde en harika olanıdır, bizzat tohumun büyüsüyle kutsanmıştır. Ama biz misafirlerimizi sırtlarında taşıdıkları şey için değil, yanlarında ge-

tirdikleri kişi için buyur ederiz."

Dostum dediğim biri bana kelime oyunu yapıyordu! Somurtarak yüzüme düşen saçları düzelttim.

T'eilean, sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ev sahibi olarak size misafirperver davranmak boynumuzun borcudur. Fakat aynı zamanda açık sözlü olmalıyız. Arpın ağırlığı omzuna bindiyse topraklarımızı çok geç olmadan iyileştirmenin ağırlığını daha fazla hissetmelisin. Her şey sana bağlı, oğlum. Zaman senin için bizim gibi sıradan insanları ziyaret edemeyecek kadar az ve değerli."

Dişlerimi sıktım.

"Bağışla beni ama yalnızca açık sözlü olmaya çalışıyorum."

"Bekle, Merlin," diye seslenecek oldu Ria ama ben geri kalanını duymadım çünkü duvardan atlamıştım bile. Ovada tek başıma yürürken Arpın telleri sırtımda tıngırdıyordu.

Duzenleme
Ny.ozlem

III

ILIK RÜZGÂR

Üzerime yıldızları battaniye yapıp, bir dere yatağında büzüşerek geçirdim o geceyi. Başımın altındaki çalıların üzerine çiy düşmüştü. Bir elimi, yeşil yosunlarla kaplı taşların üzerinden şelale gibi dökülerek akan suya sokuyordum. Diğer elimi ise eğrelti otlarının arasında duran Çiçekaçtıran Arp ile asamın üzerine koymuştum.

Yalnız olduğum için memnun olmalıydım. Dost denilen ayak bağından en sonunda kurtulmuştum. Ama burada büyülü tellere dokunuyor olmak, bu dereyi hayata kavuşturmak ya da kurumuş topraktan çalıların bitmesine, taşların üzerini yosunların kaplamasına tanık olmak, bana hiç mi hiç keyif vermiyordu. Gece yarısı gökyüzünde en sevdiğim takımyıldız olan Pegasus'u görsem de neşem yerine gelmemişti. Üstelik annem onu bana gösterdiğinden beri en sevdiğim takımyıldız oydu.

O akşam sürekli bölünen uykumda daha önce birçok

kez olduğunun aksine, Pegasus'un kanatlı sırtına binip gökyüzünde süzülmemiş, onun yerine bambaşka bir rüya görmüştüm. Rüyamda kan kırmızısı bir taşın üzerine oturmuş, annemin yaklaştığını görüyordum. Gözlerim iyileşmişti; onu görebiliyordum, gerçekten görebiliyordum! Altın sarısı saçlarına güneş ışığı vurmuştu, mavi gözlerinde ise değişik bir parıltı vardı. Elinde tuttuğu minik baldıran otu bile seçilebiliyordu.

Sonra birden ön dişlerimin uzadığını görünce gözlerime inanamadım. Uzadıkça uzuyor, büyüdükçe yaban domuzu dişi gibi kıvrılıyordu. Uzayan dişlerimin hançer gibi sivri uçları neredeyse gözlerime girecekti! Onlar uzadıkça ben de paniğe kapılarak haykırmaya başladım. Annem koşarak geliyordu ama çok geç kalmıştı. Yüzümü tırmalayıp dişlerimi gözlerimden çekmeye çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyor ve onları durduramıyordum.

Dişler uzadı ve uçları gözlerime gelene kadar kıvrıldı. Birkaç saniye sonra gözlerim oyulacaktı! Dişler gözüme girdiğinde acıyla haykırdım. Yine kör olmuştum, kör!

Uyandım.

Yanımdan dere akıyordu. Gökyüzünde Pegasus takımyıldızı kanatlarını açmıştı. Başımı çalılardan kaldırdım. Bu yalnızca bir rüyaydı ama neden hâlâ kalbim güm güm atıyordu? Beni kör eden alevlerin kavurduğu yanaklarıma nazikçe dokundum. Yolculuğum sırasında oluşan yaralardan dolayı sızlasalar da içimin sızısının yanında hiç kalıyordu. Bütün bunlar benim sebep olduğum bir yangın yüzündendi! Gözlerimi yitirmem zaten yeterince kötüyken bunun kendi yüzümden başıma gelmesi daha da beter bir

şeydi. Başlattığım yangına yakalanan öteki çocuğun, Dinatius'un yaşayıp yaşamadığını aylardır ilk kez merak ettim. Çocuğun acı dolu çığlıkları ve korkuyla inlemesi hâlâ kulaklarımdaydı.

Çalılara kafamı gömdüm ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Gözyaşlarım, yanımdan akan dere gibi aktı gitti. Bir süre sonra hıçkırıklarım azaldı. Ama hıçkırık sesleri, derenin öte tarafından bir yerden gelmeye devam ediyordu. Başımı kaldırıp sese doğru kulak verdim.

Hıçkırık sesleri ara sıra inilti sesleriyle kesiliyordu. Sızlayan ıslak yanaklarımı giysimin koluna silerek suyun kenarına yaklaştım. Karanlığa rağmen altıncı hissimle, dere yatağını belirli bir mesafeye kadar seçebiliyordum. Ama bu acı çeken sesin kaynağını bulamamıştım. Belki de zihnim bana bir oyun oynuyordu.

Akan suya doğru eğildim ve suyun kenarındaki çalıları elimle kurcaladım. Bir ara ayağım çamurla kaplı kıyıdan kayacak gibi oldu, neredeyse dizime kadar suya girecektim. Aramalarım boşa çıkmış, hiçbir şey bulamamıştım. Ama hıçkırık ve iniltiler yakından bir yerden, sanki derenin içinden geliyor gibiydi.

Derenin içinden, tabii ya! Ama bu nasıl olabilirdi?

Sol elimi tam suya sokacaktım ki kendimi tuttum. Kürek kemiklerimin arası yine acımaya başlamıştı. Ne çeşit bir oyundu bu böyle? İnsanı öldürmeden önce güzel bir şeyin kılığına bürünen biçim değiştiriciler gibi bir şey olabilir miydi acaba? Ria olsa bilirdi ama ne yazık ki ormanın kızı artık benimle değildi.

Dereden bir inleme sesi yükseldi tekrardan. Derenin ka-

ranlık yüzeyine vuran yıldız ışığı, suyu kristalden bir nehir gibi gösteriyordu. Dudağımı ısırıp elimi dirseğime kadar buz gibi suya daldırdım. Tenim suyun soğukluğundan uyuşmuştu. Sonra suyun içerisinde parmaklarıma bir şey geldi. Taştan daha yumuşak, pürüzsüz ve yuvarlak bir şeydi bu, oldukça da kaygandı. Bir miktar uğraştıktan sonra sonunda onu kavrayabildiğimde hemen onu sudan çekip çıkardım. Yumruğumdan daha büyük olmayan, sert, idrar kesesinden yapılmış küçük bir cep şişesiydi bu. Deri tıpası, kalın bir balmumu tabakasıyla mühürlenmişti. Üstünden sular damlayan, içi hava dolu olduğu belli bu şişe, karanlıkta ıslak ıslak parlıyordu.

Şişeyi hafifçe sıktığımda acı dolu bir inilti işittim. Ardından ızdırap dolu hıçkırıklar izledi onu. Ahşap asamın ucunu kullanarak balmumunu şişenin ağzından çıkarmaya koyuldum. Sanki açılmak istemiyormuşçasına epey bir zorlandı ama en sonunda tamamen çıktı. Şişenin ağzından tıpayı da çıkardım. Birden yanaklarımda bir hava akımı hissettim. Hafif tarçın kokan, ılık ve yatıştırıcı bir rüzgârdı bu. İdrar kesesinden yapılma şişe boşalınca tulum gibi pörsümüştü; dışarı çıkan hava ise yüzümde ve saçlarımda canlı bir nesneymiş gibi dolaşıyordu.

Başımın ardından, "Teşekkür ederim, kişi, çok teşekkür ederim sana," diye ince, hafif bir ses işittim.

Şişeyi elimden düşürdüm; dönüp arkama baktığımda ise gökyüzündeki yıldızlardan başka hiçbir şey görmedim.

"Ya da şöyle mi demeliydim," diye fısıldadı ses tekrardan. "Teşekkür ederim, Emrys Merlin."

Nefesimi tuttum. "Adlarımı nereden biliyorsun?"

"Ah evet," dedi rüzgârın fısıltısına benzeyen ses, "Merlin'i eski, köhnemiş adın Emrys'ten daha çok seviyorum."

Uzandım ve sesin geldiği yöndeki havayı yakalamak üzere elimi uzattım fakat bir şey yakalayamadım. "Nasıl bu kadar çok şey bilebilirsin? Kimsin sen? Ve neredesin?"

Önümden yumuşak, fısıltılı bir kahkaha yükseldi. "Ben Aylah, küçük bir vişlahaylagonum." Tekrar bir kahkaha işitildi. "Ama çoğu insan, daha kolay oluyor diye, rüzgârın kız kardeşi der bana."

"Aylah," diye tekrarladım. "Rüzgârın kız kardeşi." Elimi tekrar önüme uzattığımda parmak uçlarım bu sefer ılık bir hava akımına temas etti. "Nasıl bu kadar çok şey biliyorsun, anlat bana."

Tarçın kokusu giderek arttı. Ilık hava etrafımı yavaşça kaplarken giysimi hafifçe havalandırdı. Sürekli dönen bir hava akımı beni çevreliyormuş gibi hissediyordum.

"Havanın bildiği her şey benim de malumumdur, Emrys Merlin. Zira göz açıp kapayıncaya kadar sonsuza gidebilirim; uyku nedir, yorgunluk nedir bilmem ben."

Aylah'ın görünmez pelerini yavaşça etrafımda dönmeyi sürdürdü. "Rüzgârın kız kardeşi işte budur, Emrys Merlin." Hafif bir hıçkırık sözünü kesti. "Tabii benim gibi tutsak düşmezse eğer."

"Kim tutsak edebilir ki seni?"

"Kötü kalpli biri, Emrys Merlin."

Ilık hava etrafımdan dağılınca birden buz kestim. "Anlatsana bana."

"Kötü biri, Emrys Merlin, ahhh, evet, çok kötü." Ay-

lah'ın fısıltıya benzer sesi, derenin benim de uykuya daldığım kıyısına yakın bir yerlerinden geliyordu. "Pek çok adı vardır ama çoğu kişi onu Domnu diye bilir."

Titredim ama bunun nedeni gecenin soğuğu değildi. "Domnu'yu biliyorum. Ne kadar sinsi ve kurnaz olduğunu da. Ama kötü kalpli birisi olduğunu söyleyemem."

"İyi biri olmadığı kesin, Emrys Merlin."

"İyi de değil kötü de. O yalnızca odur. Kader gibi."

"Kara Kader demek istedin sanırım." Aylah'ın rüzgârı, arpın telleri boyunca esince çalgı hafifçe tıngırdadı. "Rüzgârı yakalayabilecek kadar kadim ve güçlü çok az kişiden biridir kendisi. Neden bunu yaptı bilmiyorum, Emrys Merlin; tek bildiğim beni o şişeye kapatıp bir kenara koyduğu."

"Senin için üzüldüm."

Ilık bir hava akımı yanağımı okşadı. "Bana bu gece yardım etmeseydin Emrys Merlin, sanırım ölebilirdim."

Ben de sesimi bir fısıltıya dönüştürerek sordum. "Rüzgâr gerçekten ölebilir mi?"

"Ah evet, Emrys Merlin, ölebilir." Bir kez daha yanağımı okşadı. "Rüzgâr da insanlar gibi, yalnızlıktan ölebilir."

"Artık yalnız değilsin."

"Sen de artık yalnız değilsin, Emrys Merlin. Sen de."

IV

HAZİNELER

Arp'ı çaldığımda Kara Tepeler'den ayrıldığımdan beri unuttuğum hazzı ve heyecanı yine yaşıyordum. Kıraç Ovalar'ın yaylaları boyunca yürürken, ben daha meşe ağacından aleti çalmaya durmadan, toprak sanki kendiliğinden hayata kavuşuyordu. Kuru otlar önümde eğiliyor, daha önce yaşamdan eser taşımayan yapraklar yerden yükseliyor, bükülüyor ve ayaklarımın dibinde kıvrım kıvrım dans ediyorlardı. Çünkü yanımdan Aylah geliyordu. Yürürken varlığını etrafımda hafifçe esen bir rüzgâr gibi hissediyor, büyülü tellere her dokunuşumda kahkahasını belli belirsiz işitiyordum.

Yine de adımlarım kimi zaman yavaşlıyordu. Ne zaman taş bir kulübeye ya da meyve ağaçlarının oluşturduğu bir koruya rastlasam asama dayanıp T'eilean ve Garlatha ile karşılaşmamızı düşünüyordum. Onları ve bahçelerini ziyaret etmek keşke hiç aklıma gelmeseydi diye çok iç geçir-

miştim. Dahası, doğudaki karanlık tepelere her baktığımda oradaki işimi bitirmediğim için büyük bir hata yaptığım hissi içimi kurt gibi kemiriyordu. Yine de... geri dönmeye hazır hissetmiyordum kendimi nedense. Henüz değildi. Bırakayım da Ria ve diğerleri biraz daha kaygılansındı.

Öfkeyle arpın tellerine dokundum fakat bu sefer ayaklarımın dibindeki otlar taze, yeşil otlara dönüşmeyince duraksadım. Hatta aksine bütün çayır, sanki güneşin önünden bulut geçmiş gibi hafifçe kararmıştı. Şaşırmış bir hâlde başımı gökyüzüne çevirdiğimde hiç bulut göremedim.

Sabırsızlanarak bir kez daha tellere dokundum ancak çimler daha da kardı. Kaşlarımı çatıp alete baktım. Sorun neydi acaba?

Ilık bir rüzgâr giysimi kabarttı. "Öfkelisin, Emrys Merlin."

İrkildim. "Nereden anladın?"

"Ben anlamam," dedi Aylah soluk soluğa. "Hissederim. Senin de öfkeni hissediyorum şimdi."

Adımlarımı hızlandırdım, bu çayırdan bir an önce ayrılmak istiyordum. Kararmış otlar, binlerce hançer gibi ayaklarıma batıyordu.

"Neden bu kadar öfkelisin, Emrys Merlin?"

Kararan otları sonunda arkamda bırakınca durdum ve derin bir nefes alıp yavaşça verdim. "Bilmiyorum, gerçekten."

Aylah'ın havada belli belirsiz görünen silüeti etrafımı sarmıştı, burnuma gelen tarçın kokusu iyice yoğunlaşıyordu. "Birini mi özlüyorsun acaba?"

Parmaklarım asamın sapına kenetlendi. "Kimseyi özlemiyorum."

"Anneni de mi özlemiyorsun?"

Dizlerimin bağı çözüldü çözülecekti ama yine de bir şey demedim.

Rüzgârın kız kardeşi etrafımda dönüyordu. "Onunla şahsen hiç tanışmadım Emrys Merlin ama gıyabında tanıyorum onu. İyi bir dost olmalı."

Kör gözlerimi kırpınca gözümdeki çiy tanesi yere düştü. "Evet, iyi dostumdu; belki de tek dostum oydu."

Aylah'ın sıcak nefesi yanaklarıma geldi. "Bana onu anlatır mısın lütfen? Dinlemek istiyorum."

Kuru, pas rengi çimlerde asamı evirip çevirip tekrar yürümeye koyuldum. "Geceleyin gökyüzünü seyretmeyi, Olimpos ve Apollo'nun doğum yeri Delos Adası gibi kadim yerleri anlatan öyküleri ve ister bitki olsun ister hayvan, doğada yetişen her şeyi severdi. Bir de beni tabii."

Aylah bana her zamankinden daha da yaklaştı, dönüp durması da yavaşlamıştı. Rüzgârm kardeşi sanki beni kucaklıyordu.

"Haklısın," diye itiraf ettim. "Onu özlüyorum. Hatta tahmin ettiğimden de fazla özlüyorum." Duraksadım ve bir nefes aldım. "Keşke tekrar ona sarılabilsem Aylah! Bir saatliğine bile olsa yeter."

"Anlıyorum. Ahhhh, evet, anlıyorum."

Aylah ile annemin –Aylah biçimsel olarak bir hava akımından ibaret olsa da– kimi ortak özellikleri olduğunu görebiliyordum. Sıcaktı, şefkatliydi. Hem bana akıl vermeye de kalkmıyordu.

O sırada ileride rengi maviye çalan bodur, geniş yapraklı çalıları fark ettim. Ria'dan gördüğüm kadarıyla bu çalılar yenilebilirdi. Çiçekaçtıran Arp'ı ve asamı bir kenara koyup çalılara doğru gittim ve birini kökünden kopardım. Çalıların altından kalın, mavi bir yumru kök çıktı. Giysimin koluna silip ekşi bir tadı olan kökü ısırdım ve çiğnemeye koyuldum.

"Seninle bu yemeği paylaşabilir miyiz? Ne yediğini bilmiyorum ama her ne yiyorsan sana ondan biraz bulmaya çalışabilirim."

Aylah üzerinden geçerken çalının geniş yaprakları hışırdadı. "Henüz keşfetmediğim yerlerin uzaktan gelen kokularıyla beslenirim ben. Görüyorsun ya, gezip dolaşmak için yaratılmışım." Nazikçe saçlarımı okşadı. "Şimdi ise korkarım, ayrılmamızın vakti geldi."

Kökü çiğnemeyi bıraktım. "Ayrılmak mı? Neden?"

Rüzgâra benzer sesiyle kulağıma esti âdeta. "Çünkü ben rüzgârım, Emrys Merlin, bu yüzden uçmalıyım. Gökyüzüne yükselmek, döne döne dolaşmak, süzülmektir benim işim. Görecek pek çok yer var daha, hem Fincayra'da hem de başka dünyalarda." Bir süreliğine arpın yanında duraksar gibi oldu. "Sen de uçsan iyi olur. Çünkü Kara Tepeler'de yapacak bir sürü işin var."

Kaşlarımı çattım. "Sen de mi, Aylah? Ben de bir tek senin bana emir vermediğini sanıyordum."

"Sana emir vermiyorum, Emrys Merlin. Yalnızca şu kadarını söyleyeyim: Rüzgârlar Kara Tepeler'de kötülüğün dolaştığına dair can sıkıcı haberler getiriyor. Rita Gawr'ın hizmetkârları tekrar hareketlenmeye başlamış. Her geçen

gün daha cüretkâr oluyorlarmış. Kısa süre sonra goblinler mağaralarından çıkacak, onları biçim değiştiriciler takip edecek ve toprağa can vermeye vaktin kalmayacak."

Sözleri karşısında midem düğümlenmişti. Cairpré'nin bana arpı verirken sarf ettiği sözleri hatırladım. *Rita Gawr dönmeden Kara Tepeler iyileştirilmeli yoksa bu fırsatı bir daha bulamayız. Onu kullanabildiğin hâlde kullanmazsan seni bağışlamayız, haberin olsun.*

Ufuktaki tepelerde göz gezdirdim. Zirveleri bulutla kaplıydı. "Dediklerin doğruysa hemen geri dönmeliyim. Sen de benimle gelmez miydin? Böylece hemen ayrılmamış olurduk, ne dersin?"

"Seninle yeterince kaldım zaten, Emrys Merlin; kanatları olmayan birisiyle hiç bu kadar kalmamıştım." Boynuma soluyordu. "Şimdi ise uçmalıyım."

Suratımı asarak çalının kökünü bir kenara fırlattım. "Fincayralıların bir zamanlar kanatları olduğunu duymuştum. Belki bu eski bir masaldan ibaret ama gerçek olmasını çok isterdim. Keşke onları hiç kaybetmeselerdi. O zaman benim de kanatlarım olur, ben de seninle uçabilirdim."

Rüzgâr bir omzumdan öteki omzuma dolaşıp duruyordu. "Ahhh, Emrys Merlin, demek biliyorsun bunu, öyle mi? Kanatlı olup da sonradan onları yitirmek, ne acı bir şey olsa gerek! Birçok Fincayralı kanatlarını nasıl yitirdiğini unutmuş olsa bile kürek kemiklerinin arasında hissettiği o sızıyı kolay kolay unutamaz."

Gerinip kollarımı hareket ettirdiğimde ben de tekrar hissetmiştim. "Aylah, bunun nasıl olduğunu biliyor musun? Cairpré bile o kadar öykü bilmesine rağmen Fincay-

ralıların kanatlarını nasıl yitirdiklerini bilmiyor. Bu öyküyü öğrenmek için kütüphanesinin yarısını verebileceğini söylemişti bana."

Ilık rüzgâr etrafımı sarmış, yavaşça dönüyordu. "Bu öyküyü biliyorum, Emrys Merlin. Belki bir gün sana anlatırım. Ama şimdi değil."

"Gerçekten gidiyor musun? Bana da hep böyle oluyor. Ne zaman bir şey bulsam hemen onu yitiriyorum."

"Umarım beni tekrar bulursun, Emrys Merlin."

Ani bir rüzgâr, kahverengi giysimin kollarını havalandırdı. Bir saniye sonra etrafıma baktığımda kimse yoktu.

Orada uzun bir süre durup kaldım. Sonunda midem açlıktan guruldamaya başladı. Aldırmadım. Gurultuyu yine işitince demin fırlatıp attığım kökü tekrar buldum. Rüzgârın kız kardeşi Aylah'ı düşünerek bir ısırık daha aldım. Kökü yemeyi bitirdiğimde doğuya, Kara Tepeler'e doğru yola koyuldum.

Etrafımda Kıraç Ovalar bir yükseliyor, bir alçalıyor, adım attıkça kuru otlar ayağımın altında çıtırdıyordu. Arkamdan hafif bir rüzgâr esiyor, güneşte kavrulmamı engelliyordu ama bu rüzgâra minnet edemiyordum. Aylah ile birlikte yolculuk etmekten çok, yaptığım işten aldığım hazzı yitirmenin acısını yaşıyordum –yine henüz elde ettiğim bir şeyi kaybetmiştim. Arpın ağırlığını giderek daha fazla hissediyordum artık.

Yürürken elim arada sırada, annemin ondan ayrılmadan önce bana verdiği şifalı otlarla dolu çantaya değiyordu. Caer Myrddin'deki nemli, taş bir odada görmüştüm onu en son. Öyle özlüyordum ki onu. Onun da beni özledi-

ğini biliyordum. Burada olsaydı diğerleri gibi terk etmezdi beni.

Altın sarısı güneş gökyüzünde alçalırken altı yedi sıra hâlinde dikilmiş kuru, cılız ağaçlar gördüm. Bağ gibi görünen bu ağaçların dallarında hiç meyve göremesem de burnuma tanıdık meyve kokuları, özellikle de yeni açmış elma çiçeği kokusu geliyordu. Derin bir nefes aldım ama moralim düzelmemişti. Belki arpı çalmak, toprağa tekrar can vermenin neşesini bir daha yaşamak beni kendime getirirdi.

Aleti kucağımda bir çocukmuş gibi tuttum. Sonra çadırdaki tuhaf olay aklıma gelince duraksadım. *Arada olur böyle şeyler,* dedim kendi kendime. Parmaklarımı tellerin üzerinde yavaşça gezdirdim. Birden ağaçların ve etrafındaki arazinin üzerine sanki bir ressamın fırçası değmişti. Dallar birden olgunlaşan elmalarla doldu taştı; ağaçlarm gövdeleri kalınlaştı, kökleri gelişti. Meyveyle dolu dallarını gururla sallayan ağaçlar başını göklere dikti. Göğsüm kabarmıştı. Az önce çayırda olanlar artık sorun değildi.

Birden bir ses duyuldu. Bağrı çıplak, benim yaşlarımda bir çocuk, ağaçların birinin tepesinden bağırarak ağacın yanındaki sulama kanalına düştü. Başka birisi seslendiğinde ben oraya doğru koşmaya başlamıştım bile.

Teni ve saçları toprak renginde bir çocuk, sulama kanalından güçlükle yukarı tırmandı. Ardından kanaldan çocuğun büyümüş hâli göründü; o da toprağa bulanmıştı. Bu adamı tanıyordum.

Bir elma ağacının gölgesinde durduğum için çocuk da adam da beni görmemişti. Üstü çıplak adam, geniş omuz-

larını açarak gerindi ve çocuğu omuzlarından tuttu. "Bir şeyin var mı, oğlum?"

Çocuk incinen kaburgalarını ovuşturuyordu. "Hayır." Utangaçça gülümsedi. "Çok iyi bir yastıksın çünkü."

Adam ona gülümseyerek baktı. "Sen de her zaman ağaçtan düşmüyorsun."

"Ağaçlar da her zaman ayaklanıp beni sarsmıyorlar. Hem baksana, baba! Elma açmışlar."

Etrafına bakmca adamın nefesi kesildi. O ve çocuk ağızları bir karış açılmış, ağaçların yeni hâline bakıyorlardı. Ben de gülümsemeye başladım. Ria ve ötekilerden beklediğim tepki de buydu işte. Annem de burada olsa kesin böyle tepki verirdi. Taze elma ağaçlarının güzelliği ve tadına bayılırdı çünkü.

"Bir mucize bu, oğlum. Ulu Tanrı Dagda hazretlerinden bir armağan."

Gölgelerden dışarı çıktım. "Hayır, Honn. Bu benden bir armağan."

Adam irkilmişti. Bir bana bir de tepemizde sallanan ağaçların dallarına bakıyordu. Sonunda oğluna döndü ve "Bu o! Sana anlattığım çocuk," dedi.

Bana şaşkınlıkla bakan çocuğun gözleri kocaman açıldı. "Kötü kralı yenen çocuk mu? Adını atmacadan alan hani?"

"Doğru, ben Merlin," dedim çocuğun omzuna şakadan vurarak. "Baban bana çok ihtiyacım olduğu bir zaman yardım etmişti."

Honn, toprak bulaşmış ellerini saçlarında gezdirdi. "Güzel çocuğum benim. Kralı devirdiğini duymadan önce

senin en az üç kere öldüğünü düşünmüştüm."

Eğri büğrü asama dayanıp sırıttım. "Böyle düşünmekte haklısın. Bana verdiğin o ele gelir hançer olmasaydı üç kere ölmüştüm."

Honn güçlü çenesini ovalayarak bir süre beni süzdü. Tamamen çıplak üstünün altında kahverengi, bol tozluklar vardı. Çatlamış, nasırlı elleri ağaç kökü gibi kuvvetli ve sağlam görünüyordu.

"O eski hançerin işine yaradığma sevindim, evlat. Nerede şimdi?"

"Karanlık Kale'nin harabelerinin orada bir yerlerde. Stangmar'ın hortlak savaşçılarına karşı işe yaramadı ama ne yazık ki. Fakat bana çok değerli birkaç saniye kazandırdı."

"Çok sevindim." Bakışları büyülü alete kaydı. "Çiçekaçtıran Arp'ı bulmuşsun bakıyorum." Çocuğu dürttü. "Görüyorsun, oğlum. Bu gerçek bir mucize. Hiçbir ölümlü, buradaki genç atmaca kadar hünerli olanları bile böyle bir şey yapamaz. Bağımıza can veren çocuk değil, elindeki arptır."

İrkilmiştim; tam bir şeyler söyleyecektim ki Honn konuşmayı sürdürdü.

"Bence oğlum, Fincayra'nın bütün hazineleri Dagda hazretlerinin mucizeleridir." Sessiz hatta saygılı bir ses tonuyla ekledi, "Tarlayı kendi kendine süren bir saban bile var. Gerçekten! Dokunduğu tarlanın ne çok ne de az, tam kararında hasat verdiğini söylerler."

Çocuğun aklı başından gitmişti. Kanalın yanında duran ahşaptan, kırıldı kırılacak durumdaki sabanı göstererek güldü. "Buna benzemediği kesindir, baba! Onu ne zaman

kullansan seni izlerken benim sırtım ağrıyor resmen."

Honn gülümsedi. "Ağaçtan tepeme düştüğünde sırtım daha çok ağrıyor ama."

İkisi de gülmeye koyuldu. Honn, kaslı kollarıyla oğlunun omzuna sarılarak yüzü gururla dolu hâlde bana döndü. "İşin doğrusu, benim de kendi hazinem var. Bu genç dostum işte. Bir okyanus dolusu mucizeye değişmem onu."

Yutkundum ve elimi annemin bana verdiği deri çantanın üzerinde gezdirdim. Şifalı otların çantadan yükselen tatlı kokusu, elma ağaçlarının kokusunu bile bastırıyordu. "O hazineyi bile yitirsen ne yapardın, Honn? Dostunu yitirsen?"

Yüzü taş gibi sertleşti. "Onu geri almak için ölümlü hâlimle elimden ne geliyorsa yaparım."

"Önünde seni bekleyen bir iş olsa bile mi?"

"Hiçbir iş bundan daha önemli olamaz."

Dişlerimi kenetleyip başımla onayladım. *Hiçbir iş bundan daha önemli olamaz.*

Sulama kanalının üzerinden atlayıp yürümeye koyuldum. Bağın kenarına geldiğimde durup batmakta olan güneşin altında kor kömür gibi görünen Kara Tepeler'e baktım. Asamın uzun, ince gölgesi tepelerdeki geçidi, yani yarım bıraktığım işin olduğu yönü gösteriyordu.

Yavaşça kuzeye döndüm. O tepelere ve yarım bıraktığım işime çok geçmeden dönecektim. Sonra gördüğüm her bir kuru ota can verecektim. Ama önce başka bir şey yapmam, annemi bulmam lazımdı ve Honn gibi ben de ölümlü hâlimle elimden ne geliyorsa yapacaktım.

V

SOYTARI

Ertesi günün akşamına doğru güneş ışıkları Kıraç Ovalar'ın üzerinde parıldarken bir tepenin üzerinde durmuş, önümdeki daireye benzer biçimde dizilmiş kerpiç evlere bakıyordum. Evlerin saz damları, etrafımdaki ova gibi güneş ışığından parlıyordu. Evlerin duvarlarını birbirine bağlayan ahşap platform, kasabayı, omuz omuza verip bağdaş kurarak çember yapıp oturmuş çocuklar gibi gösteriyordu. Odun ateşinde pişen tahılların kokusu ise burnuma kadar geliyordu.

Hem heyecan hem de dehşet içerisindeydim. Çünkü burası, Caer Neithan, yani Ozanlar Kasabası'ydı. Şair Cairpré'nin Büyük Meclis'ten sonra Stangmar'ın verdiği hasarın onarılmasına yardım etmek için buraya gelmeye söz verdiğini biliyordum. Fincayra'da annemi bulmama yardım edebilecek tek kişinin Cairpré olduğunu da biliyordum.

Önümde yapılması gereken bu kadar iş varken Cairpré'nin beni gördüğüne sevinmeyeceğini biliyordum. Ama yıllar önce öğrencisi olan Safir Gözlü Elen'ı o da tanıyordu; onu tekrar görmeyi şairin de çok istediğini düşünüyordum. Şifacılık sanatı hakkında annemden öğrendiklerinin, anneme öğrettiklerinden çok daha fazla olduğunu söylemişti bana. Kim bilir, belki de onu bu adayı çevreleyen sis perdesinin ötesinden getirmenin bir yolunu biliyordur. Ona tekrar kavuşsam Kara Tepeler'deki işimi de bitirmeye canla başla girişirdim.

Tepeden aşağı inerken asamı kurumuş toprağa her batırdığımda arp da sırtıma vuruyordu. Kasabanın giderek artan sesini duyduğumda, buraya son geldiğimde etrafı kaplayan ürkütücü sessizliği anımsamadan edemedim. O sessizlik, bir bakıma ortalığı kırıp geçen bir kasırgadan bile dehşet vericiydi.

Ozanlar Kasabası sessizliğe bürünmeden önce Fincayra'da bu kadar öykü ve şarkıyla dolu bir yer daha yokmuş. Çünkü bu kasaba, yüzyıllardır bu toprakların en ilham dolu öykücülerine ev sahipliği yapmış, ilk gösterilerine tanıklık etmiş. Ününü başkalarından duyduğum şair Cairpré de bu kerpiç evlerin birinde dünyaya gelmiş işte.

Kasabanın güneş ışığı vuran kapılarına yaklaştıkça sokaktaki insanların sayısının giderek arttığını gördüm. Beyaz kumaştan dikilmiş uzun elbiseleri; evlerinin kerpiç duvarlarının boz rengi, evleri birbirine bağlayan koyu renkli ahşap platform ve pencere pervazlarının çoğunda yer alan boş çiçek saksılarıyla tezat oluşturuyordu. Bir an arpa uzanıp içerisinde gölgeden başka bir şey olmayan o boş saksıları çiçekle doldurmaya yeltendim ama kendimi tuttum

ve önce onlara, buraya geldiğimi söylemenin daha yerinde olacağına karar verdim.

Sokaktaki insanların sayısı giderek artıyordu. Çeşitli yaşlarda ve farklı dış görünüşteki kalabalığın, beyaz elbiselerinin yanı sıra tek bir ortak noktası vardı: Bir şeylerden çekindikleri ama bunun ne olduğunu da tam olarak kestiremedikleri belli olan, tuhaf bir ifade yerleşmişti hepsinin yüzüne. Evlerin ortasındaki meydanda toplanmak yerine, meydandan uzaklaşmak istiyor gibiydiler. Kimileri evlerinin kapısının önünde kaygılı kaygılı, bir aşağı bir yukarı dolanırken çoğu insan da evleri birbirine bağlayan ahşap platforma oturmuştu. Bir amaç için toplanıyor olmalıydılar ama bu işe pek gönüllü olmadıkları hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Tam o anda giysisinin üzerine boz bir pelerin geçirmiş, uzun boylu, sıska bir adam meydanın ortasına çıktı. Başında üç köşeli, tuhaf bir şapka vardı ve şapka başının üzerinde, tıpkı çok fazla şarap içmiş bir adam gibi, bir o yana bir bu yana sallanıyordu; düştü düşecekti. Şapkanın kenarlarından onlarca parlak zil sarkıyordu. Adam örümcek bacağı gibi uzun ve ince kollarını sallamaya, giysisinin bol kolları içinde çırpınmaya ve anlayamadığım birtakım şeyler söylemeye başlamıştı.

Birden evlerin neden çember biçiminde durduğunu anladım. Bütün kasaba bir tiyatro sahnesi gibi kurulmuştu! Evlerin arasındaki ahşap platform tribün görevi görüyordu. Ben ise tam bir gösterinin başına denk gelmiştim.

Kasabanın kapısına geldiğimde durdum. Geçen seferin aksine mızrağını göğsüme dayamış bir nöbetçiyle karşılaş-

madım bu kez. Onun yerine, kapının direklerinden birine asılı yeni bir tabela karşılamıştı beni. İkindi güneşinin üzerine vurduğu tabelada şunlar yazıyordu: *Caer Neithan, Ozanlar Kasabası, selametle gelen herkesi hoş karşılar.* O sözlerin altında ise Cairpré'nin beyitlerinden biri yazılmıştı: *Burada şarkı hiç dinmez, öyküler sesini hiç yitirmez.*

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz saçları karman çorman, ince yapılı bir adam platformdan sıçradı ve hızla bana doğru geldi. Çalı gibi kaşlarının altındaki simsiyah gözleri bana kilitlenmişti. Asama dayanıp gelmesini bekledim.

"Merhaba, Cairpré."

"Merlin," diye fısıldadı, ellerini alkışlayacakmış gibi iki yana açmıştı. Sonra omzunun üzerinden kendi kendine prova yapan uzun boylu adama baktı ve alkışlamaktan vazgeçti. "Seni gördüğüme sevindim, çocuğum."

Başımla onaylayarak yanıt verdim; Kara Tepeler'deki işimin bittiğini sanıyor olmalıydı. Ona gerçeği söylemek kolay olmayacaktı.

Prova yapan adama ve seyircilerin asık, ağlamaklı yüzlerine tekrar baktı. "Daha neşeli bir gösteriye denk gelmediğin için üzgünüm."

"Önemli değil," diye fısıldadım. "Asık suratlara bakılacak olursa bu arkadaş, insanları hüzünlendirmede çok başarılı. Ne prova ediyor? Trajik bir şiir mi?"

Cairpré kaşlarını kaldırdı. "Maalesef hayır." Karmakarışık saçlarını dağıttı. "İster inan ister inanma, zavallı çocuk komik olmaya çalışıyor."

"Komik mi?"

"Aynen öyle."

Birden çıngırak sesine benzer, birtakım tuhaf sesler işitildi. Göstericiye baktığımda başını deli gibi bir sağa bir sola sallayarak şapkasını bir o yana bir bu yana devirdiğini gördüm. Ses de şapkanın kenarındaki zillerden geliyordu. *Tabii ya,* diye düşündüm. *İnsanları güldürmek için.* Ama çıkan ses o kadar çirkindi ki çıngırak gibi değil de kılıç şakırtısı gibi geliyordu kulağa.

Adamı bir süre izledim. Kolları sarkık, omuzları çökük, sırtı kambur duruyordu. Ayrıca kaşlarından, gözlerinden, ağzından, kısacası bütün yüzünden hüzün akıyordu. İnce vücut hatlarına rağmen boynunun, gerdanı kat kat olacak kadar şişman olması, hüzünlü havasını daha da bir artırıyordu. Ağzını eğdiğinde yüzü sanki dört beş kez asılıyordu.

Birden bir konuşma yapacakmış gibi ağır pelerinine sarındı. Sonra hüzünlü bir ses tonuyla şarkı söylemeye, daha doğrusu ağıt yakmaya başladı. Sesi ağlıyor gibi çıkıyor, hıçkırıklara boğuluyordu. Cairpré ve kasabadakilerin çoğu gibi ben de yüzümü buruşturmuştum. Adam komik olmaya çalışıyor olabilirdi ama söylediği şarkı, bir cenazede söylenen matem dolu bir ağıta benziyordu.

Duydun mu zilin sesini
Terk et tüm kederini!
İçini kaplayan hüzün gidecek
Yerine neşe gelecek
Gülsün yüzün artık, asma suratını:
İşte karşınızda, Soytarı!

Hokkabazlık eder kırar geçirir,
Herkes beni gördü mü gülüverir!
Zillerim tatlı tatlı şıngırdar
Herkesi bir heyecan kaplar
Gülsün yüzün artık, asma suratını:
İşte karşınızda, Soytarı!

Bu ağıt böyle sürüp giderken Cairpré'ye döndüm. "Sesinin nasıl çıktığının farkında mı bu adam? Şimdiye kadar gördüğüm komiklikten en uzak insan olduğunu söyleyebilirim."

Şair iç geçirdi. "Sanırım farkında. Ama yine de denemeye devam ediyor. Adı Bumbelwy. Henüz çocukken bile şarkı söylediğinde kuşlar kaçışırdı fakat o yine de bir soytarı olmayı düşlüyordu. Eğlentilerdeki hokkabazlardan değil, gerçek bir soytarıdan, yani güldürürken düşündürme sanatının üstatlarından bahsediyorum. Şen Bumbelwy diyor kendine."

"Izdırap veren Bumbelwy, desek daha iyi."

"Biliyorum, biliyorum. Daha önce de dediğim gibi, çıktı mı bir kere sahneye, kalkışır boyundan büyük işlere."

Bu esnada kasaba halkı da tıpkı Bumbelwy gibi kasvete gömülmüştü. Birçoğu başını elleriyle tutmuş, somurtuyordu. Küçük bir kız, annesinin kollarından kurtulup siyah saçlarını savurarak yakındaki bir eve kaçtı. Kadın yerinden kalkmadı ama kızının yerinde olmak istediği belliydi.

Ben de somurtuyordum; Cairpré'ye döndüm ve sordum. "Neden onu oraya çıkarttınız ki?"

"Kendi deyimiyle, güldürü provalarından birini dinlesen mide bulantısından üç öğün yemek yiyemezsin. Ama Caer Neithan'ın tüm sakinleri gibi onun da doğum gününde kasaba meydanında toplanıp gösteri yapma hakkı var." Cairpré başını iki yana salladı. "Biz de onu dinlemek zorundayız, hepimiz. Benim gibi aslında burada yaşamayan ama yanlış zamanda burada olacak kadar talihsiz olanlar da buna dâhil."

Eliyle kasaba meydanını gösterirken sesi fısıltıya dönüştü. "Oysa burada ne unutulmaz gösteriler izledik, bir bilsen! *Gece Tokmağı. Sanrı Teknesi. Geraint'in Andı.*"

Arkasma döndü ve küçük, eski evlerden birini gösterdi. "Ümitsiz gülümsemesi ciltlerce şiirin esin kaynağı olan Pwyll, ilk şiirini orada yazdı." Ahşap sundurmalı, alçak bir evi gösterdi. "Topal Laon, orada doğdu. Banca'yı da unutmayalım tabii. Coşan Cussiva'yı da. Zifyan'ı da. Tümü ve daha başka birçoğu burada doğmuştur."

Haddinden uzun olan kollarını sallayıp tekdüze bir sesle kendi kendine konuşan Bumbelwy'e tekrar baktım. "O yalnızca rüyasında görür soytarı olmayı."

Cairpré ciddi bir yüz ifadesiyle beni onaylarcasma başını salladı. "Hepimiz rüya görürüz. Ama azımız yeteneklerimizden bu kadar uzak bir rüyanın peşine düşeriz! Eskiden olsa Bumbelwy'nin derdine Fincayra Hazineleri'nden biri derman olabilirdi; Rüya Çağıran denilen sihirli borudan bahsediyorum. Bir düşün, Merlin. Rüya Çağıran, bilge ve ulu biri tarafından üflendiğinde bir insanın en büyük rüyasını gerçekleştirebilme gücüne sahiptir. Bumbelwy'ninki kadar uçuk bir rüyayı bile. O yüzden, öykü-

lerde ve şarkılarda İyi Haberlerin Borusu olarak da geçer."

Cairpré'nin alnında, yüzümdeki yara izlerinden daha derin kırışıklar oluştu. Rita Gawr'ın, Rüya Çağıran'ın büyüsünü kötüye kullanıp kâbusları ve kara haberleri hayata geçirmesini anımsadığını anlamıştım. Bu kasabada ise bir şairin, ozanın ya da müzisyenin en korkunç kâbusu gerçekleşmiş, kasabanın sakinlerinin sesi işitilmez olmuştu. Ruhlarını ifade ettikleri en büyük araçtan mahrum kalmışlardı. Ozanlar Kasabası'na son geldiğimde işte bu yüzden mezarlık gibi tamamen sessizliğe gömülmüştü burası. Cairpré'nin yüzündeki acı dolu ifade bana bu lanet kalksa bile anısının hâlâ buraya musallat olduğunu gösteriyordu.

Bumbelwy'nin şapkasındaki ziller yine şmgırdamaya başladı, üstelik bu kez daha fazla gürültü çıkartıyorlardı. Asamı bırakmak zorunda kalacak olmasaydım ellerimle kulaklarını kapatırdım. Cairpré'yi dürterek şöyle sordum: "Rüya Çağıran'ı neden kendi üzerinde kullanmıyorsun ki?"

"Kullanamam."

"Neden?"

"Öncelikle çocuğum, Ulu Elusa'nın mağarasına gidecek, hele oradaki hazineleri alacak kadar cesur değilim, aptal hiç değilim. Ama esas nedeni bu değil. Esas neden, benim Rüya Çağıran'ı kullanacak kadar bilge olmamam."

Şaşkınlıkla gözlerimi kırpıştırdım. "Bilge olmaman mı? Herkes şair Caipré'yi–"

"Mânici, idealist bir ahmak olarak bilir," diye tamamladı. "*Eğri oturalım, doğru konuşalım; berrak değil zihnim pek, akıllım.* Ama bildiğim bir şey varsa o da çok az şey bildi-

ğimdir."

"Bu çok saçma. Senin kütüphaneni gördüm. O kadar fazla kitabın var ki! Bana bir şey bilmediğini söyleme şimdi!"

"Bir şey bilmiyorum demedim, çok az şey biliyorum dedim. Yeteri kadar bilmiyorum. Arada bir fark olduğu ortada. Efsanevi Rüya Çağıran'a hükmetmeyi düşünmek ise bilmiyorum, bu korkunç bir kibir gösterisi olurdu."

"Kibir mi?"

"Böbürlenmek, kendini büyük görmek demektir ve bu, pek çok insanın sonunu getiren bir zaaftır." Sesi tekrar fısıltıya dönüştü. "Dediklerine göre, o insanların arasında deden de varmış."

Ürpermiştim. "Yani... Tuatha mı demek istiyorsun?"

"Evet, Tuatha. Fincayra'nın gelmiş geçmiş en büyük büyücüsü. Dagda'ya danışmak için Öbürdünya'ya gidip de canlı gelebilen tek ölümlü. O bile kibre kapılmıştı ve sonunda bu kibir onu öldürdü."

Çiçekaçtıran Arp birden omzumda ağırlamıştı, askısı etime batıyordu. "Nasıl öldü peki?"

Cairpré yaklaştı. "Ayrıntılarını bilmiyorum. Kimse bilmiyor. Tek bildiğim, kendi gücüne fazla güvenip Rita Gawr'ın en gözde hizmetçisi tek gözlü Ogre Balor'un gücünü fazla hafife aldığı."

Birden kendine geldi. "Neden güzel şeylerden konuşmuyoruz ki! Çocuğum, bana arpı anlat. Ovaya şimdiden indiğine göre Kara Tepeler'i çabucak bitirmiş olmalısın."

Huzursuzca kıpırdandım, elimle asamın budaklı tepe-

sini okşuyordum. Asadaki çentikleri hissettikçe etrafı katran ağacı kokusu kaplıyor, bana kokusunu çocukluğumdan beri duymaya alışkın olduğum kadını hatırlatıyordu. Cairpré'ye yapmayı tasarladığım şeyi ve neyi yapmayı bıraktığımı söylemenin zamanı gelmişti.

Derin bir nefes aldım ve konuşmaya başladım. "Tepelerdeki işimi bitirmedim."

Nefesi kesilmişti. "Bitirmedin mi? Bir sorun mu çıktı? Goblin savaşçılar mağaralarından çıkmış mı?"

Başımı *hayır* anlamında salladım. "Tek sorun benden kaynaklanıyor."

Dipsiz kuyular gibi derin gözleriyle beni süzdü. "Ne demek istiyorsun?"

"Görevimden daha önemli bir şey olduğunu fark ettim." Dosdoğru şaire bakıyordum. "Annemi bulmak istiyorum. Onu Fincayra'ya getireceğim."

Şairin yüzünü öfke kaplamıştı. "Bunun için mi hepimizi tehlikeye atacaksın?"

"Cairpré, lütfen. Sonra gelip görevimi bitiririm. Söz veriyorum! Ama onu tekrar görmem lazım. Bir an önce. Çok mu fazla şey istiyorum?" Sözcükler ağzımdan zorlukla çıkıyordu. Boğazım düğümlenmişti.

"Evet! Bu diyardaki herkesi tehlikeye atıyorsun."

Yutkunmaya çalıştım. "Elen, benim için her şeyden vazgeçti, Cairpré! Buradaki yaşamından memnundu. İçten bir sevgi besliyordu bu diyara karşı. Beni korumak için işte bundan vazgeçti. Gwynedd'deyken onun tek arkadaşı bendim. Tek dostu. Oysa bunu hak edecek hiçbir şey yapmamıştım."

Onun hüzünlü şarkıları, şifa dağıtan elleri, maskavi, harika gözleri aklıma gelince duraksamıştım. "Bizim de sorunlarımız vardı, inan bana. Sonra günün birinde onu orada öylece, tek başına bırakıp gittim. O soğuk, taş odada sefalet içinde yaşıyor olmalı. Hasta olabilir, belki de başı beladadır. İşte bu yüzden de onu buraya getirmek istiyorum."

Cairpré'nin yüz ifadesi yumuşadı. Elini omzuma koydu. "Dinle Merlin, seni anlıyorum. Ben de Elen'ı tekrar görmek isterim hem de çok isterim! Ama Kara Tepeler'i bir kenara bıraksak bile sislerin ötesindeki dünyadan buraya birini getirmek çok tehlikeli, üstelik imkânsız!"

"Emin misin? Ben denizden iki kez sağ çıktım ama."

"Deniz yüzünden demiyorum, çocuğum. Ama o yolculuk da çok tehlikeli zaten. Fincayra'nın biz ölümlülerin anlayamayacağı, kendine özgü bir işleyişi, bir ritmi vardır. Dagda hazretleri bile sis perdesinden kimin geçmesine izin verilip kimin geçmesine izin verilmeyeceği konusunda bir şey söylemekten çekinir."

"Buna inanmıyorum."

Şairin bakışları karardı. "Dışarıdan gelen tehlike altında olduğu gibi, Fincayra'nın tümünü de riske atmış oluyorsun." Düşüncelere dalarak gözlerini kapadı. "Anlamadığın şey şu: Buraya gelen biri, küçücük bir kelebek olsa dahi Fincayra'daki yaşamın dengesini bozup sözcüklere dökülemez bir yıkıma neden olabilir."

"Domnu gibi konuşuyorsun," dedim, dudağımı bükerek. "Fincayra'nın sonunu getireceğimi söylüyordu o da."

Başını, artık yavaş yavaş karanlığa bürünen kasabanın

kapısına doğru salladı. Bu kapıların ardında Kara Tepeler, fırtınalı bir okyanustaki dalgalar gibi yükseliyordu. "Başladığın işi bitirmezsen kendi sonunu kendin getireceksin zaten."

"Bana yardım etmeyecek misin?"

"Edebilsem bile etmem. Sen daha çocuksun ve sandığımdan da budala bir çocuksun."

Asamı yere vurdum. "Arpı çalabiliyorum ama, öyle değil mi? Büyük Meclis'e bende büyücü kumaşı olduğunu söyleyen sendin. Belki annemi buraya getirecek kadar güçlüyümdür de."

Eliyle omzumu öyle sert sıktı ki yüzümü buruşturdum. "Böyle şeylerin şakası bile olmaz. Gerçek bir büyücü olmak için kumaştan çok daha fazlası gerek. Ruh gerek, sezgi gerek, deneyim gerek. Bilgi sahibi olmalısın bir kere evrenin işleyişi ve büyü sanatları hakkında engin bir bilgin olmalı. Dahası, bu sanatları ne zaman kullanıp ne zaman kullanmayacağına karar verebilen bir bilge olmalısın. Çünkü gerçek bir büyücü, gücünü tıpkı usta bir okçunun oklarını kullanması gibi sağduyuyla kullanır."

"Oklardan değil, annemden, Elen'dan bahsediyorum," dedim ve doğruldum. "Bana yardım etmezsen ben de başka bir yol bulurum."

Cairpré'nin alnı tekrar kırıştı. "Gerçek bir büyücünün bir şeye daha ihtiyacı vardır."

"Neymiş o?" diye sordum sabırsızlıkla.

"Alçak gönüllülük. İyi dinle, çocuğum. Unut bu deliliği. Arpı al ve tepelerdeki işine geri dön. Kalkıştığın işin ne kadar tehlikeli olduğunun farkında değilsin."

"Annemin bana geri dönmesi için çok daha fazlasına göğüs gererim."

Gökyüzüne bakıp, "Ulu Dagda, yardım et bana!" dedi ve bakışlarını tekrar bana çevirip sordu: "Nasıl anlatabilirim ki sana? Bu ada kadar eski bir atasözü vardır: Sislerin ötesine geçerken, yalnızca Konuşan Deniz Kabukları Sahili'ndeki en bilge deniz kabuğu rehberin olabilirmiş. Çok basit gibi görünüyor ama şimdiye kadar hiçbir büyücü, Tuatha bile buna cesaret etmedi. Bu sana söz konusu tehlike hakkında bir fikir veriyor mu?"

Sırıttım. "Bir fikir verdiği kesin."

"Merlin, hayır! Bunu yapmamalısın. Tüm bu tehlikelerden başka bir tehlike daha var ve seni ilgilendiriyor bu tehlike. Böylesine derin bir büyücülüğe kalkışman, Rita Gawr'a senin yerini bildirir; daha da kötüsü, bu dünyayı ve öteki dünyaları ele geçirmek için geri döndüğünde senin peşine düşer. Söylemedi deme."

Arpın askısını çekiştirdim. "Ondan korkmuyorum."

Cairpré çalı gibi kaşlarını kaldırdı. "O zaman seni tutmayayım. Böyle bir kibirle senden intikamların en tatlısını alacaktır. Üstelik seni de hizmetçisi yapacak, tıpkı babanı yaptığı gibi."

Sanki karnıma bir yumruk yemiştim. "Benim Stangmar'dan daha hayırlı olmadığımı mı ima ediyorsun?"

"Senin de onun gibi zaafların olduğunu söylüyorum. Rita Gawr, seni görür görmez öldürmezse bil ki kölesi yapacağı içindir."

O sırada birinin gölgesi üzerimize düştü. Dönüp baktığımda bunun Bumbelwy olduğunu gördüm. Görünen o ki

provasını bitirdikten sonra yanımıza kadar gelmişti; biz ise o kadar konuşmaya dalmıştık ki yanımıza gelip bizi dinlediğinin farkında bile değildik. Beceriksizce eğildiğinde şapkası da şıngırdayarak yere düştü. Şapkayı alıp omuzları çökük bir hâlde Cairpré'ye döndü. "Çok berbattım, değil mi?"

Hâlâ dik dik bana bakan Cairpré, eliyle uzaklaşmasını işaret etti. "Başka zaman konuşalım. Şimdi çocukla konuşuyorum."

Kat kat gerdanı, hüzünlü havasına daha da kasvet katan Bumbelwy bana döndü. "Sen söyle o zaman. Berbat mıydım, değil miydim?"

Yanıt verirsem gideceğini düşünerek suratımı asıp ona döndüm. "Evet, evet. Berbattın."

Ama gitmemiş, yalnızca suratmı daha da asıp başını aşağı yukarı sallayarak şapkasmdaki zilleri şıngırdatmıştı. "Demek yine kimseye hitap edemedim. Çok doğru, çok doğru, çok doğru."

"Merlin," diye gürledi Cairpré. "Uyarıma kulak ver! Sana yardım etmek istiyorum yalnızca."

Yanaklarımı ateş basmıştı. "Yardım mı? O yüzden mi geçen sefer beni Karanlık Kale'ye gitmekten alıkoymaya çalıştın? Stangmar'ın gerçek babam olduğunu da yardım olsun diye mi söylemedin?"

Şair yüzünü buruşturdu. "Sana baban hakkında bir şey söylemedim çünkü böyle korkunç bir gerçeğin seni ömrün boyunca yaralayacağından korktum. Kendinden kuşku duyabilir, hatta nefret edebilirdin. Kaleyi yok edemeyeceğin konusunda yanılmış olabilirim ama bu konuda yanıl-

mıyorum. Kara Tepeler'e geri dön."

Köyün kapılarına baktım. Gölgelerle kaplı kapılar, mezar taşı gibi karanlık duruyordu. "Önce Konuşan Deniz Kabukları Sahili'ne gideceğim."

Cairpré yanıt veremeden, Bumbelwy hafifçe öksürerek söz aldı, bu esnada kat kat gerdanı da bıngıl bmgıl oynamıştı. Sonra havalı bir biçimde pelerinine sarındı. "Ben de seninle geliyorum."

"Ne?" diye bağırdım. "Gelmeni istemiyorum."

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru. Ama ben yine de geleceğim."

Cairpré'nin koyu gözleri ışıl ışıl parladı. "Buna sandığımdan da çabuk pişman olacaksın."

VI

SİSLERİN İÇİNDEN

Çürük bir meyve ısırdıktan sonra ağzınızdan uzun süre gitmeyen acı tat gibi Bumbelwy ve zilleri de yanımdan bir türlü gitmiyordu. Çürük meyve tadını ancak başka bir meyve yiyerek giderebilirsiniz oysa Bumbelwy'ye ne dersem diyeyim ya da ne yaparsam yapayım, yanımdan ayrılmıyordu. Arpı çalmayı bile bir kenara bırakıp hızlı hızlı gitsem de peşimden gelmeyi sürdürüyordu.

Cairpré'nin sessiz bakışları altında Caer Neithan'ı terk ederken yanımdaydı. Ovalar boyunca yürürken dere tepe demeden hep peşimden gelmişti; güneş battıktan sonra da yürümeye devam ettim, o zaman da peşimi bırakmadı. Yaşlı bir söğüt ağacının altında geceyi geçirdik ve ertesi gün boyunca yakıcı güneş altında yürümeye devam ettik. Durmayan Nehir olduğunu kestirdiğim ağır ağır akan büyük bir ırmağın kenarına geldiğimde hâlâ peşimden geliyordu.

Beni takip ederken bir yandan da sıcaktan, botlarına giren taşlardan ve soytarı olmanın güçlüklerinden bahsediyordu. Nehre yaklaşırken defalarca ziller hakkındaki ünlü bilmecesini merak edip etmediğimi sordu; bu bilmecenin beni neşelendireceğine dair yemin üstüne yemin ediyordu. Ne bilmeceyi ne de zillerini işitmek istediğimi söylediğimde ise suratı biraz asılıyor, sonra hiçbir şey olmamış gibi aynı soruya tekrar başlıyordu.

"Ama bu krallara layık, uçarı, *kıpır kıpır* bir bilmece," diye çıkıştı. "Bilmececinin klasik bilmecesi. Hayır, yanlış oldu. Hay lanet, yine hitap edemedim! Klasik bilmececinin bilmecesi. Tamam, şimdi oldu. İnsanı güldürüyor, güldürürken de düşündürüyor." Durdu ve suratını iyice astı. "Bildiğim tek bilmece bu."

Başımı iki yana salladım ve Durmayan Nehir'e doğru hızlı adımlarla yürümeye başladım. Nehrin taşlı ve dik kıyılarına yaklaştığımızda gürül gürül akan suları daha iyi görebiliyorduk. Kıyıya çarpıp havaya sıçrayan sular nehrin üzerinde gökkuşağı oluşturmuştu. Gürültü o kadar fazlaydı ki Ozanlar Kasabası'ndan ayrıldığımızdan beri ilk kez Bumbelwy'nin zillerini ya da bilmece sorma konusundaki ricalarını işitemiyordum.

Ona döndüm ve sesimi duyurmak için bağırarak, "Ben güney kıyısına kadar gideceğim. Nehri geçmek tehlikeli olacak. Geri dönsen iyi edersin," dedim.

Morali bozulmuş gibi bir yüz ifadesiyle bağırarak beni yanıtladı. "Beni istemiyorsun yani, öyle mi?"

"İstemiyorum."

Gerdanını öyle bir kırmıştı ki yüzü yine beş altı kere

asılmış gibi görünmüştü. "Tabii istemezsin. Kimse beni istemiyor zaten." Bir süre beni süzdü. "Ama ben seni istiyorum, seni şanslı çocuk."

Ona bakakalmıştım. "Şanslı mı? Bende olmayan tek bir şey varsa o da şanstır! Hayatım boyunca ne bulduysam hemen kaybettim. Bütün hayatım koca bir düş kırıklığından ibaret."

"Belli oluyor," dedi. "İşte tam da bu yüzden sana bir soytarı lazım." Kaşlarını çatıp ekledi. "Seni güldürmek için." Hafifçe öksürdü. "Bu arada, sana zillerle ilgili bilmecemi sormuş muydum?"

Hırıldadım ve asamı başına doğru savurdum. Her zamanki süklüm püklüm duruşunu daha da bozarak başını eğmiş, pelerinini sıyıran asayı kafasına yemekten bu sayede kurtulmuştu.

"Sen soytarı falan değilsin," diye bağırdım. "Sen sefil, lanet herifin tekisin."

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru." Bumbelwy içini öyle bir çekti ki ölecek sandım. "Berbat bir soytarıyım. Bir soytarının iki özelliği vardır; komik ve bilge olmak zorundadır. Ben ikisi de değilim." Üzgün gözlerinden bir damla yaş yanaklarına döküldü. "Bunun nasıl bir duygu olduğunu anlayabiliyor musun? Beni tepeden tırnağa nasıl üzdüğünü bir bilsen! Kaderim herkesi üzüp mutsuz kılan bir soytarı olmak, en çok da kendimi."

"Neden ben?" diye söylendim. "Başka birinin peşine takılamaz mıydın?"

"Kesinlikle," diye seslendi, suyun sesini bastırmak için bağırıyordu. "Ama çok... mutsuz görünüyordun. Tanıştı-

ğım herkesten daha mutsuz gibiydin. Soytarılığımı gerçekten de sınayabileceğim birisi olduğunu böylece anladım işte! Seni güldürebilirsem herkesi güldürebilirim demektir."

Homurdandım. "Asla kimseyi güldüremeyeceğin kesin bir kere!"

Gerdanını bana doğru kırıp kendi etrafında şöyle bir savruldu ama tam bu sırada ayağı taşa takıldığı için tökezledi ve yana devrildi; şapkası başının üzerinden düşmüştü, üstelik kendisi de az kalsın nehre düşüyordu. Şapkasını yerden kaptığı gibi başına koydu ama bu sefer de ters geçirmişti; hırıldayıp onu düzeltirken tekrar bir taşa takıldı ve yerdeki çamurlarm üzerine şap diye oturdu. Kendi kendine söylenerek ayağa kalktı, bu sırada çamura batan üstünü başını silkeleyerek temizlenmeye çalışıyordu.

"Peki, o zaman," dedi şapkasındaki zilleri şıngırdatarak, "en azından yanında gelirim. Böylece onca yolu tek başına gitmemiş olursun."

Gözlerimi devirip omzumun üzerinden Durmayan Nehir'e şöyle bir baktım. Suya atlarsam belki akıntı beni kıyıya daha çabuk ulaştırır, böylece insan kılığına bürünmüş bu sonsuz eziyetten kurtulurdum. İçimden bunu geçirsem de nehre atlamanın benim için iyi sonuçlar doğurmayacağını biliyordum. Bu noktada nehir darlaştığı için çok hızlı akıyordu; akıntının beni fırlatılmış bir hançer gibi taşlara vurması işten değildi. Arp da ben de bu işten zararlı çıkardık. Ria'yı da lazım olduğunda bulabilene aşk olsundu! Şimdi burada olsaydı nehrin ruhuyla konuşur, suları nasıl sakinleştireceğini bilirdi. Nasıl ayrıldığımızı düşününce

ürperdim. Ama bu benden çok Ria'nın hatasıydı. Kendine çok güveniyordu ve kuşkusuz ki küçük düşmem hoşuna gitmişti.

Arpı omzumda düzelttim. En azından nehri geçince etrafımda, tepemdeki kül rengi gökyüzü gibi uzanan ve bana sürekli bitirmediğim görevimi hatırlatan kavrulmuş ovalar olmayacaktı. Buranın az güneyinde nehrin önemli ölçüde genişlediğini hatırlıyordum. Oradan karşıya geçebilir ve Konuşan Deniz Kabukları Sahili'ne doğru yola koyulabilirdim. Gelip gelmeyeceği, Bumbelwy'nin kendi bileceği işti.

Ne yazık ki Bumbelwy geliyordu. Kasvetli soytarı, kollarıyla çırpınıp zillerini şıngırdatarak gölgesini; birkaç gürül gürül akan şelale, balçıkla kaplı bataklık ve nehrin taşkın yatağındaki kaygan taşlar boyunca üzerimden eksik etmedi. Sonunda kocaman, yumurta biçimli taşların etrafında oluşmuş sığlıktan düşe kalka geçip Durmayan Nehir'in öte tarafına kendimizi attık. Nehirden geçerken buz gibi su bacaklarımı dondurmuş, ayaklarım yumuşak zemine batıp çıkarken çok zorlanmıştım; nehir karşıya geçmemi engellemek istiyor gibi gelmişti bana.

Sudan çıkıp batı kıyısı boyunca ilerledik. Saatler boyunca bitkin bir hâlde çentik çentik yapraklı eğrelti otlarının kenarından gittik. Sağımızda Druma Ormanı'nın ağaçları gökyüzüne yükseliyor, uzaktaki Sisli Tepeler'e kadar toprağı yeşilin her tonunu barındıran bir örtüyle kaplıyordu. Ağaçların dallarında uçuşan parlak kanatlı kuşları, Ria'nın bildiğine adım gibi emindim. Bu esnada yanımdan şıngırdayarak gelen sarsak kişiyi görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum.

Sonunda kum tepeleri ve ardındaki sisler görünmüştü. Kalbim güm güm atıyordu. Altıncı hissimin kısıtlığına rağmen ilerideki renklerin canlılığı beni etkilemişti: Altın rengi kumlar, yeşil yapraklarla kaplı sarmaşıklar, pembe ve mor deniz kabukları, sarı çiçekler...

Kum tepelerini bata çıka aşmaya koyuldum. Tepeyi bitirdiğimde dalgaların vurduğu sahili görebilmiştim sonunda. Sular çekilmişti. Koyu sis perdesinin önündeki kumların üzeri istiridye ve midyelerle kaplıydı. Uzun, eğri gagalarıyla ötüşüp duran su kuşlarının sesleri, kıyıya vuran dalgaların sesine karışıyordu. Özellikle kayalık yerlerin üzerinde binlerce midye göze çarpıyordu. Her taraf kocaman kızıl denizyıldızları, koca ağızlı şeytanmineareleri ve parıldayan denizanalarıyla kaplıydı. Yengeçler, kuşların ayağının altında ezilmemek için sağa sola kaçışıyorlardı.

Tuzlu deniz havasını doyasıya ciğerlerime çektiğimde burnuma uzun süredir duymadığım yosun kokusu geldi. Bu koku hafif bir gizemi de beraberinde getiriyordu. Eğilip bir avuç kum aldım. İncecik kumu avucumdan bırakırken ılıklığını hissedebiliyordum. Buraya ilk geldiğim gün de tıpkı böyle olmuştu. O gün, Fincayra bana kucak açmış, denizdeki ve ruhumdaki fırtınalardan beni korumuştu.

Parmağımın ucuna birkaç kum tanesi alarak avucuma dökülmelerini izledim. Avucuma inerken parıldıyorlardı, sanki canlı birer varlıktılar, tıpkı tenim ya da Fincayra'nın kendisi gibi. Bu adaya bir biçimde bağlanmaya başladığımı hissettim o anda. Burada geçirdiğim vaktin çoğunda mutsuz olsam bile adanın göz alıcı doğal güzelliklerine, büyülü öykülerine ve çok çeşitli sakinine –bu sakinlerin çoğu bana genelde pek de iyi davranmıyordu ya neyse–

şaşırtıcı bir biçimde giderek daha fazla alışıyordum. Başka bir şey de vardı ama ifade etmesi güçtü işte bunu.

Bu ada, annemin de daha önce söylediği üzere, arada kalmış bir yer, ölümsüz ve ölümlü yaratıkların birlikte yaşayabildiği bir yerdi. Elbette her zaman barış içerisinde bir yaşamdan bahsetmek mümkün değildi ancak iki dünyanın da zenginliği, gücü ve gizemi burada bir aradaydı. Cennet ve dünyadan, bu dünyadan ve Öbürdünya'dan bir parça vardı bu adada.

Orada durup kendimi Fincayra sahilinden gelen ses ve kokulara bıraktım. Belki bir gün, burada gerçekten huzura kavuşabilirdim. Bir bakıma huzura kavuştuğum söylenebilirdi bile. Örneğin Gwynedd'deki o aşağılık köydeki yaşamımdan çok daha tercih edilir bir yerdi burası. O özel kişiyi buraya getirdikten sonra Fincayra'ya evim diyebilirdim. Ama şimdi o çok uzaklarda, sislerin ve Gwynedd'in siyah kayalarla kaplı sahilinin ötesindeydi.

Arpı sırtımdan alıp özenle kucağımda tuttum. Çorak ovaları arkamda bıraktığımdan beri hiç dokunmamıştım tellerine. Bu kadar hayat dolu bir yerde arpı çalsaydım ne olacağını merak ediyordum doğrusu.

Aletin yalnızca tek bir teline dokunmama rağmen çatırdayan saçak gibi tiz bir ses çıktı. Ses etrafa yayılırken kumun deniz tarafında şekli çana benzer, kocaman kırmızı bir çiçeğin açtığını gördüm. Denizden esen tuzlu rüzgârda salman çiçeğe baktım ve onu koklamak, ona dokunmak için dayamlmaz bir istek duydum içimde.

Ancak vaktim yoktu. Şimdi yapamazdım bunu. Arpı ve asamı kumların üzerine bırakıp Bumbelwy'nin onları

görmemesi için üzerini kumla örttüm. Zaten o da denizin kenarına oturmuş, bir yandan somurtuyor bir yandan da yürümekten şişen ayaklarını suya sokuyordu. Kafa ütüleyen üç köşeli şapkasını da yanına koymuştu. Uzakta olmamasına rağmen epey meşgul görünüyordu.

Plajın iki yanına da baktım. Dalgaların kıyıya her vuruşunda kumsalın üzerinde çeşitli biçimlerde ve renkte deniz kabukları sürükleniyordu. Bu kumsalın genişliği ve güzelliği buraya ilk geldiğim gün de beni kendimden almıştı. Tam da o gün, bu sahildeki deniz kabuklarından biri kulağıma birtakım sözcükler fısıldamıştı fakat ben bu sözleri tam olarak anlayamamıştım. Acaba bugün de başka bir deniz kabuğu bulabilecek, bulsam bile sözlerini anlayabilecek miydim?

Doğru deniz kabuğu orada bir yerlerdeydi işte. Sorun, onun neye benzediğini bilmememdi. Elimdeki tek bilgi Cairpré'nin sözleriydi. *Sislerin ötesine geçerken yalnızca Konuşan Deniz Kabukları Sahili'ndeki en bilge deniz kabuğu rehberin olabilirmiş.*

İlk olarak asamın dibindeki benekli, sarmal deniz kabuğundan başlayarak yassı, yuvarlak, kıvrım kıvrım, oyuklu bir sürü deniz kabuğu elimden geçmiş ama hiçbiri içime sinmemişti. Neye bakacağımı bile bilmiyordum ki. Ria'nın, *Böğürtlenlere güven,* diyen sesini işitir gibi oluyor fakat bunun hâlâ saçmalıktan ibaret olduğunu düşünüyordum. Saçmalıktı elbette. Ancak yine de güvenecek bir şeyleri olmalıydı insanın. Keşke bunun ne olduğunu bilebilseydim.

Zekâmdı belki de. *Evet, tabii ya.* En bilge deniz kabuğunun dış görünüşü nasıl olabilirdi acaba? Göz alıcı, etki-

leyici hatları olmalıydı. Boyutu da bilgeliği gibi kocaman olmalı, bu sahilin imparatoru gibi durmalıydı.

Büyük bir dalganın altında kalan Bumbelwy, bu sırada bağıra çağıra ortalığı birbirine katmakla meşguldü. Dalga kumlara sürtünerek geri çekilirken sarmal biçimli, parlak pembe renkte, etraftaki deniz kabuklarının hepsinden daha büyük bir deniz kabuğu çekti dikkatimi. Adam, tam arkasmda durmasına rağmen henüz onu görmemişti. Acaba aradığım deniz kabuğu bu muydu? Tam oraya yönelecektim ki Bumbelwy şöyle bir silkindi, suyun buz gibi olmasından yakındı ve sonra tekrar uzanmak üzere kendini yere bıraktı. Dirseği deniz kabuğunun üzerine geldiğinde tok bir çıtırtı duyuldu ve ardından Bumbelwy'nin çığlık çığlığa kumda yuvarlandığını gördüm. Başımı iki yana sallayarak iç çektim. Bu çile daha yeni başlıyordu.

Yalnızca en bilge deniz kabuğu...

Doğru kabuğu bulmak için kumsal boyunca gezindim. Çeşitli biçimler, renkler ve dokularda kabuklar görmeme rağmen hiçbiri gözüme yeterince etkileyici görünmedi. Doğru kabuk olduğunu düşündüğüm birkaçını kulağıma götürdüm ama denizin sonsuz nefesi dışında bir şey işitemedim.

Bir süre sonra denize doğru çıkıntı yapmış, kayalıklardan oluşan yarımada benzeri bir yere vardım. Orada durmuş, araştırmama ıslak kayaların arasında devam edip etmemek konusunda karar vermeye çalışırken başparmağımın üzerinden turuncu bir yengeç geçti. Yengeç durdu ve küçük gözlerini, sanki beni baştan aşağı süzüyormuşçasına üzerime dikti. Sonra yan yan giderek kayalarm ara-

sında kayboldu.

Benim gibi bu kıyıda tek başına dolaşan bu yaratık, nedendir bilmem, epey bir ilgimi çekmişti. Birden onun peşinden yarımadaya doğru yola koyuldum. Sisler etrafımı sarmıştı. Kaymamaya dikkat ederek kayalarm üzerinde ilerliyordum. Yengeci göremesem de kısa süre sonra sarmal biçiminde başka bir deniz kabuğu görmüştüm. Yeşil bir alg tabakasıyla kaplı, yassı bir kayanın üzerinde duruyordu. Bumbelwy'nin az önce kumsalda kırdığından da büyük olan bu deniz kabuğu, neredeyse kafam kadardı. Yüzeyini belli belirsiz kaplayan tuhaf gölgeye rağmen koyu mavi bir tonda parlıyordu bu kabuk. Gölgenin sislerden kaynaklandığını düşünerek ona doğru yaklaştım.

Attığım her adımda deniz kabuğu bana daha sevimli geliyordu. Parıldayan beyaz çizgiler, kabuğun zarif hatlarını vurguluyordu. Bu kabuk beni tuhaf bir biçimde kendine çekiyordu, göz alıcı cazibesinden bir türlü kurtulamıyordum.

Yalnızca en bilge deniz kabuğu...

O sırada denizden gelen kocaman bir dalga yarımadaya vurdu. Deniz suyunun tuzu yanaklarımı yakmıştı. Dalga çekilirken sarmal biçimli deniz kabuğunu da götürdü. Daha ben onu yakalayamadan suya düşmüş ve sislerin içinde kaybolmuştu bile.

Söylene söylene yassı kayaya geri döndüm. Deniz kabuğu gitmesine rağmen tuhaf gölge hâlâ kayanın üzerinde öylece duruyordu. Tam eğilip daha yakından bakacaktım ki nedendir bilmem, duraksadım. O sırada, yakınlarda bir yerdeki bir taşın altından turuncu yengeç tekrar göründü.

Yarımada boyunca yan yan ilerledi, bir kaya tabakasının altına girip ta yarımadanın öteki ucundan tekrar çıktı. Bir su birikintisinin kenarlarından su sıçrata sıçrata ilerlerken birikintinin içerisindeki ağaç dallarının arasına dalıp kayboldu.

Yengeci izlemekten vazgeçip başka yöne döndüm. Gözüme başka bir su birikintisi ilişti; buradaki su daha durgun ve temizdi. Suyun dibinden, yosun birikintisinin arasından bir şey parıldadı. Eğilip baktığımda mor denizkestanelerinin arasında dümdüz, ortasında kocaman mavi bir nokta olan boz bir deniz kabuğu gördüm. Dümdüz görünüşüne rağmen yine de ilgimi uyandırmıştı. Denizkestanelerinin dikenlerine dikkat ederek soğuk suya uzandım ve kabuğu sudan çıkardım.

Deniz kabuğu sade görünüşüne rağmen avucuma cuk diye oturmuştu, sanki ömrüm boyunca onu avucumda taşımıştım. Elimde şöyle bir tarttığımda böyle ufak tefek bir şeye göre çok ağır olduğunu fark ettim. Kabuğu kulağıma dayadım. Hiçbir şey duyulmuyordu. Ancak yine de bu kabukta ilgimi çeken bir şeyler vardı. Sonunda dayanamayıp çekine çekine sordum. "Sen en bilge deniz kabuğu musun?"

Deniz kabuğu çatlak bir ses ve peltek bir şiveyle bana yanıt verdiğinde şaşkınlıktan küçük dilimi yutacaktım. "Sen salağın tekisin, çocuk."

"Ne?" Başımı iki yana salladım. "Bana salak mı dedin sen?"

"Geri zekâlı bir salaksın üstelik."

Öfkeden yanaklarımı ateş basmıştı ama kendimi tut-

tum. "Sen de kimsin?"

"En bilge deniz kabuğu olmadığım kesin." Deniz kabuğundan dudaklarını emer gibi bir ses çıkmıştı. "Ama salak değilim."

İçimden onu kaldırıp denize fırlatmak geçiyordu ancak annemi buraya getirme konusundaki kararlılığım öfkeme üstün geliyordu. "O zaman bana, en bilge deniz kabuğunu nerede bulabileceğimi söyle."

Boz deniz kabuğu gülünce kulağıma su kaçmıştı. "Ağaçla denizin kavuştuğu yerleri denesene, salak çocuk."

Şaşırmıştım; kabuğu elimde evirip çevirdim. "En yakın ağaçlar kum tepelerinin ötesinde kaldı. Suyun orada da ağaç yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle eminim."

"Tam bir salak gibi konuştun."

Çekine çekine yarımadaya göz gezdirdim. Sonunda suyun içerisindeki, yengecin arasına girip kaybolduğu ağaç dallarını fark ettim. Çürüyen yosunlar, dalları yırtık pırtık paçavra parçaları gibi kaplamıştı. İkna olmamış bir ifadeyle başımı salladım. "Şuradaki çalı çırpıyı kastetmiyorsun sanırım, öyle değil mi?"

"Tam bir salak gibi konuştun," dedi deniz kabuğu tekrar.

Doğru şeyi yaptığıma emin değildim ama yine de boz deniz kabuğunu su birikintisine bıraktım ve içinde ağaç dallarının olduğu su birikintisine yöneldim. Yosunlarla kaplı dalları kaldırıp deniz kabuğu var mı yok mu diye

birikintiyi iyice aradım ama ne yazık ki hiçbir şeyle karşılaşmadım.

Tam dönüp gidecektim ki bir ağaç dalının üzerindeki çatlakta küçük bir şey fark ettim. Kum renginde ve külah biçiminde bir deniz kabuğuydu bu, başparmağımın tırnağı kadar bir şeydi. Kaldırıp baktığımda deniz kabuğunun içerisinden kurtçuğa benzer siyah bir şey çıkacak gibi oldu ama hemen içeri kaçtı. Böyle bir şeyi kulağıma yaklaştırmayı pek istemediğimden uzakta tutuyordum. Emin değildim ama sanki uzaktan su sesine benzer bir fısıltı geliyordu.

Dikkatli bir biçimde nesneyi daha da yaklaştırdığımda su sesine benzer sesi tekrar işittim, sanki küçük kabuğun en içerisindeki oyuklarda dalgalar çağlıyordu. "İyi, *foşşş*, bir seçim yaptın, Merlin."

Nefesim kesilmişti. "Adımı mı söyledin az önce?"

"Aynen öyle, *fışşş*, ama sen benim adımı bilmiyorsun. Adım, *foşşş*, Vaşamballa; deniz kabuklarının en bilgesi bendenizim."

Islak, küçük külahı kulak mememe dayarken, "Vaşamballa," diye tekrarladım. Sesinde bana umut veren bir şeyler vardı. "Neden geldiğimi de biliyor musun?"

"Onu da, *foşşş*, biliyorum."

Kalbim güm güm atıyordu. "Bana, bana yardım edecek misin o zaman? Onu Fincayra'ya getirecek misin?"

Deniz kabuğu uzun süre boyunca bir şey demedi. Sonunda dalga sesine benzeyen sesi tekrar işitildi. "Sana yardım etmemeliyim, Merlin. Çok riskli, *fışşş*, bir iş bu, sandığından da riskli."

"Ama–"

"Etmemeliyim," diye devam etti deniz kabuğu. "Ancak sende bir şeyler olduğunu hissediyorum... karşı çıkamadığım bir şeyler. Öğrenecek çok şeyin var, *foşşş*, bu da onun bir parçasıdır belki."

Vaşamballa'nın konuşması bittiğinde su sesine benzer nefesini dinlemekten başka bir şey demeye de yapmaya da cesaretim yoktu.

"Başarırız, *foşşş*, ya da başaramayız. Bilmiyorum, başarı diye görünenin altında başarısızlık da yatıyor olabilir. Hâlâ, *fışşş*, denemek istiyor musun?"

"Evet," dedim.

"Öyleyse beni sıkıca, *foşşş*, bağrına bas ve özlediğin kişiye yoğunlaş."

Deniz kabuğunu iki elime aldım ve bağrıma bastım. Annemi düşünüyordum; kekre kokular salan şifalı otlarla dolu masası, şefkat ve anlayış dolu mavi gözleri, cömertliği, sessiz sakin tavrı, Apollo, Athena ve Olimpos denilen yeri anlatan öyküleri, Tanrı'sına ve bana duyduğu inanç, sessiz ve güçlü sevgisi...

Etrafımı sisler kapladı. Dalgalar ayaklarıma geliyor ama hiçbir şey olmuyordu.

"Daha sıkı dene, *fışşş*. Daha sıkı denemelisin."

Elen'ın Fincayra'ya bir daha asla dönemeyeceği için duyduğu üzüntüyü hissettim. Gwynedd'de beraber geçirdikleri onca yıla rağmen ona hiç anne demeyen oğlunun büyüyüp yetişmesini göremeyeceği için duyduğu üzüntüyü. Anne, ne kadar basit bir sözcüktü bu, oysa ne kadar büyük bir bağı ifade ediyordu. Ona yaşattığım acıları dü-

şününce yüzümü buruşturdum.

Giderek annemi daha çok hissetmeye başlamıştım. Beni kucaklamasını, kollarında bir zamanlar kendimi ne kadar güvende hissettiğimi hatırladım. Kucağındayken başımızdaki sıkıntılar kuş olur, uçar giderdi. Yastığının kenarındaki sedir kabuklarının kokusu burnuma kadar geliyordu. Okyanusun, özlem okyanusunun ötesinden sesini duyabiliyordum.

O anda sert, uğuldayan bir rüzgâr esti ve kayaların üzerine devrildim; kayalara vuran dalgalardan sıçrayan sular her tarafımı ıslatıyordu. Birkaç dakika boyunca esen rüzgâr beni epey hırpalamıştı; birden etrafta yankılanan tok bir çatırdama duyuldu, sanki sislerin ötesinde bir şeyler kırılmıştı. Önümdeki sis bulutu tuhaf biçimlere bürünüyordu. Önce saldırmaya hazır bir yılan gördüm. Tam saldıracaktı ki değişti ve bir çiçek biçimini aldı; çiçek de büyüdü, büyüdü ve sonunda kocaman, kapaksız bir göz oldu.

Gözün ortasında koyu bir silüet dikkat çekiyordu. Önceleri yalnızca bir gölgeyken, hızla biçim aldı ve kısa süre sonra sislerin içerisinde el yordamıyla ilerleyen, kıyıya çıkmaya çabalayan bir insana dönüştü.

Annemdi bu.

VII

MUTLULUKTAN UÇARCASINA

Karanlık, ıslak kayalara yığılıp kalmıştı annem. Gözleri kapalıydı, pürüzsüz teni ise solgun ve cansız görünüyordu. Uzun, örgüsüz, birbirine dolanmış sarı saçları, yer yer eski püskü, koyu mavi elbisesine yapışmıştı. Fakat nefes alıyordu, yaşıyordu.

Hafifçe sıkarak küçük deniz kabuğuna teşekkür ettikten sonra onu su birikintisindeki ağaç dallarının arasına bıraktım ve annemin yanına koştum. Çekine çekine ona doğru eğildim. Parmağımla çıkık elmacık kemiklerine dokunur dokunmaz gözleri açıldı. Birkaç saniye boyunca boş gözlerle bana baktı, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibiydi. Sonra gözlerini kırpıştırdı, dirseğine dayanıp hafifçe doğruldu ve bir daha asla işitemeyeceğimi sandığım sesiyle konuştu.

"Emrys! Sensin demek."

Sevinçten sesim boğuk çıktığı için yanıtım zor işitilmişti. "Benim... anne."

O sözcüğü işitince yanakları kızardı. Yavaşça elini uzattı. Teni benimki gibi buz gibi ve ıslaktı ama dokununca içim ısınmıştı. İyice doğruldu ve kucaklaştık.

Birkaç saniye sonra geri çekildi. Parmakları, kavrulmuş yanaklarımda ve gözlerimde nazikçe gezinirken tenimi delip geçiyor, ruhumun derinliklerine işliyordu. Ayrıldıktan sonra geçen birkaç ay süre boyunca hissettiklerime ortak oluyordu sanki.

Boynuma dokunduğunda nefesi kesildi. "Galator! Ah, Emrys. Galator yok!"

Başımı öne eğdim. "Kaybettim." Takıyı babamı bulmaya çalışırken kaybettiğimi nasıl anlatırdım ona? Bulduğumda ise çok daha fazla şey kaybettiğimi nasıl söyleyebilirdim? Başımı kaldırdım. "Ama seni tekrar buldum. Burada, Fincayra'da tekrar beraberiz işte."

Başıyla onayladı, gözleri yaşarmıştı.

"Yeni bir ismim var üstelik."

"Yeni bir isim mi?"

"Merlin."

"Merlin," diye tekrarladı. "Fincayra dilinde atmaca demek değil mi bu?"

Beni korumak için yaşamını feda eden dostum Başbelası'nı hatırlayınca birden içim burkuldu. Cesur atmacanın, Öbürdünya'da bir yerlerde hâlâ yükseklerden uçmasını diliyor, omzumdaki varlığını şimdi bile özlüyordum. İşin doğrusu öteki arkadaşlarımı da özlüyordum, bir süredir

tanıdığım ama yitirdiğim dostlarımı: Cairpré, Honn, T'eile-an ve Garlatha, rüzgârın kız kardeşi Aylah. Hatta haftalar önce dağlara giden Shim'i bile özlüyordum. Ve evet, Ria'yı da.

Annemin elini sıktım. "Seni tekrar kaybetmeyeceğim."

Yüzünde sevgi ve hüzün dolu bir ifadeyle beni süzen annem yanıtladı. "Ben de seni."

Kum tepelerine doğru döndüğümde Bumbelwy'nin suyun kenarında oturmuş, zillerini giysisinin koluna silerek parlattığını gördüm. Çamur bulaşmış pelerinini gagalayıp duran martılara aldırış etmemeye kararlı görünüyordu. Çiçekaçtıran Arp ve asam bıraktığım yerde duruyorlardı. Onun yakınlarında bir yerde ise o nefis kırmızı çiçek, denizden gelen esintiyle nazlı nazlı salınıyordu.

"Gel." Kalktım ve annemi de ayağa kaldırdım. "Sana bir şey göstereceğim."

Kayalık yarımadayı geçip kumsala doğru birbirimize sarılmış yürürken onunla tekrar yürümenin, tekrar birlikte olmanın keyfine varıyordum. Ona arpı ve onunla yapabildiklerimi göstereceğimi düşündükçe heyecandan kalbim hızla çarpıyordu.

Annem uzun süre önce dedem olan Tuatha hazretlerinin ergenliğinde gücünü kazandığını söylemişti ve şimdi onun haklı çıktığını görüyordum çünkü güçlerimi hissetmeye başlamıştım. Zaten güçlenmem doğal değil miydi? Ne de olsa Tuatha'nın onca gücüne rağmen asla denemediği bir şeyi başarmamış mıydım? Kendi kendime gülümsedim. Bu adayı çevreleyen sisler bile gücüme dayanamıyordu.

Çiçekaçtıran Arp'a yaklaştığımızda annem şaşkınlıktan küçük dilini yutacaktı. Yaşayan ve büyüyen her şeye gösterdiği ilgi ve şefkat göz önüne alındığında, onun ilgisini arpın değil de kumdan çıkan kırmızı çiçeğin çekmesi normaldi. Gerçekten de çiçek, şimdi deminkinden de güzel görünüyordu. Çan biçimindeki yaprakları, eğik sapının üzerine zarafetle kurulmuştu. Sapından çıkan yusyuvarlak, parlak yeşil yapraklar ise onlarca mücevher gibi görünüyordu. Her bir yaprağın kenarına düşen çiy taneleri parlıyordu.

"O çiçeği muhakkak koklamalıyım," dedi.

"Elbette." İyice sırıtıyordum artık. "Ne de olsa ben yaptım onu."

Durdu ve bana döndü. "Sen mi yaptın? Gerçekten mi?"

"Tek bir parmağımla hem de," dedim gururla. "Gel de yakından bakalım."

Çiçeğe yaklaşırken onu koklamak için giderek daha şiddetli bir istek yükseliyordu içimde. Şöyle bir koklayıp geçmek değil, yüzümü yapraklarına gömmek, muhteşem nektarmdan kana kana içmek istiyordum. İçine dalmak istiyordum mutluluktan uçarcasına. İşte o yüzden, çiçeğin yapraklarının arasında titreyen gölgeyi çok zor fark edebildim. *Sislerin algıma oynadığı başka bir oyun,* diye düşündüm; hem hiçbir gölge, ne kadar karanlık olursa olsun, bu çiçekten yayılan güzelliği kapatamazdı.

Annemle birbirimize sarılmayı bıraktık. Tek kelime etmeden, kendimizden geçmişçesine çiçeğe doğru yürüyorduk. Islak kumlarda ayaklarımızın izi çıkıyordu. Tek düşünebildiğim çiçeğin muhteşem kokusuydu. Varmamıza

bir adım kalmışken, denizden yüzümüze bir rüzgâr esti. İkimiz de aldırış etmeden davetkâr çiçeğe doğru eğildik.

Acaba önce anneme mi koklatsam, diye düşünerek bir an duraksadım. Öyle hoşuna giderdi ki. Sonra gölge tekrar titredi, çiçeği koklama isteğim artık dayanılmaz bir hâl almıştı, hatta başka bir şey düşünemez olmuştum o an. Yüzümü yaklaştırdım, yaklaştırdım...

Birden kum tepesinin ardından yeşil bir şey üzerime atıldı ve beni tepetaklak arkaya yuvarladı. Her tarafım kumla kaplı bir hâlde, bana neyin saldırdığını görmek için arkamı döndüm.

"Ria!" Öfkeden kudurmuş bir hâlde ağzımdaki kumları tükürdüm. "Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?"

Ayağa kalkmış ve bana aldırmayarak anneme dönmüştü. "Dur!" diye avazı çıkana kadar bağırdı. "Yapma!"

Fakat Elen oralı olmadı. Bir eliyle yüzüne düşen saçlarını geriye attı ve kırmızı çiçeğin üzerine eğildi.

Bunu gören Ria, oraya doğru koşmaya başladı ama insanın kanını donduran korkunç bir çığlık onu durdurdu. Karanlık bir kütle çiçeğin ortasından annemin yüzüne sıçramıştı. Geriye doğru sendeleyen annem, iki eliyle yanaklarını tutuyordu.

"Hayır!" Gökyüzüne, denize, sislere bağırdım. "Hayır!"

Ama geç kalmıştım. Annem tökezleyerek kum tepesinden aşağı yuvarlandı. Durduğunda bütün yüzünün canlıymış gibi kımıldayan bir gölgeyle kaplı olduğunu gördüm. Sonra dehşet dolu bakışlarım karşısında gölge annemin ağzından içeri girerek gözden kayboldu.

VIII

YARANIN DİLİ

Hemen annemin yanına koştum. Kum tepesinin dibinde yığılmış, yatıyordu. Mavi elbisesine ve bir yanağına ıslak kum yapışmıştı. Denizden gelen rüzgâr ise şiddetlenerek sisleri kumsala kadar getirmişti.

"Anne!"

"Annen mi o senin?" diye sordu yanıma gelen Ria. "Gerçek annen yani, öyle mi?"

"Evet, öyle," dedi Elen bitkince. Sırtüstü uzandı ve yüzüme baktı. "Bir şeyin yok oğlum, öyle değil mi?"

Yanağındaki kumları temizledim. "Ya daha ne olsaydı, anne?" diye bağırdım. "Seni buraya zehirlenesin diye getirmedim ki!"

Annem gölgeyi bünyesinden atmak istercesine acı acı öksürdü. Ancak gölge gitmemiş, yalnızca annemin yüzüne acı ve korku dolu bir ifade yerleşmişti.

Ria'ya döndüm. "Benim yerime onu kurtarsaydın keşke."

Ria giysisindeki sarmaşık liflerinden birini çekiştirdi. "Zamanında yetişemediğim için kusura bakma. Her yerde seni arıyordum. Sonunda Caer Neithan'a geldim ama birkaç saat önce oradan ayrıldığını söylediler. Cairpré bana ne yapmayı tasarladığını söyleyince de elimden geldiğince hızlı bir biçimde seni takip ettim." Üzgün gözlerle Elen'a baktı. "Korkunç bir his olmalı, kötü bir kâbusu yutmak gibi."

"B-ben iyiyim," dedi annem ama yüzünden hiç öyle olmadığı anlaşılıyordu. Doğrulup oturmaya çalıştı ama başaramayıp tekrar kumlara sırtüstü uzandı.

Arkamdan zil sesleri geliyordu. Tanıdık bir ses, "Havada ölüm seziyorum," dedi.

Döndüm. "Gider misin lütfen? O zehirli çiçekten betersin gerçekten."

Başını her zamankinden de önüne eğdi. "Acını paylaşıyorum. Gerçekten. Belki şen Bumbelwy'nin, güldürürken düşündüren şarkılarından birini dinlemek acını hafifletir."

"Hayır!"

"O zaman bir bilmeceye ne dersin? Zillerle ilgili bilmecem mesela?"

"Hayır!"

"Peki, o zaman," diye çıkıştı. "O zaman sana onu zehirleyenin çiçek olmadığını söylemem." Suratını iyice astı. "Onu esas zehirleyenin Rita Gawr olduğunu da söylemem tabii."

Midem kasılmıştı; annem de zorlukla nefes alıp veriyordu zaten. Giysisinin bol kolundan onu yakaladım ve sarstım, bu sırada zilleri şıngırdamıştı. "Neden öyle söyledin?"

"*Ölüm gölgesi*. Onu pek çok kez işittim, o kadar çok ki benim gibi bir salak bile unutamaz. Rita Gawr'ın en sevdiği öç alma yollarından biridir."

Elen titredi ve acıyla inledi. "Doğru söylüyor, oğlum. Büyünün etkisi altında olmasaydım ben de hatırlardım." Denizden gelen esinti artınca yüzünü acıdan buruşturdu, sanki okyanus bir of çekmişti. "Neden ben ama neden?"

Az kalsın dizlerimin bağı çözülecekti. Çünkü ölüm gölgesinin hedefi annem değildi, bendim. Ama benim yüzümden, benim salaklığım yüzünden, benim yerime ona saldırmıştı. Cairpré'yi dinlemeliydim! Onu buraya hiç getirmemeliydim.

"Rita Gawr yalnızca ölümünü en çok istediklerinden bu yolla intikam alır," dedi destansı çıksın diye uğraştığı bir ses tonuyla ama daha çok monolog gibi çıkmıştı sesi. "Çünkü yavaş ve acılı bir ölümdür bu, üstelik sözcüklerle anlatılamayacak kadar korkunçtur. Gölgenin ele geçirdiği kişi, tam bir ay boyunca, yani ay gökyüzünde tekrar aynı biçimde görünmeye başlayana kadar acı çeker. Ama duyduğuma göre, ölüm anında, çektiği acı dayanılmaz bir hâl alır, tam anlamıyla bir azap ve eziyete dönüşürmüş."

Elen bir kez daha inledi ve dizlerini göğsüne kadar çekti.

"Yeter!" dedim, kollarımı sevimsiz soytarıya savurarak. "Kes artık böyle şeyler söylemeyi! Ölümünü hızlandırmak mı istiyorsun? Bu derdin dermanını bilmiyorsan konuşma." Bumbelwy başını sallayarak arkasını döndü. "Der-

manı yok ki."

Ot çantamı açmaya yeltendim. "Belki burada bir şeyler–"

"Dermanı yok," diye tekrarladı matemli bir tonda.

"Ne kadar korkunç olursa olsun, her derdin dermanı vardır," diye karşı çıktı Ria. Annemin yanına oturmuş, alnını okşuyordu. "Yalnızca yaranın dilinden anlaman gerekir."

Elen'ın yüzü bir anlığına aydınlandı. "Doğru söylüyor. Bir dermanı olabilir." Ria'yı uzun süre inceledi. Sonra bitkin bir sesle sordu. "Senin adın ne, küçük hanım? Ve şifa sanatı hakkında bu kadar çok şeyi nereden öğrendin?"

Ria sarmaşıklardan örülü elbisesine hafifçe vurdu. "Druma'nın ağaçları öğretti. Onlar benim ailemdir."

"Adm ne peki?"

"Herkes bana kısaca Ria der. Orman elfleri dışında; onlar adımın uzun hâlini, yani Riannon'u kullanıyor hâlâ."

Annemin yüzü acıdan buruştu ama bana öyle geldi ki bu acının nedeni hastalıklı bedeni değil, başka tür bir acıydı. Ama bir şey söylemedi ve kumsalın ötesindeki sislere bakmakla yetindi.

Ria anneme yanaştı. "Lütfen bana adını söyle."

"Elen." Bana doğru baktı. "Ama anne diyenler de var."

Kalbime sanki bir bıçak saplanmıştı. Bütün bunların benim yüzünden başma geldiğini hâlâ bilmiyordu. Cairpré'nin o kadar karşı çıkmasına rağmen onu buraya getirmiştim. Cehaletim –hayır, kibrim– yüzünden kendimi büyücü zannetmiştim.

Ria, Elen'ın alnını okşuyordu hâlâ. "Şimdiden ateşin çıktı. Daha da kötüye gidecek sanırım."

"Gidecek," dedi Bumbelwy. "Her şey daima kötüye gider."

Ria bana baktı, gözlerinden telaş okunuyordu. "Çok geç olmadan tedavi etmeliyiz onu."

Bumbelwy kumda bir aşağı bir yukarı, kollarını sallaya sallaya yürümeye başladı. "Hep çok geçtir. Böyle şeylerde daima geç kalınır."

"Belki de henüz kimsenin bulmadığı bir derman vardır," diye karşı çıktı Ria. "Denemeliyiz."

"İstediğin kadar dene, faydası olmaz. Hayır, çok geç. Çok ama çok geç."

Ria'nın iyimserliği ile Bumbelwy'nin karamsarlığı arasında gidip geliyordum. İkisi birden haklı olamazdı ama ikisi de akla yatkın geliyordu. Birinin dediğini tercih etsem ötekinin haklı çıkmasından çekiniyordum. Bir martı çifti öttü ve başımızın üzerinden uçup denizyıldızıyla midyelerin üzerine kondu. Dudağımı ısırdım. Bir derman olsa bile biz onu nasıl bulabilirdik ki? Kum tepeleri ve dalgalardan başka hiçbir şey olmayan bu ıssız kumsalda bize yardımı dokunacak kimse yoktu.

Birden doğruldum. Vardı aslında! Sıçradım ve kumsalı koşarak geçip sislerin kapladığı yarımadaya gittim. Kaygan taşlara vuran dalgalara dikkat etmediğim için birçok kez tökezleyip yere düşmüştüm. Daha da kötüsü, sislerin arasında, bilge ve yaşlı deniz kabuğunu koyduğum, içerisinde ağaç dallarının yüzdüğü su birikintisini bir türlü bulamıyordum. Güçlü bir dalga alıp götürmüş müydü

acaba? Başımdan aşağı kaynar sular dökülmüştü. *Bir daha* hiç ama hiç bulamayabilirdim onu!

Dizlerimin üzerinde, dikkatle ıslak kayalıkları taradım, zar zor tutabildiğim kaygan denizanalarını çevirip altlarına baktım ve su birikintilerini inceledim. Tepeden tırnağa deniz suyuna bulanmış bir hâlde, ağaç dallarını bulabilmiştim sonunda ve işte, kum rengi minik deniz kabuğu da oradaydı. Acaba aynı deniz kabuğu muydu? Hemen onu yerden aldım ve kulağıma yerleştirdim.

"Vaşamballa, sen misin?"

Yanıt gelmedi.

"Vaşamballa," diye yalvardım. "Sensen yamt ver! Ölüm gölgesinin dermanı var mıdır, tedavi edilebilir mi?"

Sonunda su sesine benzer uzun bir iç geçirme duydum; kıyıya çok yavaş vuran bir dalga gibiydi. "Çok acı, *foşşş*, bir ders aldın."

"Evet, evet! Ama bana şimdi yardım edebilir misin? Tedavi varsa lütfen söyle. Annem ölüyor."

"Galator, *foşşş*, hâlâ sende mi?"

Yüzümü buruşturdum. "Hayır. Onu... verdim."

"Çabucak, *fışşş*, geri alabilir misin?"

"Hayır, Domnu'da çünkü."

Kulağımda deniz kabuğunun ümitsiz nefesini hissedebiliyordum. "O zaman kimse sana yardım edemez. *Foşşş*. Yalnızca bir yol var. Ama onu bulmak için, *fışşş*, Öbürdünya'ya gitmelisin."

"Öbürdünya mı? Ruhların diyarına mı yani? Ama oraya gitmenin tek yolu ölmek!" Başımı iki yana sallarken siyah

saçlarımdan sular damlıyordu. "Kurtulacağını bilsem onu da yaparım, yemin ederim yaparım. Ama Öbürdünya'ya, Uzun Yolculuk'un ardından gidildiğini işitmiştim; tedaviyi bulup buraya zamanında yetişmem imkânsız."

"Doğru. Uzun Yolculuk ölüleri, *foşşş*, Öbürdünya'ya götürür ancak yaşayanların diyarına geri dönemezsin."

Aklıma yeni bir fikir gelmişti. "Dur! Tuatha –dedem olur– Öbürdünya'ya ölmeden gitmenin bir yolunu bulmuştu. Ulu Dagda'ya danışmak için sanırım. Ben de Tuatha'nın izinden gidebilir miyim?"

"Sonunda onu öldüren de bu yol oldu ama. *Foşşş*. Bunu sakın unutma. Yalnızca Rita Gawr'dan emir alan Ogre Balor tarafından öldürüldü. Balor, Öbürdünya Kuyusu denilen gizli girişi, *foşşş*, Dagda'nın oradan geçmeye çalışan her müttefikini durdurmaya ant içmiş hâlde, *fışşş*, hâlâ koruyor."

"Öbürdünya Kuyusu mu? Ruhlar diyarına oradan mı gidiliyor?"

"Gibi gibi," dedi deniz kabuğu, sesi çalkalanır gibi çıkmıştı, "senin tek umudun, *foşşş*, orayı bulmak. Çünkü senin derdine bir tek Dagda'nın İksiri derman olabilir; onu da sana ancak Dagda verebilir."

Bacaklarıma soğuk bir dalga vurdu. Tuzlu su, kayaların üzerinde sürekli tökezlemem yüzünden açılan yaraları yakıyordu ama bu acı benim zerre kadar umurumda değildi.

"*Dagda'nın İksiri*," dedim yavaşça. "Ogre olsun ya da olmasın, almalıyım onu. Öbürdünya'ya giden bu yolu nasıl bulacağım?"

Deniz kabuğundan gelen ses yine ümitsizdi. "Bulabil-

men için tuhaf, sihirli bir müziği duyabilmelisin. *Foşşş*. Büyücülüğün, Merlin, müziğinden bahsediyorum."

"Büyücülük mü?" Küçük deniz kabuğu neredeyse elimden düşüyordu. "Bunu yapmam imkânsız."

"O zaman işin bitmiş demektir. Çünkü Tuatha'nın yolundan ancak, *foşşş*, Büyücülüğün Yedi Ezgisi'ni iyice öğrenerek gidebilirsin."

"O da ne oluyor ki?"

Deniz kabuğundan yanıt beklerken esen rüzgâr giysimi kabartmıştı. Sonunda kulağıma kısık bir ses geldi. "Ben, deniz kabuklarının en bilgesi bile, bunu bilmiyorum. Tek söyleyebileceğim, Yedi Ezgi'nin Tuatha hazretleri tarafından Druma Ormanı'ndaki bir ağacın üzerine kazındığı."

"Arbassa değildir o ağaç... değil mi?"

"Ta kendisi."

"Biliyorum o ağacı! Ria'nın evi oluyor." Orada karşıma çıkan tuhaf yazıları hatırlayınca alnımı kırıştırdım. "Ama onu okumak imkânsız ki! Tek bir sözcük bile okuyamamıştım."

"O zaman tekrar denemelisin, Merlin. Anneni kurtarmanın tek yolu, *foşşş*, bu çünkü. Ama çok küçük bir olasılık bu, unutma."

Kum tepesinin dibinde yatan, ölüm gölgesinin saldırısına uğramış annemi düşündüm; nefesi daraldıkça daralıyordu. Ben yapmıştım bunu ona. Şimdi de yaptığımı düzeltmeliydim, ne kadar tehlikeli olursa olsun yapmalıydım bunu. Yine de Cairpré'nin sıraladığı, gerçek bir büyücünün sahip olması gereken özellikleri hatırlayınca ürperdim. Bu özelliklerin bende olmadığı kesindi. Deniz

kabuğunun, Yedi Ezgi dediği ne olursa olsun, onları iyice öğrenmem, en azından ölüm gölgesi korkunç işini tamamlamadan önce öğrenmem imkânsızdı.

"Bu benim için çok fazla," dedim ümidim tükenmiş bir hâlde. "Ben büyücü falan değilim ki! Yedi Ezgi'yi iyice öğrensem bile ayın dört evresi içerisinde bu Öbürdünya Kuyusu'nu bulup, Balor'u atlatıp Dagda'nın huzuruna nasıl çıkacağım?"

"Sana hiç, *foşşş*, yardım etmemeliydim."

Geçen gece gözüme çarpan yeni ayı düşündüm. Altıncı hissimle zar zor fark edebildiğim, belli belirsiz bir hilal biçimindeydi. Bu, Dagda'nın İksiri'ni bulmam için tamı tamına bir ayım olduğunu gösteriyordu. Ayın gökyüzünde yok olduğu gün, annem de yeryüzünden yok olacaktı.

Dolunay olduğunda süremin yarısı, ay kaybolmaya yüz tuttuğunda ise neredeyse hepsi tamamlanmış olacaktı. Tamamen kaybolduğunda ise umutlarım da tamamen bitecekti.

"Fincayra'daki bütün şans, *foşşş*, seninle olsun," dedi deniz kabuğu. "Buna ve fazlasına, *foşşş*, ihtiyacınız olacak."

IX

BİBERİYE

Annemin şimdiden yürüyecek gücü kalmadığı için Ria ile birlikte ona, asam ile ölü bir akdiken ağacının dalı arasma ördüğümüz sarmaşıklardan bir sedye yaptık. Sarmaşıkları örerken Ria'ya deniz kabuğunun bana söylediklerinden bahsettim ve bizi ormandan geçirip Arbassa'ya götürmesini rica ettim. Ancak büyük ağacın ismini söyler söylemez oraya dönmemem gerektiği hissine kapılmıştım niyeyse.

Ria ise tersine, Arbassa'nın gövdesindeki yazıların Öbürdünya Kuyusu'nu bulmanın gizini taşıdığını duyunca ne şaşırdı ne de kaygılandı. Belki de Arbassa'nın daha önce birçok soruna çözüm getirdiğine tanık olmuştu; bu yüzden başıyla beni onaylamakla yetindi ve sarmaşıkları örmeye devam etti. Sonunda sedyeyi bitirdik ve anneme sedyeye uzanması için yardım ettik. Ona yaklaşıp elimi alnına koyunca ateşinin iyice yükseldiğini fark ettim. Fakat

durumu gittikçe kötüye gitmesine rağmen bilerek olsa gerek, hiç yakınmıyordu.

Aynı şeyi Bumbelwy için söylemek ise imkânsızdı. Sedyenin arka tarafını o tutuyordu ve daha yürümeye yeni başlamıştık ki hemen konuşan deniz kabuğu taklidi yapmaya başladı. Bu taklidin bizim hoşumuza gitmediğini görünce de uzun uzun zilli şapkasının zarafetinden bahsetti, sanki bu tuhaf aksesuar bir kraliyet tacıydı. Bunun da ilgimizi çekmediğini görünce bu kadar ağır bir yükün, narin belini inciterek soytarılık yeteneklerini kısıtlayacağından yakınmaya başladı. Yanıt vermiyordum ama içimden şıngır şıngır öten zilli şapkasını ağzına tıkıp hem onu hem de şapkasını susturmak geçiyordu.

Ria, Çiçekaçtıran Arp'ı yapraklarla bezeli omzuna asmış, önden gidiyordu. Ben sedyenin önünü tutuyordum ama sedyenin ağırlığı değil, hissettiğim suçluluk duygusu belimi büküyordu. Kum tepesini aşıp çan biçimli çiçeğin yanından geçerken sanki bütün dünya başıma yıkılacaktı.

Druma Ormanı'na girmeden az önce yemyeşil bir çayırdan geçtik. Şırıl şırıl akarak çayırı bir uçtan diğerine kateden bir sürü küçük derecik, denizdeki dalgalar gibi görünüyordu. Akan dereciklerin, kenarındaki çiçeklere su damlacıkları sıçratması olağanüstü güzellikte bir görüntü oluşturuyordu. Büyülü bir alet ya da ulu bir büyücü tarafından yaratılmayan, kendi başına var olan bu doğal güzelliğin, başka zaman olsa ne kadar hoşuma gideceğini düşündüm.

Sonunda çalıya çırpıya basa basa kadim ormana girebilmiştik. Yeşil çayır arkamızda kalmış, her taraf koyu bir

gölgeyle kaplanmıştı. Ağaçlardan yükselen kimisi kekre kimisiyse tatlı reçine kokuları burnumuza geliyordu. Başımızın üzerindeki dallar fısıldıyor ve çıtırdıyor, ağaçların ardında sessiz gölgeler bizimle birlikte ilerliyordu sanki.

Bu ormanın ne kadar ürkütücü bir yer olduğunu bir kez daha anlamıştım. Çeşitli türden canlı varlıkların toplamından ibaret bir yer değildi burası, kendisi de bir tür canlı bir varlıktı. Geçen sefer bana katran ağacından asamı bahşetme nezaketinde bulunmuştu. Ama bu sefer beni kuşkuyla izlediğine emindim.

Başparmağım bir köke çarpınca acıyla yüzümü buruşturdum ama sedyeyi bırakmadım. Altıncı hissim, buraya geçen gelişimden beri gelişmişti fakat loş ışık yine de görüşümü epey kapatıyordu. Güneş ışığı sık ormanın üstlerinde kalıyor, ağaçların dibine çok az ışık düşüyordu ama benim yavaşlamaya hiç niyetim yoktu çünkü ne benim ne de annemin zamanı vardı.

Ria'nın peşinden, sedyeyi taşıyarak ormanın derinliklerine doğru ilerliyorduk. Attığımız her adımda ağaçların bizi izlediği, her hareketimizi takip ettikleri hissi de artıyordu. Tepemizdeki dallar altlarından geçerken heyecanlanmışçasına çatırdıyordu. Başka yaratıklar da varlığımızın farkındaydı. Sık sık bir çift sarı göz ya da kalın bir kuyruk gözüme çarpıyordu. Karanlık dallardan uluma ve ciyaklama sesleri işitiliyordu. Bir keresinde ise çok yakınlarımızdan yüksek sesli, uzun bir gıcırtı duyuldu. Sanki biri sivri pençelerini bir ağaç kabuğuna veya daha da kötüsü, birinin derisine sürtüyordu.

Kollarım ve omuzlarım ağrıyordu ama annemin artan

iniltileri daha çok incitiyordu beni. Annemin çektiği acı Bumbelwy'nin çenesini sonunda kapamıştı ama şapkasındaki ziller şıngırdamaya devam ediyordu. Ria ormanda rüzgâr gibi ilerliyor, arada sırada endişeli gözlerle sedyeye bakıyordu.

Ormanın eğrelti otları ve yosunlarla kaplı patikalarından saatler boyunca ilerlememizin ardından omuzlarım patlayacakmış gibi zonkluyordu. Ellerim neredeyse tamamen uyuşmuştu, artık dayanamıyordum. Daha kısa bir yol yok muydu acaba? Peki, ya Ria yolunu şaşırdıysa? Ona seslenmeden önce boğazım kuruduğu için hafifçe öksürmek zorunda kaldım.

O sırada dalların arasmda yeni bir ışık gördüm. Bacaklarımıza dolanan eğrelti otları arasından güçlükle ilerlerken ışık daha da artmış, ağaçlar seyrelmişti. Boncuk boncuk terler biriken alnıma taze nane kokan, ferahlatıcı bir esinti vuruyordu.

Otlarla kaplı bir açıklığa girdik. Açıklığın ortasında, kocaman köklerin üzerinde devasa bir meşe ağacı yükseliyordu. Bu Arbassa'ydı. Gördüğümüz en yaşlı ve en uzun ağaç olduğu kesindi. Dört, beş ağaç kalınlığındaki geniş gövdesinden çıkan en alçak dallara erişmek için bile benim boyumda birkaç insanın üst üste çıkması gerekiyordu. Ağacın tepesini görmek ise imkânsızdı; önümüzde göz alabildiğince yükseliyor, bulutlarla birleşiyordu.

Alçaktaki dalların ortasında Ria'nın yaşadığı ağaç ev duruyordu. Ağaç evin duvarları, zemini ve tavanını meşe ağacının dalları oluşturuyor, pencerelerde ise yapraklar perde görevi görüyordu. Bu evi ilk olarak gece vakti gör-

düğümde içeriden yanan ışıkla bir yıldız gibi parladığını hatırladım.

Ria kollarını ağacın yükselen dalları gibi kaldırdı ve konuştu. "Arbassa."

Devasa ağaç hafifçe titreyerek ona karşılık verince tepemize çiy yağmıştı. Kara Tepeler'de daha yeni can verdiğim kayın ağacını eğmeye çalıştığımı hatırlayınca içim sızladı. O zaman Ria, böyle bir şeye kalkıştığım için beni aptal olmakla suçlamıştı. Haklı mıydı bilmem ama annemin yattığı sedyeyi nazikçe otların üzerine bırakırken aptaldan çok daha ağır hakaretleri hak ettiğimi biliyordum artık.

"Biberiye," dedi Elen, sesi inlemekten kısılmıştı. Eliyle açıklığın kenarındaki sık yapraklarla bezeli bir çalıyı işaret etti. "Biraz ondan getirin bana, lütfen."

Ria hemen çalıdan bir filiz kopardı ve ona verdi. "Buyur. Çok taze, güneş altında kurumuş çam yapraklarını andırıyor. Adı ne demiştin?"

"Biberiye." Annem filizi alıp avucunun içinde sıkınca etrafı hoş bir koku kaplamıştı. Sonra ezdiği yaprakları yüzüne götürdü ve uzun uzun kokladı.

Yüzü biraz rahatlamıştı. Ellerini yüzünden indirdi. "Yunanlar *topraktaki yıldız ışığı* derler buna. Çok güzel, değil mi?"

Ria başıyla onaylayınca bukleleri omzuna dökülmüştü. "Romatizmaya da iyi gelir, öyle değil mi?"

Elen ona şaşkın gözlerle baktı. "Bunu nereden biliyorsun sen?"

"Cwen, bir dostum, elleri için kullanıyordu." Ria'nın yüzüne hüzün çöktü. "Eskiden dostumdu desem, daha

doğru."

"Goblinlerle anlaşıp az kalsın bizi öldürüyordu," diye açıkladım. "Ağ... Neydi o, Ria?"

"Ağaçinsan. Yarı ağaç, yarı insandır. Türünün hayatta kalan son örneğidir." Ria bir süre tepemizde fısıldayan meşe yapraklarına kulak kabarttı. "Beni ormanda terk edilmiş bir bebekken bulmuştu ve o günden beri de bana bakıyordu."

Annem acıyla yüzünü buruşturdu ama gözlerini Ria'dan ayırmamıştı. "Sen... Sen gerçek aileni özlüyor musun çocuğum?"

Ria elini *boş ver* dercesine salladı. "Hayır, pek değil. Benim ailem ağaçlar, özellikle de Arbassa'dır."

Dallar tekrar titreyince tepemize yine çiy yağdı. Ria'nın umursamaz tavrına rağmen maviye çalan gri gözlerinin üzgün olduğunu fark etmiştim. Hatta onu hiç bu kadar üzgün görmediğimi söyleyebilirdim.

Kaşları, ağzı ve gerdanından hüzün akan Bumbelwy, sedyenin yanma çöktü ve eliyle annemin alnına dokundu. "Ateşin var," dedi ciddi bir ses tonuyla. "Üstelik yükselmiş. Size zillerle ilgili bilmecemi sormanın tam zamanı. En komik bilmecelerimden biridir bu; zaten tek bildiğim bilmece. Sorayım mı?"

"Hayır." Onu sertçe kenara ittim. "Bilmecelerin de şarkıların da onun durumunu kötüleştirecek!"

Suratını öyle bir astı ki kat kat gerdanı pelerininin tokası üzerinde bıngıldamıştı.

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru." Sonra biraz doğruldu. "Ama bir gün, yazın bunu bir kenara, bir gün birini

güldüreceğim."

"Öyle mi dersin?"

"Evet, hatta bu sen bile olabilirsin."

"Tabii. Böyle bir şey olursa botlarımı yerim." Ona doğru somurtarak baktım. "Bas git şimdi. Lanet, veba ve kasırga birleşse insana senin kadar zarar veremez."

Elen inleyince sedye de kımıldadı. Ria'ya bir şeyler söyleyecek gibi olmuş, mavi gözleri kaygıyla açılmıştı. Sonra neden bilinmez, kendini tuttu ve biberiyeden bir nefes daha koklayıp bana döndü. "Bana biraz limon merhemi hazırlar mısın? Baş ağrımın dinmesine yardımcı olur. Burada nerede yetişiyor, biliyor musun?"

"Pek değil. Ria biliyor olabilir ama."

Hâlâ yüzünü asan Ria başıyla onayladı.

"Bir de bulabilirsen biraz sarı papatya topla, çocuğum. Genelde çam ağaçlarının yakınında, sapında kırmızı tüyler olan küçük beyaz mantarların kenarında olurlar."

"Ağaçlar götürür beni onlara." Ria, Arbassa'nın görkemli dallarına baktı. "Ama önce seni içeri taşıyalım."

Bir tür ağaç kabuğundan yapılmış, ayaklarına deri gibi yapışan ayakkabılarını çıkardı ve köklerin arasındaki küçük bir kovuğa girip uzun süre hışırtıya benzer birtakım sesler çıkardı; kim bilir meşe ağacı dilinde ne anlama geliyordu söyledikleri. Kökler ayağını sarınca Ria, Arbassa'nın kenarından boy vermiş genç bir fidan gibi görünmüştü. Ağacın devasa gövdesini kucaklamak için kollarını açtığında ağaç da bir dalını eğip sırtını kavradı. Dallar kalkıp, kökler ayrılıp, gövde gıcırdayarak ve çatırdayarak açıldığında kapıya benzer, içine girebileceğimiz, küçük bir delik

ortaya çıktı. Ria delikten içeri girdi ve eliyle onu takip et memizi işaret etti.

Sedyenin önünü kaldırmak için eğildiğimde anneme baktım. Yanaklarında ve alnında boncuk boncuk terler birikmişti. Çektiği acı yüzünden okunuyordu. Onu böyle görünce kalbime hançer saplanmış gibi oluyordu. Yine de... Çektiği acının tek nedeni olmadığım hissinden bir türlü kurtulamıyordum.

Bumbelwy kendi kendine söylenerek sedyenin arkasını kaldırdı. Birbirine dolanmış köklerin arasından girişe doğru yöneldik. Varmamıza tam bir iki adım kalmıştı ki deliğin kapanmaya başladığını gördüm. Arbassa'ya ilk geldiğimde de böyle olmuştu! Ağaç bir kez daha beni içine almak istemiyordu.

Ria'nın çığlık çığlığa sesi işitildi. Elini kolunu sallıyor, ağacı bildiğin azarlıyordu. Bu tavır karşısında koca ağaç dayanamayıp titredi ve kapanan delik, yavaş yavaş tekrar açılmaya başladı. Ria asık yüzüyle bana şöyle bir baktıktan sonra dönüp gövdenin içerisinde döne döne yükselen, budaklı merdiveni çıkmaya koyuldu. Kafamı eğip delikten içeri girdim. Onun peşinden merdiveni çıkarken sonbaharda yağmur yağdıktan sonra yaprakların saldığı kokuya benzer yoğun, nemli kokunun yanı sıra, ağacın gövdesinin büyüklüğü aklımı başımdan aldı. Arbassa içeriden, dışarıdan göründüğünden çok daha büyük görünüyordu. Yine de loş ışıkta önümü görebilmek ve sedyeyi bir yere çarpıp annemi düşürmemek için çok uğraşmam gerekiyordu.

Yaşam dolu ağacın merdivenlerini dikkatle çıktık. Duvarlara örümcek ağı gibi zarif, birtakım yazılar kazınmıştı.

İç içe geçmiş rünler, merdivenler boyunca duvarları kaplı yordu. Fakat yazılanların tek bir harfini bile anlayamıyor dum; umutlarım giderek azalıyordu.

Sonunda Ria'nın ağaç evinin girişini örten yapraklara varabilmiştik. Yapraklardan oluşan perdeyi çekip birbirine geçmiş, kalın dalların oluşturduğu ağaç evin içerisine adım attık. Evin içerisindeki tüm ahşap mobilyalar ağacın duvarlarından fışkırmıştı; yani aslında ağacın parçalarıydılar. Ocağın yanındaki alçak masayı, masanın kenarındaki sağlam sandalyeleri ve kenarları yeşil yapraklarla bezeli bal rengi mutfak dolabıyla tezgâhı geçen seferki gelişimden hatırlıyordum.

"Oh," dedi Elen soluk soluğa, etrafını daha iyi görebilmek için hafifçe doğrulmuştu. "Burası çok güzel."

Bumbelwy'e başımla işaret ettim ve sedyeyi elimizden geldiğince nazik bir biçimde yere bıraktık. Başarısız soytarı yerden doğrulup gerindiğinde somurtması geçer gibi oldu. Etrafına bakınca gördüklerinden etkilendiği belliydi. Benim ise aklım aşağıdaki merdivenlerdeydi.

Ria aklımdan geçenleri biliyormuş gibi koluma dokundu. "Annen için biraz şifalı otum var." Çiçekaçtıran Arp'ı omzundan çıkardı ve sedyenin yakınındaki duvara dayadı. "Senin ise onu kurtarmak istiyorsan yapacak çok işin var."

X

ARBASSA'NIN SIRRI

Arbassa'nın ortasında durmuş kafa patlatıyor, duvardaki yazıların anlamını çözebilmek için her olasılığı düşünüyordum. Arada sırada merdivenlerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyor, başlamam gereken doğru yeri kestirmeye çalışıyordum. Duvardan biraz geriye doğru açıldım ve sembolleri bütünüyle görerek değerlendirmeye, onlarda belirli bir düzen tespit etmeye çalıştım. Sonra yaklaştım ve her bir rünü ayrı ayrı inceledim ama boşunaydı, bir türlü bir şey bulamıyordum.

Saatlerdir duvarlardaki gizemli yazıları inceliyordum. Bu yazıları bir çözsem Elen'ın hastalığının dermanını bulabilecek, en azından bu konuda mesafe katetmiş olacaktım. Duvara oya gibi işlenmiş rünlerde gizli bir anlam olduğu belliydi ama ben bunu bir türlü açığa çıkartamıyordum.

Güneşin batmasıyla birlikte merdivenlerdeki loş ışık da tamamen gitmişti. Bir süre altıncı hissimle görmeye çalış-

tım ama altıncı hissim karanlıkta daha kötü işliyordu, sonunda Ria bana sıra dışı bir meşale getirdi. İnce ama sağlam balmumundan yapılmış, yumruğum büyüklüğünde bir küreydi bu. Kürenin içerisindeki ateş böcekleri kehribar renginde, titremeyen bir ışık yayıyor, yazının küçük de olsa bir kısmını aydınlatıyordu.

Meşale için minnettardım ama ağzımdan tek söz çıkmamıştı. Daha sonra Bumbelwy'nin getirdiği, biri su diğeriyse kocaman yeşil fındıklarla dolu iki kâseyi de tek kelime etmeden kabul etmiştim.

Merdivenlerde tökezleyip suyun yarısını boynuma dökmesine rağmen ona aldırış etmemiş, tamamen işime yoğunlaşmıştım. Ayrıca içimi kaplayan suçluluk duygusu da etrafımla olan bağlarımı koparıyordu. Tuhaf rünlere ne kadar yoğunlaşırsam yoğunlaşayım yukarıda benim yüzümden yerde yatan, Fincayra'ya benim getirdiğim kadının iniltilerini ve iç çekişlerini işitmeden edemiyordum.

Dışarıda, Druma Ormanı'nın tepesinde doğan soluk yeni ayın, hafif gümüşi bir renk ile Arbassa'nın dallarına vurduğunun farkındaydım. Artık tedaviyi bulmak için bir aydan az sürem vardı. Bu görev zor hatta imkânsız olabilirdi ama yazıların anlamını çözmeden işe başlamam da mümkün değildi. Yazılar ise kesinlikle sırrını paylaşacak gibi görünmüyordu.

Bitkin bir hâlde elimi ahşap duvara koymuştum ki bir anlığına rünlerden gelen bir sıcaklık hissettim. Kaybolmadan önce avucumu şöyle bir yalayıp geçmişti. Ancak bu yazıların, ulu büyücü Tuatha tarafından buraya yazıldığını ta damarlarımda hissetmiştim sanki. Bir gün, torununun bu

gizemli sözcükleri, Öbürdünya'ya ve Dagda'nın İksiri'ne giden yolu bulabilmenin tek umudu olan bu sözcükleri okumak için ter dökeceğini biliyor muydu acaba? Tuatha, Dagda'nın İksiri'nin Elen'ı, bir gün kendisinden bile daha güçlü bir çocuk dünyaya getireceği kehanetinde bulunduğu kadını, kurtarmanın tek yolu olduğunu kestirebilir miydi ki?

Ne büyücü olmuştum ama! Elimde büyülü bir alet olmadığı sürece güçlerim, acı ve keder vermekten başka ne işe yarıyordu ki? Yalnızca kendime değil, etrafıma da çektiriyordum. İki gözümü kör etmekle kalmamış, neredeyse annemin de yaşamına mal olmuştum.

Merdivenin dibine kadar ayaklarımı sürüyerek yürüdüm. Umutsuzluktan bitkin hâlde duvara yaklaşıp elimi uzattım ve parmağımın ucuyla en baştaki rüne dokundum. Uzun, karman çorman bir sakalı olan ve kareyi andıran bir ayçiçeğine benziyordu. Yavaşça kıvrımlarının üzerinde elimi gezdirdim ve ne anlama geldiğini çözmeye çalıştım.

Bir şey olmamıştı.

Elimi duvardan çektim. Belki de bu bir öz güven, bir inanç meselesiydi. *Ben büyücü olmak için gelmemiş miydim bu dünyaya? Bunu söyleyen Tuatha'nın ta kendisiydi. Onun torunu, mirasçısıydım ben.*

Tekrar ilk rüne dokundum.

Yine bir şey olmadı.

Konuş bana, rün! Emrediyorum sana! Yine bir şey olmamıştı. Duvara bir yumruk geçirdim. *Konuş dedim sana! Böyle emrediyorum!*

Merdivenlerin yukarısından acı dolu bir inilti daha işitilince mideme sancı girmişti. Yavaşça bir nefes aldım ve dü-

zensiz aralıklarla dışarı verdim. *Beni umursamıyorsan bari onu düşün! Sırrını öğrenmenin bir yolunu bulamazsam ölecek.* Yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü. *Lütfen, onun için, Elen için... Annem için.*

Parmaklarımda tuhaf bir karıncalanma hissettim. Çok hafif bir esinti hisseder gibi oldum ama bana da öyle gelmiş olabilirdi.

Parmaklarımla rüne bastırıp daha fazla yoğunlaştım. Elen'ı iç içe geçmiş kalın dallardan oluşan zeminin üzerine uzanmış, yatarken düşündüm. Bana duyduğu sevgiyi düşündüm. Benim ona duyduğum sevgiyi düşündüm. Ağacın, parmağımın ucunun değdiği yeri giderek ısınıyor gibi gelmişti bana. *Yardım et ona, lütfen. Benim için çok fazla şey yaptı.*

Birden anlamıştım. İlk rün, anlamını zihnime kalın, yankılanan bir sesle okudu. Daha önce hiç işitmemiştim bu sesi fakat yine de tanıdık gelmişti, hep biliyordum onu sanki. *Bu sözcükler ya sevgiyle okunmalı ya da hiç okunmamalı.*

Sonra gerisi de geldi. Sözcükler çağlayan olmuş tepemden aşağı akıyordu. *Büyücülüğün Yedi Ezgisi, Gönüldedir yankısı, Götürebilir seni Öbürdünya'ya, Yine de pek umut etme ama...*

Heyecanla merdivenin adımlarını çıkıyor, bu sırada tek tek rünleri okuyor, ilerlemeden önce sözcükleri kendi kendime tekrarlıyordum. Sonunda en tepeye çıktığımda güneşin ilk ışıkları merdivenden aşağı süzülerek rünleri aydınlatıyordu. Gece boyunca Yedi Ezgi, tıpkı bir zamanlar Arbassa'nın duvarlarına kazındığı gibi, zihnimin çeperlerine kazınmıştı.

XI

GÖNÜLDEDİR YANKISI

Son merdiveni de çıkarak yaprak perdeyi açıp ağaç evin içine girdim. Annem hâlâ yerde yatıyordu ama artık sedyede değildi. Geldiğimi işitince ipekten örülmüş gümüşi battaniyesinin altında kıpırdandı ve başını kaldırmak için uğraştı. Ria yanında bağdaş kurmuş oturuyordu. Karşı duvara sırtını dayamış Bumbelwy ise karamsar bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

"Sözcükleri okudum," dedim ancak sesimde gururdan eser yoktu. "Şimdi gereğini yerine getirmem lazım."

"Bize anlatabilir misin biraz?" diye fısıldadı Elen. Doğan güneşin pembemsi ışıkları pencerelerden süzülüp annemin solgun yanaklarına vuruyordu. "Nasıl başlıyor?"

Suratımı asarak onun yanına diz çöktüm. Acı içerisindeyken bile sevgi dolu olan yüzünü süzdüm ve anlatmaya başladım.

Büyücülüğün Yedi Ezgisi,
Gönüldedir yankısı,
Götürebilir seni Öbürdünya'ya,
Yine de pek umut etme ama...

"Yine de pek umut etme ama..." diye tekrarladı Bumbelwy şapkasına boş boş bakarken. "Çok doğru, çok doğru, çok doğru."

Ben ona dik dik bakarken Ria uzandı ve çam kokulu bir yastık çıkardı. "*Gönüldedir yankısı* da ne demek oluyor acaba?"

"Emin değilim." Yastığı, annemin başının altına koyuşunu izledim. "Ama devamında Yedi Ezgi'nin her birinin *Yıldızların Şanlı Ezgisi* dediği şeyin bir parçası olduğunu da söylüyor; onunla bir ilgisi olsa gerek."

"İlgisi var zaten, oğlum." Elen bir süre bana baktı. "Başka ne yazıyor?"

"Pek çok şey," dedim ve iç geçirdim. "Çoğunu anlamadım. Fideler, çemberler ve gizli büyü kaynaklarıyla ilgili bir şeyler var. İyi büyü ile kötü büyü arasındaki tek farkın, büyüyü yapanın niyeti olduğu da yazıların arasındaydı."

Annemin elini tuttum. "Sonra Yedi Ezgi'nin kendisine geldim. Şöyle bir uyarıyla başlıyor."

Hisset her bir ezgideki hakikati
Böylece gidersin ileri.
Çünkü büyür hakikat ağaçlar gibi,
Fakat tohumdan yetişir her biri.

Şu anda kollarında bizi ağırlayan Arbassa'nın da bir zamanlar tohum olduğu aklıma gelince duraksadım. Ama

ezginin devamını düşününce bunu fark etmek beni çok da heyecanlandırmamıştı.

Sırayla düş peşine Yedi Ezgi'nin;
Bütünü çıkaracak her bir parçanın.
Ancak sakın geçme bir sonrakine
Önce her bir ezginin esas ruhunu özümse.

"*Her bir ezginin esas ruhu,*" diye tekrarladı Ria. "Sence bu ne demek olabilir?"

Zemindeki iç içe geçmiş dallara dokundum. "Hiç ama hiçbir fikrim yok."

Annem bitkince elimi sıktı. "Bize ezgileri söyle."

Ria'nın sorusu aklımı hâlâ kurcalarken başladım söylemeye:

İlk ders Değişme,
Tam bir Ağaçinsana göre.
İkincisi Bağlama gücü
Öğretir sana bunu Çehre Gölü.
Üçüncüsü Koruma yeteneği,
Derin kazan cücelerin bildiği.
Dördüncüsü Adlandırma sanatı,
Slantos korur bu sırrı.
Beşincisi Sıçrama gücü,
Dikkate al Varigal'i.
Altıncısı Ortadan Kaldırma,

Uyuyan ejderhanın inini.
Sonuncusu ise Görme gücü,
Unutulmuş Ada'nın büyüsünü.
Artık bulmaya çalışabilirsin
Öbürdünya Kuyusu'nu.
Aman ha! Bulmaya çalışma Kuyu'yu
Tamamlamadan ezgilerin ruhunu.
Zira izler her adımını kötü kötü,
Balor'un tek bir gözü.

Odayı sessizlik kaplamıştı. Bumbelwy'nin zilleri bile şıngırdamıyordu.

Sonunda kısık bir sesle sessizliği bozdum. "Ezgilerde anlatılan şeyleri yapıp buraya dönmeden önce..."

"Ölmemeliyim," diye tamamladı Elen ve elini yanağıma koydu. "Gitmemeni sağlamanın bir yolu var mı, oğlum?" Kolu tekrar yere düştü. "Sonunda beraber olabiliriz böylece."

"Hayır! Benim yüzümden bunlar başına geldi. Bu derdin dermanını bulmak da bana düşer. Şansım milyonda bir olsa da."

Annemin şimdiden rengi kaçmış yüzü daha da solmuştu. "Benim üzerime bir de senin ölmen gerekse de mi?"

Ria, dostça omzuma elini koydu. Birden gözümün önüne çırpan kanatlar ve Karanlık Kale'de hayatını kaybeden cesur atmaca dostum geldi. Adını Başbelası koymuştuk çünkü ona bundan daha uygun bir isim olamazdı. Ama

kulağımdaki öfkeli çığlıklarından çok, yaptıklarıyla hatırlarda kalmıştı. Ruhunun hâlâ Öbürdünya'da yaşayıp yaşamadığını merak ediyordum. Önümdeki görevi başaramazsam acaba ben de ona katılacak mıydım?

Elen yumruklarını sıkarak acıyla kıvrandı. Ria, içinde et suyu gibi ağır kokan sarı bir sıvının bulunduğu bir kâseye uzandı ve dikkatli bir biçimde annemin birkaç yudum içmesini sağladı, yine de yere biraz dökülmüştü. Sonra Ria kâseyi kaldırdı ve dilini damaklarına vura vura tuhaf birtakım sesler çıkarmaya başladı.

Birden mutfak tezgâhının üzerinden yere, kocaman kahverengi gözleri olan bir sincap sıçradı ve hemen Ria'nın yanına koşup bacağına patisini koydu, bir yandan da kalın kuyruğunu sallıyordu. Ria'nın başka bir komut vermesine gerek kalmadan, sincap kâseyi elinden aldı ve cırıldayarak ağzında kâseyle zıplaya zıplaya gözden kayboldu.

"Bu Ixtma," dedi Ria anneme. "Onu buralara yakın bir yerde bulmuştum; bacağı kırılmıştı, yerde kıvranıp duruyordu. Onu iyileştirdim ve şimdi o da sık sık ziyaretime gelip bana yardım ediyor. Senin için kâseyi sarı papatyayla doldurmasını söyledim."

Annem hâline bakmadan neredeyse gülecekti. "Sen harika bir kızsın," dedikten sonra yüzü gerildi, altın sarısı saçlarına yaprakların gölgesi düşüyordu. "Keşke seni daha çok tanıyacak vaktim olsaydı."

"Olacak," diye çıkıştı Ria. "Biz, sana dermanmı getirdikten sonra."

"Biz mi!" diye baktım ona hayretle. "Senin geleceğini kim söyledi ki?"

"Ben," diye yanıt verdi Ria; son derece sakindi, kolları nı göğsünde kavuşturmuştu. "Ve kararımı değiştirmenin hiçbir yolu yok."

"Hayır! Ria, ölebilirsin!"

"Olsun, yine de geleceğim."

O anda ağaç evin zemini ve duvarları çatırdamaya başladı; Arbassa bir o yana bir bu yana sallanıyordu. Esen bir rüzgâr mı onu böyle sallamıştı bilmiyorum ama bana kalırsa o rüzgâr şu anda ağacın içerisinde esiyordu.

"Neden gelmek istiyorsun ki?" diye çıkıştım.

Ria merak dolu gözlerle bana baktı. "Çok kolay kayboluyorsun da ondan."

"Keser misin artık? Annem ne olacak? Ona birinin–"

"Ixtma bakar ona. Her şeyi ayarladım bile ben."

Dudağımı ısırdım. Elen'a döndüm ve tükenmiş bir ses tonuyla, "Bütün kızlar bu kadar inatçı mıdır?" diye sordum.

"Hayır, yalnızca sezgileri güçlü olanlar böyledir." Bakışları Ria'ya kaydı. "Bana kendimi hatırlatıyorsun, çocuk."

Ria utanmıştı. "Sen de bana..." Sözünü bitirememişti. "Geldiğimizde sana anlatırım."

Bumbelwy hafifçe öksürdü. "Ben kalayım bari."

Sıçramıştım. "Ne?"

"Ben kalayım bari demiştim. Ona ölümün yaklaştığı, ızdırap dolu anlarda eşlik ederim. Eminim çok ama çok perişan olacak, kesinlikle eminim. Belki de onun yükünü biraz hafifletebilirim. En neşeli şarkılarımı, en eğlenceli öykülerimi ona sakladım. Tam da ölüm korkusunun pençe-

sindeki birine göreler."

"Bunların hiçbirini yapamayacaksın!" Yeri yumrukladım. "Sen de... bizimle geliyorsun."

Bumbelwy'nin siyah gözleri kocaman açılmıştı. "Gelmemi mi istiyorsun?"

"Hayır ama bizimle geliyorsun yine de."

"Merlin, hayır!" Ria yüzünü yapraklarla kaplı kolunun ardına sakladı. "Lütfen onu da getirme."

Yüzümü astım ve başımı iki yana sallayarak, "Bizimle gelmesini istemiyorum, yalnızca onu rahat bıraksm yeter. Eğlenceli dediği şeylerle, bir ayda ölecek olan annemi bir haftada götürür."

Elen, titreyen elini bana uzattı ve yaralı yanaklarımı hafifçe okşadı. "İlle de gideceğim diyorsan sana diyecek bir çift lafım var."

Safir mavisi gözlerini yüzüme diktiğinde delici bakışları sanki derimin altına işliyordu. "Her şeyden önemlisi, sen geldiğinde ölmüş olursam bilmeni isterim ki seni tekrar görmek her şeye değerdi."

Gözlerimi onunkilere sabitlemiş, ağzından çıkan her bir kelimeyi dikkatle dinliyordum.

"Ve bir şey daha, oğlum. Ben ömrümde pek az şey öğrenebildim ama şu kadarından eminim ki ben de dâhil hepimizin içinde hem bir yılanın kötülüğü hem de bir kumrunun nezaketi var."

Alnıma düşen saçlarımı geriye attım. "Benim bir yılan olduğum kesin! Ama senin öyle olmadığına eminim. Hem de hiç."

Derince iç geçirdi; gözleri odayı oluşturan birbirine geçmiş dallarda gezindi. "Başka türlü söyleyeyim o zaman. Eski Yunanları anlatan öykülerimi severdin. *Psişe* isimli kızın öyküsünü hatırlıyor musun?"

Şaşırmıştım; başımla onayladım.

Bir kez daha mavi gözlerini sanki ruhumun derinliklerini inceler gibi üzerime dikmişti. "Yunancada *psişe* sözcüğünün iki anlamı vardır. Hem kelebek hem de ruh demektir."

"Anlamadım."

"Kelebek; biliyorsun, dönüşümün ustasıdır. Basit bir kurtçuktan ne kadar güzel bir yaratığa dönüşür. Ruh da oğlum benim, aynı şekilde dönüşebilir."

Yutkundum. "Affet beni, anne."

"Ne affı, oğlum?! Ben seni seviyorum, hepinizi seviyorum."

Eğilip ateşler içerisinde yanan alnına bir öpücük kondurdum. Bana gülümsedi ama gülümsemesi bir bulut gibi çabucak uçup gitmişti. Ria'ya doğru döndü ve "Bu da çocuğum, tam sana göre." Koyu mavi elbisesinin cebinden kırmızı bir kuşakla bağlanmış, çalı çırpılardan oluşan bir muska çıkardı. "Meşe, dişbudak ve akasya muskası, al bunu. Bak, filizler nasıl sürgün vermiş, görüyor musun? Çiçek açmaya hazırlanıyorlar, tıpkı senin gibi. Yanında taşı ki sana cesaret versin. Hem de sana sezgilerine güvenmeyi hatırlatsın. Onlara kulak ver, zira gerçekten de hepimizin anası, Doğa'nın sesidirler."

Ria'nın hediyesini alıp, sarmaşıklardan örülü elbisesine güzelce tuttururken gözleri yaşarmıştı. "Öyle yapacağım,

söz veriyorum."

"Zaten öyle yapıyorsun sanırım."

"Doğru," diye söze girdim. "Hatta başkalarına da böğürtlenlere güvenmelerini salık veriyor."

Ria kızardı; şimdiden elini meşe, dişbudak ve akasya muskasından ayırmıyordu.

"Tabii," diye mırıldandı Bumbelwy, "bana verecek bir şeyin yok."

"Neden olsun ki?" diye çıkıştım ona.

"Ama var ki," dedi Elen bitkince. "Bir dileğim var."

"Dilek mi?" Sırık gibi adam, yaklaşıp dallardan oluşan yere çöküvermişti bile. "Benim için mi?"

"Bir gün birini güldürebilmeni diliyorum."

Bumbelwy başını eğdi ve "Teşekkür ederim, hanımefendi," dedi.

"Merlin," diye fısıldadı annem. "Belki de bu Yedi Ezgi, Herkül'ün Yedi Görevi gibidir. Onları hatırlıyor musun? Başarılmasının imkânsız olduğu düşünülüyordu. Ancak o hepsinin altından kalkabildi, üstelik hayatta da kaldı."

Başımla onaylasam bile kendimi daha iyi hissetmemiştim. Çünkü Herkül'ün en zor görevi, tüm dünyayı bir süreliğine omuzlarında taşımaktı. Benim üzerimdeki yük ise daha hafif gelmiyordu bana.

II. KISIM

XII

TUATHA

Kapı görevi gören delik gıcırdayarak açıldı ve Arbassa'dan dışarı adım attım. Ancak karanlık merdivenlerden çıkmadan önce ağacın içerisindeki nemli ve ferahlatıcı havayı son bir kez ciğerlerime çektim ve Tuatha'nm uzun yıllar önce ağacın iç çeperine kazıdığı rünlere son bir kez baktım. Zihnimi en çok meşgul eden uyarıyı bir kez daha okumadan edememiştim:

Sırayla düş peşine Yedi Ezgi'nin;
Bütünü çıkaracak her bir parçanın.
Ancak sakın geçme bir sonrakine
Önce her bir ezginin esas ruhunu özümse.

Son cümle ne anlama geliyordu acaba? *Her bir ezginin esas ruhu*. Yedi Ezgi'yi okuyabilmek bile bir mesele olmuş-

ken her birinin ruhunu iyice kavramak kesinlikle imkânsız olmalıydı. Nereden başlayacağımı dahi bilmiyordum.

Ria da açık kapıdan çıkarak çimlere ayak bastı. Arbassa'nın dallarının arasından süzülen güneş ışığı kahverengi, kıvırcık saçlarına vuruyordu. Eğildi ve devasa ağacın kocaman köklerinden birini okşadı. Ayağa kalktığında göz göze geldik.

"Gelmek istediğine emin misin?" diye sordum.

Başıyla onayladı ve sonunda kökle vedalaştı. "Kolay olmayacağı kesin. Ama denemeliyiz."

Bumbelwy'nin zillerinin şıngırtısı merdivenlerden işitilmeye başlamıştı bile. Kafamı iki yana sallayıp, "Onunla çok daha zor olacak zaten," dedim.

Ria başını sallayıp kapıyı gösterdi. "Bütün gün bozuk bir arpı dinlemeyi, o zilleri duymaya yeğlerim. Çıkardığı gürültü, tepeden aşağı paldır küldür yuvarlanan demir bir çaydanlığın çıkardığı sese benziyor."

Çiçekaçtıran Arp'ın haftalardır bana eşlik eden canlı müziğini düşündüm. Ona zarar geleceği kaygısıyla, arpı Ria'nın ocağının yanına bırakmıştım. Arbassa'nın onu iyi koruyacağına emindim. Ancak arpın sesini ve başka birçok şeyi özleyeceğimi de biliyordum.

Benim gibi perişan bir hâlde görünen Ria'yı süzdüm. "Kara Tepeler'deki görevimi yarım bırakmamalıydım. Bütün Fincayra'yı tehlikeye attım. Şimdi ise annemin hayatı tehlikede." Asamı yere sürterek iç geçirdim. "Aslında arpı hiç hak etmemiştim. Elime onu alıp etrafta bir büyücüymüş gibi dolaşmak hoşuma gitti yalnızca. Ben büyücü falan değilim, Ria. Yeterince güçlü ve bilge değilim."

Ria kaşlarını hafifçe kaldırmıştı. "Bence şimdiden bilgeleşmeye başladın."

"Ezgilerin özünü iyice kavrayacak kadar değil ama! Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Tepemizdeki devasa dallar birden sarsılmaya başladı. Birbirine çarpan dallardan tepemize yaprak ve çalı çırpı yağıyordu. Arbassa'nın etrafındaki küçük ağaçlar kıpırdamadan dururken ulu meşe şiddetli bir fırtınadaymışçasına, bir o yana bir bu yana salınıyordu.

Birden içimi korku kapladı ve Ria'yı kolundan kaptığım gibi sürüklemeye çalıştım. "Gel! Tepemize bir dal düşecek yoksa."

"Saçmalama." Elimden kurtuldu. "Arbassa asla yapmaz böyle bir şey. Dinle yalnızca."

Saçımdaki yaprakları temizlerken dallardan çıkan gıcırtı ve hışırtıların, gerçekten başka bir şey anlatmak istediğini fark ettim. Sürekli aynı şeyi söylüyordu bu ses. *Tttuuuaaathhha. Tttuuuaaathhha.* Ağaç sonunda bir o yana bir bu yana salınmayı bıraktı. Dallar sessizliğe büründü. Devasa ağaç eskisi gibi kımıldamadan önümüzde yükseliyordu. Fakat değişen bir şey vardı. Ezgilerin ruhuna dair hâlâ bir şey bilmesem de artık nereden başlayacağımı biliyordum.

"Tuatha'nın mezarı," dedim yüksek sesle. "Aramaya oradan başlayacağız."

Ria dudağını ısırdı. "Arbassa, bunun yardımı dokunacağını düşünüyorsa bence haklıdır. Ancak oraya gitmekten hoşlanmıyorum, hem de hiç."

O sırada Bumbelwy ağacın gövdesindeki delikten başını uzattı, her zamankinden fazla ızdırap çekiyor gibiydi.

Tökezleyerek kendini çimlerin üzerine bıraktı ve elleriyle karnını tuttu. "Ne fırtınaydı ama! İçim dışıma çıktı resmen."

Sıska adam doğrulunca şapkasındaki ziller şıngırdamıştı. "Ama korkmayın, hayır, korkmayın. Nereye gitsem hava böyle bozuyor, o yüzden ben artık alıştım."

Ria ile birbirimize endişeli bakışlar fırlattık.

"Hâlâ geliyorum," diye sürdürdü konuşmasını, bir yandan da belini ovuşturuyordu. "Bu yeni rahatsızlığım sizi yolda eğlendirmemi daha güç kılacak olsa da. Yine de bir soytarı elinden geleni yapmalı!" Pelerinini başına geçirdi ve Arbassa'nın köklerinin etrafında zıplayarak dolaşmaya başladı; her sıçrayışında pelerinin altından ziller şıngırdıyordu ama ses daha boğuk çıkıyordu artık.

Suratımı astım. "Annemi eğlendirmeye çalışacağına bizimle uğraş bari."

Bumbelwy pelerinini başından indirdi. "Oh, onun için üzülme," dedi umursamaz bir tavırla. "Hâlâ epey bir zamanı var. Ölmeden önce, yani daha yaklaşık bir ay boyunca hiç durmadan acı çekecek." Düşünceli gözlerle Ria'nın ağaç evine baktı. "İstersen yola çıkmadan önce oraya çıkıp onu son bir kez güldüreyim."

Asamı ona vuracakmış gibi kaldırdım. "Seni ahmak! Çürüyen bir ceset bile insanları senden çok güldürür!"

Suratını asınca kat kat gerdanı yine sarkmıştı. "Dur sen, dur. Bir gün birini kesinlikle güldüreceğim."

Asamı indirdim ve "Botlarımın tadı şimdiden ağzıma geliyor," diye söylendim.

Arbassa'nın kocaman gövdesindeki delik çatırdayarak

kapandı. Bakışlarımı gövdeden ayırmadan yukarı, yukarı, ta ağacın dallarının gökyüzünde kaybolduğu yere kadar kaldırdım ve bir süre kanlı canlı bir tabloymuş gibi görünen dalları seyrettim. Yapraklar güneş ışığında parlıyordu; her bir dalın altmdan çıkmış yosunlar, dalları kürk gibi kaplıyordu.

"Sence bir gün," dedim Ria'ya, "Arbassa bana kollarını isteyerek hatta memnuniyetle açar mı dersin?"

Bu sözlerim üzerine bütün ağaç titremiş ve üzerimize bir sürü yaprakla ağaç kabuğu dökülmüştü.

Ria gözlerini kıstı. "Arbassa yalnızca beni korumaya çalışıyor, hepsi bu."

Gri-mavi gözlerinin içine baktım. "Gelmek zorunda değilsin."

"Biliyorum." Düşünceli düşünceli dudak büktü. "Tuatha'nın mezarına gitmek istediğine emin misin?"

Bumbelwy'nin nefesi kesilmişti. Ellerini birbirine sürterek, "Yüce büyücü hazretlerinin mezarına, öyle mi? Oraya kimse gidemez, hayatta olan hiç kimse. Lanetli, korkunç bir yerdir orası. Çok doğru, çok doğru, çok doğru."

"Oraya gidiyoruz," diye çıkıştım.

"Ama oraya sizi ben götüremem," diye karşı çıktı Ria. "Nerede olduğunu bile bilmiyorum."

"Ben biliyorum. Daha önce bir, belki de iki kez gitmiştim oraya, ama emin olmak için tekrar gitmem gerek." Asamın tepesini ovalayınca ortalığı katran ağacı kokusu kapladı. "Sisli Tepeler'in aşağısındaki büyük bataklığa kadar bizi götürürsen oradan sonrasını ben hallederim."

Ria başını iki yana sallayınca bukleleri sağa sola saçılmıştı. "Ama çok zaman alır bu söylediklerin."

Bumbelwy şıngır şıngır başını salladı. "Zamandan da fazlasını alır."

"Öyle olsun." Asamı yerdeki çimlere vurdum. "Gidelim."

Ria özlem dolu gözlerle Arbassa'ya baktı ve sonra dönüp uzun adımlarla otlarla kaplı çayırda ilerleyip bir ağacın ardında gözden kayboldu. Ben de peşine düştüm. Bumbelwy ise hortlak dolu mezarlar ve öç almaya meraklı büyücüler hakkında kendi kendine söylenip durarak en arkadan geliyordu.

Bir süre üzerinde tilki, ayı, kurt ve tanıyamadığım başka birçok hayvanın izini gördüğümüz, dolambaçlı bir patika boyunca ilerledik. Sonra patika sona erdi ve şiddetli bir fırtınanın devirdiği ağaçlardan oluşan geniş bir alana geldik. Yerde boylu boyunca uzanan ağaçlarla dolu alanı güç bela geçtiğimizde kendimizi tekrar çam ve sedir ağaçları arasında bulduk. Ria'nın öncülüğünde ilerlerken etraf giderek eğim kazanıyor, ağaçların arasındaki açıklık arttığı için daha çok güneş ışığı ormanm tabanına dek ulaşabiliyordu. Bu da altıncı hissimin daha iyi çalışmasını sağlıyor ve beni yerdeki her kök parçasına ve dala çarpmaktan alıkoyuyordu.

Yine de Ria'nın temposuna ayak uydurmak kolay değildi. O da benim gibi önümüzdeki işin aciliyetinin farkındaydı. Belki de Bumbelwy'i arkamızdaki ormanda bırakıp izini kaybettirmek istiyordu. Ancak yeteneksiz soytarı uzun, sıska bacaklarıyla aranın açılmasına izin vermiyor,

sürekli peşimizden geliyor ve bu sırada şıngırdamayı da ihmal etmiyordu. Ria önümde ceylan gibi sekerek ilerliyor, tepeleri bazen koşarak çabucak çıkıyordu. Onu izlerken aklıma olağanüstü hızlı koşabilen, Atalanta adlı kızı anlatan Yunan öyküsü gelmişti. Aradaki benzerlik beni gülümsetmiş ama bu öyküyü bana anlatan insanı düşününce gülümsemem hemen silinmişti.

Ona yetişmek için kendimi zorluyordum. Alnımdan akıp kör gözlerime giren terler canımı yakıyordu. Güneş tepemizde yükseldikçe etrafımızdaki arazi de daha sulak bir hâl aldı. Her ağacın kenarından yosunlar fışkırıyordu; her yerde derecikler şırıldıyor, ayaklarımız sürekli çamura batıyordu. Su birikintileriyle giderek daha sık karşılaşır olmuştuk. Buranın görünümünden çok kokusu kalmıştı aklımda. Etraftaki tekinsiz küf ve çürük kokusu belleğime pençelerini geçirmişti bir kere.

"Buradan," dedim ve doğuya doğru saptım.

Ria dönüp beni takip etti; çamurda sessizce ilerliyor, Bumbelwy ise bunun aksine sürekli kayıp tökezleyerek peşimizden geliyordu. Onları, sedir ağaçlarından oluşan bir koruya götürdüm. Ormanın sesleri birden bıçak gibi kesilmiş, etrafı ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı. Havadaki mutlak sessizliği bozacak hiçbir ses duyulmuyordu; bir böceğin kanat çırpışı bile işitilmiyordu.

Korunun kenarında durup arkama döndüm ve oldukları yerde kalmalarını söyledim onlara. Ria konuşacak gibi oldu ama elimi kaldırıp onu susturdum. Yavaşça, dikkatli adımlarla tek başıma ilerledim.

Rüzgâr aniden eserek sedir ağaçlarının yapraklarını kı-

pırdattı. Ancak hışırdayacakları yerde tuhaf bir biçimde sallanıyor, sanki birine ağıt yakıyorlardı. Ölümü anlatan, ölen kişiyi özlemle anan bir ağıttı bu. Etraf iyice kararmıştı; iğne yapraklarla kaplı yerde ayaklarımı bile zor seçiyordum. Dalların ağıtı giderek daha yüksek sesle işitilir olmuştu. Sonunda ağaçların ortasındaki küçük bir açıklığa adım attım; Tuatha'nın mezarına varmıştım işte.

Açıklık yavaş ama çok yavaş bir biçimde aydınlandı. Ancak bu ışık güneşten değil, sedir ağaçlarından geliyordu ve ağaçlarm dalları tekinsiz, mavi bir renkte parlıyordu. Dallar yaşlı bir adamın sakalı gibi salınırken bu ağaçların, Tuatha'nın mezarı başında bekleyip ağıt yakmaya lanetlenmiş öğrencilerinin ruhlarını barındırıp barındırmadığını merak ettim.

Daha önce buraya iki kez geldiğimden artık emindim. Biri kısa süre önceydi. Diğeri ise küçük bir çocukken babamın siyah atının, Ionn'un sırtında, Tuatha'nm cenazesi sırasmda gelişimdi. O olayı hayal meyal hatırlamama rağmen bu koruluğa hâkim olan hüzün aklımda kalmıştı.

Bakışlarım açıklığın ortasındaki on iki adet buz mavisi renkte parlayan yusyuvarlak taşla çevrili tümseğe kaydı. Tümseğe yaklaştıkça boyu karşısında dilim tutuldu. Ya Tuatha kafasında şapkayla gömülmüştü ya da çok uzun bir adam olmalıydı.

"İkisi de doğru, seni hayâsız velet."

Kalın ses zihnimde yankılanıyordu. Arbassa'daki rünleri okurken kafamda duyduğum sesti bu. Adım gibi biliyordum ki bu Tuatha hazretlerinin sesiydi. Hissettiğim korku ve dehşetin ötesinde tuhaf bir özlem duygusu da

kaplamıştı içimi. Önümdeki tümseğe odaklanarak düşüncelerimi sözcüğe döktüm.

"Sizi tanımayı çok isterdim, ulu büyücü."

Mavi taşların parlaklığı arttı, arttı ve etrafımızdaki kadim sedirlerin ışığını kapadı. Sanki taşların içerisinde Tuatha hazretlerinin ruhu alevleniyordu.

"Kendi budalalığından seni kurtarmamı isterdin, yani."

Huzursuzca kıpırdandım; asamla yeri kazıyordum. "Onu da isterdim. Ama yalmzca sizinle birlikte olabilmek, sizden öğrenebilmek için sizi tanımayı çok isterdim."

"O imkân elimizden alındı," dedi ses için için. *"Ve neden, biliyor musun?"*

"Ogre Balor sizi öldürdüğü için mi?"

"Hayır!" diye gürleyince Tuatha, taşlar meşale gibi yanmıştı. *"Nasıl öldüğümü söylüyorsun, neden öldüğümü değil."*

Yutkundum. "Bi-bilmiyorum."

"Düşün o zaman! Yoksa sen de mi baban kadar kalın kafalısın?"

Bu hakaret karşısmda yanaklarım al al olmuştu ama öfkelendiğimi belli etmemeye çalıştım. Kaşlarımı çattım ve yanıtı bulmaya çalıştım. Birden Ozanlar Kasabası'nın kapısında Cairpré'nin bana yaptığı uyarıyı anımsadım.

"Kibir yüzünden mi?"

"Evet!" diye gürledi Tuatha'nın ruhu. *"En feci zaafım buydu benim, ne yazık ki aynı zamanda senin de öyle."*

Başımı önüme eğdim çünkü ne kadar doğru söylediğinin farkındaydım. "Yüce büyücü, ben sizin yardımınıza layık değilim. Ama Elen layık. Onu kurtarmaya dair en ufak

bir ümit besleyebilmem için bir şeyi bilmem lazım."

Taşlar tekinsizce parıldadı. *"Onu yarı yolda bırakmayacağını nereden bileyim, tıpkı Kara Tepeler'i Rita Gawr'ın eline bıraktığın gibi, öyle değil mi?"*

Baştan aşağı ürperdim. "Söz veriyorum."

"Büyük Meclis'e de söz vermiştin."

"Onu yarı yolda bırakmam!" Bakışlarım, dediklerime karşı çıkarcasma sallanan sedir ağaçlarına kaydı. "O benim her şeyim." Bunu eklerken ses tonum fısıltıya dönüşmüştü.

Uzun bir süre dalların hışırtısından başka bir şey işitmedim. Sonunda taşlar tekrar mavi mavi parlamaya başladı.

"Tamam bakalım, ufaklık. Ne bilmek istiyorsun?"

Tedirgin adımlarla tümseğe yaklaştım. "Bir ezginin ruhunu bulmanın ne demek olduğunu bilmek istiyorum."

Taşlar ışıl ışıl parıldadı. *"Ah, bir ezginin ruhu... Çok az, bir o kadar da fazla! Yedi Ezgi, sana ne kadar kısa ve özmüş gibi gelse de velet, büyücülüğün yedi temel sanatının gizli kaynağını ifade eder. Her bir ezgi, hayal bile edemeyeceğin bir bilgeliğe ve güce hatta çok daha ötesine, evet çok daha ötesine açılan birer başlangıç noktası, birer kapıdır! Her bir ezgi o kadar çok notadan oluşur ki bunlardan birkaçını öğrenmek bile asırlar sürebilir."*

"Ama bir ezginin ruhu nedir?"

"Sabret biraz, köse sabi!" Taşlar için için yanıyor gibiydi. *"Bir ezginin ruhu, özünün hakikati, onun temel ilkesidir. Onu bulmak, engin bir gölün öte kıyısında açmış bir yaban çiçeğinin kokusunu almak gibidir. Onu göremez, ona dokunamazsın ama yine de onu bilmelisin."*

Başımı iki yana salladım. "Bu iş bırakın bir çocuğu, bir büyücü için bile zor görünüyor."

Tuatha'nın sesi zihnimde bir kez daha yankılanırken ağaçların dalları da daha bir şiddetle sallanmaya başlamıştı. *"Hâlâ büyücü olabilirsin velet, hayatta kalabilirsen elbette. Ancak şu kulağına küpe olsun. Zamanın azaldıkça ezgilerin bazılarını atlamak isteyeceksin. Sakın böyle bir delilik etme! Tüm ezgilerin ruhunu bulmadan sakın Öbürdünya Kuyusu'nu bulmaya kalkışma. Sözlerime kulak ver. Ha beş altı tanesini bulmuşsun ha hiç bulamamışsın hiç fark etmez; bunu sakın aklından çıkarma. Yedisini de bulamazsan yalnızca bu görevde başarısız olmaz, kendi hayatını da kaybedebilirsin."*

Nefes aldım ve ürkerek soru sorma cüretini gösterdim. "Nasıl anlayacağım, ulu büyücü? Her bir ezginin ruhunu bulduğumu nasıl anlayacağım?"

O anda taşlardan mavi bir alev hüzmesi fışkırdı ve mavi bir yıldırım gibi asamın tepesini çarptı. Darbenin etkisiyle sarsılmış ama asayı elimden düşürmemiştim. Parmaklarımın derisi biraz kalkmıştı, hepsi o kadar.

Kalm sesi tekrar kulaklarımda işittim. *"Anlarsın."*

Asayı okşadım. Eskisinden bir farkı yok gibiydi ama nedense farklı olduğunu biliyordum sanki.

"Şimdi gitmelisin, velet. Sana söylediklerimi sakın unutma." Taşlar yavaş yavaş sönmeye başlamıştı. *"Hayatta kal ki bir daha mezarımı ziyaret edebilesin."*

"Lütfen," dedim yalvarırcasına, "bir şey daha soracağım. Rita Gawr'ı ya da hizmetkârı Balor'u yalnızca insan kanı taşıyan bir çocuğun yenebileceği kehaneti doğru mu?"

Taşların parıltısı geri dönmedi. Dalların çıkardığı ma-

temsi hışırtıdan başka ses işitilmiyordu. "Söyleyin, lütfen."

Sonunda taşlar hafifçe parıldamıştı. *"Kehanet doğru da olabilir yanlış da. Ancak doğru olsa bile doğrunun çoğu zaman birden fazla yüzü vardır. Şimdi... git artık! Olması beklenenden daha bilge biri olmadan da gelme."*

Duzenleme
Ny.ozlem

XIII

TUHAF ARKADAŞLAR

Korudan çıktığımda ağaçlar tekrar ürkütücü bir sessizliğe bürünmüştü. Asama sıkıca tutundum; onun da tıpkı benim gibi Tuatha'nın ruhundan etkilendiğinden emindim. Ve o da tıpkı benim gibi sonsuza kadar değişmişti.

Ria ile Bumbelwy, bana doğru geliyordu. Yan yana yürüdüklerinde birbirlerinden farklı yönleri hemen göze çarpıyordu. Biri genç bir tilki gibi hareket ediyordu, ormanın tüm yeşili üzerinde toplanmıştı sanki. Öteki ise bir ağaç gövdesi kadar hantal ve cansızdı, üzerine boz bir pelerin geçirmişti; şıngır şıngır sallanan şapkasını da unutmamak gerekiyordu tabii. Ortak özellikleri ise ikisinin de bana eşlik etmesiydi, en azından şimdilik.

Ria yanaştı ve işaret parmağını parmağıma doladı. "Ne öğrendin?"

"Çok az şey hem de çok az," dedim parmağımı sıkarak.

"Bu yeterli değil," dedi Bumbelwy. "Hiçbir şey asla yeterli gelmez zaten."

Ria, arkamdaki karanlık dallara doğru bakarak, "Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Yedi Ezgi'den ilkini düşünürken bir yandan da dudaklarımı kemiriyordum. "Bilmem ki... Değişme sanatının ruhunu bulmam gerekiyor bir şekilde. Bunu yapmak içinse bir ağaçinsan bulmalıyım. *İlk ders Değişme, Tam bir Ağaçinsana göre.*" Nefesimi tuttum. "Cwen'in ağaçinsanların sonuncusu olduğunu söylememiş miydin?"

Başıyla onayladı, yüzü asılmıştı. Cwen'in ihanetinin acısını hâlâ hissettiği kolaylıkla anlaşılabiliyordu. "Sonuncu oydu, en sonuncu. Fakat goblin savaşçı kolunu kestikten sonra o da kan kaybından ölmüştür büyük olasılıkla."

Asanın budaklı tepesini elimde çeviriyordum. "Peki, o zaman ezginin ruhunu nasıl bulacağım ben? Ağaçinsanlar ile bir ilgisi olmalı."

Ria elini saçlarında gezdirdi. "Zor işlere bayılırsın, Merlin! Tek umudun ağaçinsanlarm kadim yurduna, Faro Lanna'ya gitmek. Ama orada da çok bir şey bulacağını sanmıyorum."

"Buradan ne kadar uzakta?"

"Çok. Fincayra'nın güneybatı ucundan bahsediyoruz. Ayrıca Druma Ormanı'nı bir uçtan diğerine geçmek zorunda olduğumuz için hızımız da epey bir yavaşlayacak. Sisli Tepeler'den kıyıya inip kıyı boyundan güneye ilerlersek kestirmeden gitmiş oluruz ama o zaman da canlı taşların diyarından geçmek zorunda kalırız ki bu da pek akıllıca olmaz!"

Bumbelwy, Ria'ya katılacağım diye başını tulumba gibi bir aşağı bir yukarı sallayınca yine şıngırdamıştı. "İyi dedin, genç kadın. Canlı taşların, topraklarından geçenlere karşı tekinsiz bir iştahı vardır." Yutkununca kat kat gerdanı bıngıldadı. "Bildiğim kadarıyla, özellikle de soytarılara."

"Mideleri çok sağlam olmalı," diye ekledim alay edercesine. Ria'ya döndüm ve "Orası Ulu Elusa'nın da yaşadığı yer değil mi?" diye sordum.

Bumbelwy ürpermişti. "Oraya gitmemek için bir başka harika neden daha! Canlı taşlar bile o devasa örümcekten korkar çünkü örümceğin iştahı onlarınkinden bile beterdir, hem de çok daha beter."

Derin bir nefes aldığımda etraftaki dalların kokusu burnuma gelmişti. "Ne kadar tehlikeli olduğu zerre kadar umurumda değil, Ria. Ama kestirmeden gitsek daha iyi olacak gibi; o yüzden Sisli Tepeler'e götür bizi."

Hem kız hem de soytarı irkildiler. Hatta sessizliğe bürünmüş sedirlerin dalları bile bir anlığına uğuldadı.

"Ciddi misin?" diye sordu Ria, bana doğru eğilerek.

"Kesinlikle." Alnıma düşen saçları geriye attım. "Annemin hayatı için bir günün hatta bir saatin bile önemi var."

Doğduğundan beri surat astığını düşündüğüm Bumbelwy, kolumu tuttu. "Bunu yapmamalısın. O tepelerde ölüm kol geziyor."

Kolumu kurtardım. "Burada Tuatha ile baş başa kalmak istiyorsan kendin bilirsin." Gözleri kocaman açılmıştı ama artık daha fazla bekleyemezdim; asamı iğne yapraklarla kaplı yere vurdum. "Gidelim."

Gölgelere boğulmuş korudan ayrıldık ve bataklığa benzer arazide ilerlemeye devam ettik. Bumbelwy'nin zillerinin sürekli şıngırdaması dışında tamamen sessizliğe gömülmüştük. Hiç olmazsa Ulu Elusa işitir geldiğimizi diyordum ama biz onu işitir miydik acaba? Peki, Ria ile beni kristal mağarasına konuk ettiğini hatırlayacak kadar bastırabilir miydi iştahını? Ağzından akan salyaları düşündükçe dizlerimin bağı çözülüyordu.

Balçıklı toprakta vıcık vıcık sesler çıkararak ilerlerken ağaçlarm da seyrelmesiyle etrafımı daha iyi seçmeye başlamıştım. Sandalyeye benzer biçime sahip, üzerini yer yer sarı likenler kaplamış değişik bir kaya, ölü bir ağacm eğri büğrü iskeleti, parlak turuncu bir yosun, üçgen biçiminde tuhaf bir çukur göze çarpanlardı. Güneş battıktan sonra etraf hızla karanlığa gömülürken ayaklarımız da giderek daha çok balçığın içine gömülüyordu. Kısa süre sonra uzaktan kurbağa sesleri gelmeye başlamış, bu koroya tuhaf seslerle öten su kuşları da katılmıştı. Çürük ve küf kokusu giderek artıyordu. Kısa süre sonra uzun otlara, ölü ağaçlara ve karanlık akarkum havuzlarına, yani bataklığa varmıştık.

Çamur bulaşmış kollarmı iki yana açan Bumbelwy, ayak diremeye başlamıştı bile. "Oradan geçmeyeceğiz şimdi, öyle değil mi? Neredeyse gece olacak."

"Geceyi ya burada geçiririz," diye yanıtladım, "ya da tepelerde bulacağımız daha kuru bir yerde. Sen ne diyorsun, Ria?"

Alçak boylu bir çalıdan mor böğürtlenler kopardı ve ağzına attı. "Mmm, çok tatlılar."

"Ria?"

Bir süre böğürtlenleri çiğnedi, "Buradaki böğürtlenler tatlı olsa bile," demesinin ardından onları biraz daha çiğneyip yuttuktan sonra, "kuru yer iyidir," diye yanıtladı nihayet.

Gölgelerin ardından bir bataklık turnasının ötüşü yankılanırken Bumbelwy başını *hayır* anlamında iki yana sallıyordu. "Ne hoş bir seçim. Geceyi ya bataklıkta geçirip ölümcül yılanlar tarafından boğazlanacak ya da Ulu Elusa'nın kapısında dev örümceğe kahvaltı olacağız."

"Tercih senin." Yürümeye koyuldum. Çürük bir tomruğun üzerinden atlayıp gürültüyle bir balçık birikintisinin içine daldım. Birkaç saniye sonra arkamdan aynı gürültüyü iki kez daha işittim ancak bu sefer zil sesiyle birlikte bir sürü homurdanma da gelmişti kulağıma.

Bir süre bataklığa parmak gibi uzanmış, topak topak çamurlarla kaplı dar bir şeridi takip ettim. Fakat o da kaybolunca içinden otlar bitmiş su birikintilerinin ortasından düşe kalka ilerlemek şart oldu. Bazen kalçama kadar suyun içerisine girdiğim oluyordu. Suların içerisindeki dallar, kara parmaklarıyla giysime asılıyor, botlarımın içi çamurla doluyordu. Suların derinliklerinde ise sürekli ne olduğunu bilmediğim, işin doğrusu bilmek de pek istemediğim cisimler hareket ediyordu.

Işık hızla azaldı. Ancak bu gece gökyüzü bulutla kaplı olduğu için ay görünmeyecekti. *İyi bari,* dedim kendi kendime. Ayı görseydim azalan zamanımla birlikte umutlarımın da tükendiğini hatırlayacaktım.

Etraf neredeyse tamamen karanlığa gömüldüğü hâlde,

zor da olsa hâlâ ilerliyorduk. Bir saat daha düşe kalka ve çamura bata çıka ilerledikten sonra bütün ışık yok oldu. Ayaklarımın dibinde bir yerlerde bir yılan tısladı. Yoldan saptığımız için korkmaya başlamıştım. Etrafımızda yalnızca çamur vardı ve göz alabildiğine uzanıyordu. Ayaklarım gittikçe ağırlaşıyordu. İlerledikçe ayağımın altındaki arazi giderek daha çok katılaşmaya başladı. Önceleri değişimi zar zor fark ediyordum ama sonradan, artık kayalık bir zeminde ilerlediğimizi daha iyi fark etmeye başladım. Çürük kokan su birikintileri yok oldu, küf kokusu da pek hissedilmiyordu artık etrafta. Kurbağa ve kuş sesleri arkamızda giderek işitilmez oldu.

Bataklığı geçmiştik.

Yorgunluktan bitkin hâlde, kayaların çevrelediği bir açıklığa varmıştık. Geceyi orada geçirmeye karar verdim ve üçümüz de yosunlarla kaplı yere attık kendimizi. Soğuktan donmuş ellerimi ısıtmak için giysimin kollarını parmak uçlarıma kadar çekiştirdim. Gözlerim kapanıverdi, hemen uykuya dalmıştım.

Burnuma düşen kocaman bir yağmur damlasıyla uyandım. Sonra bir damla, bir damla daha derken, birden ufukta bir bulut aydınlandı ve ardından kulakları sağır eden bir gök gürültüsü işitildi. Sağanak başlamıştı. Gittikçe şiddetini arttıran rüzgârla birlikte sırılsıklam olmuştuk. Zaten karanlık olan gökyüzü, âdeta kocaman kaya tabakalarına dönüşmüş bulutlar yüzünden iyice kararmıştı. Bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu. Bir balığa dönüşsem ancak bu kadar ıslanırdım herhâlde. Balıktan tek eksiğim de solungaçlardı zaten.

Soğuktan titrer bir hâlde, sığınacak bir yer bulmak ümidiyle kayalardan birine yanaştım. İşte o sırada kayanın aslında *bana* doğru yaklaştığını fark etmiştim.

"Canlı taşlar!" diye haykırdı Ria. "Gitme–"

"Aaaayyy!" diye çığırdı Bumbelwy. "Şimdi bu koca şeye yem olacağım!"

Kayadan yuvarlanarak uzaklaşmaya çalıştım. Ancak giysimin omuz tarafı kayanın altında sıkışmıştı. Çekiştirip kurtarmaya çalıştım ama boşunaydı. Yüzümden yağmur suları damlarken öfkemden kayaya yumruk atmadan edemedim.

Yumruğum ıslak kayaya çarptığı yerde sıkışıp kalmıştı, onu da kurtaramıyordum! Dehşet dolu gözlerle kayanın yumruğumu iyice kavramasını izledim. Taş dudaklar âdeta tüm elimi yalayıp yutmuştu. Bas bas bağırdım ama gök gürültüsünün sesi çığlıklarımı bastırıyordu. Karanlık içerisinde, fırtınada, kayadan kurtulmak için tüm gücümle savaşıyordum.

Taş, kısa sürede tüm elimi yutmuş, oradan bileğime geçmiş, oradan da kolumda ilerleyip dirseğime kadar gelmişti. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar kıvranırsam kıvranayım elimi bir türlü kurtaramıyordum ondan. Parmaklarımı ve elimi hâlâ hissedebilmeme rağmen üzerlerindeki baskının giderek arttığını da hissedebiliyordum. Kemiklerim kısa süre sonra canlı bir taşın ağzında un ufak olacaktı.

Birden yıldırım çakınca üzerinde bulunduğumuz tepe aydınlandı. Kocaman, devasa, kayalardan da iri bir şeyin yaklaştığını işte o zaman fark ettim. Gök gürültüsünü de

bastıran kalın sesi, fırtınada işitilebiliyordu.

"Aaaçıım," diye gürledi dev canavar. "Aaaçıım."

"Ulu Elusa!" diye bağırdı Ria.

Bumbelwy, ölmek üzere olan birinden işitilebilecek bir çığlık kopardı.

Ulu Elusa tek bir sıçrayışta yanıma kadar gelince sekiz bacağından her yöne çamur sıçratmıştı. Yağmura ve karanlığa rağmen kocaman ağzının açıldığını altıncı hissimle seçebilmiştim. Ağzındaki dizi dizi sivri dişleri görünce tüm gücümle kayadan kurtulmaya çalıştım.

Ağız kapandı. Ama benim üzerime değil! Ulu Elusa, canlı taştan kocaman bir parça koparmış, katır kutur çiğniyordu. Kaya baştan aşağı titredi ve sonunda kolumu bıraktı; ben de paldır küldür aşağı yuvarlanıp çamurların üzerine sırtüstü devrildim. Daha ne olduğunu anlamadan tepeme biri daha devrildi ve etrafı beyaz bir ışık kapladı.

XIV

KRİSTAL MAĞARA

Gökyüzündeki yıldızlar gibi parıldayan bir ışık etrafımda dans ediyordu. Aslında etrafımızda demem gerekirdi çünkü Ria ve Bumbelwy ile koyun koyuna girmiş, kollar, bacaklar ve yırtık pırtık elbiselerden oluşan bir yumak olmuştuk. Yüzümdeki üzerinden sular damlayan ayağı çektim ve doğruldum. Sırılsıklam olmam ve elimin fena hâlde acıması dışında iyiydim. Tabii bir de nerede olduğumu bilmiyordum.

Birden etrafımdaki üst üste binmiş parlak kristal tabakaları ve duvarlardan yayılan yumuşak ışık hüzmelerinin oluşturduğu görkemli görüntüyü tanıdım. Bu ışık, elmasa benzeyen duvarlardan yansımıyor, onların içerisinden yayılıyordu. Kristal mağara! Buraya ilk geldiğimde buradan daha güzel bir yerin asla olamayacağını düşünmüştüm. Şimdi ise bu düşüncemin ne kadar haklı olduğunu anlıyordum.

Arkamdan bir çatırtı işitince döndüm ve karşımda Ulu Elusa hazretlerini gördüm; kocaman bedeni neredeyse bütün kristal mağarayı kaplıyordu. Bir yaban domuzu butu olduğunu tahmin ettiğim şeyden bir lokma alıp ağzında çiğnerken etrafımızdaki kristallere benzeyen gözleriyle beni süzüyordu. Lokmasını bitirdikten sonra bacaklarını şaşırtıcı bir zarafetle yalayarak temizledi.

"Maaağaaaraaamaaa hoooş geeeldiiiniiiz," diye gürledi.

Titredikçe başından sarkan ziller şıngırdayan Bumbelwy, dehşete kapılmış bir yüz ifadesiyle giysimin koluna yapıştı. "Sı–sırada biz mi varız?"

"Tabii ki hayır," diye çıkıştı Ria; ıslak bukleleri etrafımızdaki kristaller gibi parlıyordu. "Bizi canlı taşlardan kaçırmak için buraya getirdi."

"Bi–bizi daha ra–rahat yemek için o–olmasın?"

"Suuusuuun." Devasa örümcek, beyaz sırtını kaşıdı. "Aaaçlıığıımıı şiiimdiiiliiik diiindiiirdiiim. Caaanlıı taaaşlaaarıı siiindiiirmeeek zaaamaaan aaaldıığıı iiiçiiin şaaanslınsıınınz. Yaaabaaan dooomuuuzuuu taaatlıı niiiyeeetiiineeeydiii."

Yüzümdeki yağmur damlalarını giysimin koluna sildim. "Teşekkür ederiz. Ama bizi buraya nasıl bu kadar çabuk getirebildiniz?"

"Sııçraaamaaa." Ulu Elusa bana doğru biraz daha yaklaştığında, kristal benzeri gözlerinde binlerce yansımamı görmüştüm. "Biiir güüün seeen deee ööööğreeeniiirsiiin buuu saaanaaatıı beeelkiii."

"Sıçrama, ustalaşmam gereken Yedi Ezgi'den biri! De-

min yaptığın şeyi öğrenmem gerektiğini söylemeyin bana sakın. O bile bir ömür sürer."

"Peeek çoook öööömüüür." Dev beyaz örümcek, beni süzmeye devam etti. "Ööözeeelliiikleee deee iiişiiiniii biiitiiirmeeeyeeen biiiriiisiii iiiçiiin. Çiiiçeeekaaaçtııraaan Aaarp'ıı neeereeeyeee koooyduuun?"

Alnımda boncuk boncuk ter birikmişti. "Güvende. Arbassa'da. Ama şimdi Kara Tepeler'e geri dönemem. Halletmem gereken başka bir mesele var."

"Seeeniiin seeebeeep ooolduuuğuuun biiir meeeseeeleeee."

Başımı eğdim. "Evet."

"Hâââlâââ," diye gürledi yaratık, "haaalleeedeeebiiileeeceeeğiin biiir meeeseeeleee."

Yavaşça başımı kaldırdım. "Gerçekten onu kurtarabileceğimi mi söylüyorsunuz?"

Kocaman bacaklarından biriyle yere vurdu. "Bir iiihtiiimaaal, küüüçüüüücüüük biiileee ooolsaaa geeeneee deee biiir iiihtiiimaaaldiiir."

Ria biraz daha yanıma sokuldu. "Yani Elen yaşayabilir mi?"

"Ooo daaa geeenç aaadaaam daaa yaaaşaaayaaabiiiliiir." Ulu Elusa konuşmaya devam etmeden önce hafifçe öksürünce çıkan gümbürtü mağaranın kristal duvarlarında yankılandı. "Faaakaaat buuunuuun iiçiiin ööönceee daaahaaa baaaşkaaa biiirçoook maaaceeeraaadaaan caaanlıı çııkmaaasıı geeereeek, caaanlıı kaaalıırsaaa eeeğeeer ooonuuun daaa biiir güüün kriiistaaal biiir maaağaaaraaasıı ooolaaabiiiliiir."

"Kendi kristal mağaram mı?" Düşününce kalbim yerinden çıkacak gibi atıyordu. "Gerçekten mümkün mü bu?"

"Heeer şeeey müüümküüündüüür."

Dev örümcek yana çekildiğinde altında duran birtakım parlak nesneler göründü. Fincayra'nın Hazineleri! Turuncu çemberi kristal gibi parlayan Ateş Küresi'ni, Rüya Çağıran adlı zarif boruyu ve bir kenarıyla ruhun derinliklerine işleyen, diğer kenarıyla ise yaraları iyileştiren büyük kılıç Derinkesik'i hemen tanımıştım. Onların hemen arkasında Honn'un oğluna anlattığı tarlayı kendi kendine süren saban, onun yanında ise kaybolan bir tanesi dışında Akıllı Aletlerin geri kalanı görünüyordu.

"Haaattaaa biiir güüün haaaziiineeeleeerdeeen biiiriiiniii taaaşııyaaacaaak ve yaaaraaattıığındaaan faaazlaaasıınıı yoook eeetmeeeyeeeceeek kaaadaaar biiilgeee ooolmaaan daaahiii müüümküüün."

Zar zor yutkundum.

"Baaanaaa Yeeediii Ezzgiiii'yiii aaanlaaataaabiiiliiirsiiiin," demişti demesine gürleyen sesiyle ama bu, bir ricadan çok bir buyruğa benziyordu.

Bir an duraksadım ve derin bir nefes alıp başladım:

Büyücülüğün Yedi Ezgisi,

Gönüldedir yankısı,

Götürebilir seni Öbürdünya'ya,

Yine de pek umut etme ama...

Mağaranın öteki ucunda büzüşüp kalmış Bumbelwy, suratını asıp başını salladığında şapkasındaki ziller şıngırdadı. Örümcek kocaman gözüyle ona bir bakış fırlattığın-

daysa gürültü anında kesilmişti.

Kristallerin ışığı altında, sırayla her bir ezgiyi iyice öğrenmek gerektiği konusundaki uyarıyı da okudum. Ben artık ruhuma işleyen sözcükleri okurken Ria'nın parlak gözleri etrafımızdaki kristaller gibi ışıldadı: *Her bir ezginin esas ruhu*. Sonra Yedi Ezgi'nin kendisine geçtim ve en sonunda ise Balor'un gözünden bahsettiğimde Ulu Elusa kristalle kaplı zeminin üzerinde huzursuzca kıpırdandı.

Kimse bir süre konuşmadı. Sonunda Ulu Elusa'nın sesi mağaranın her yanını doldurarak çınladı.

"Kooorkuuuyooor muuusuuun?"

"Evet," diye fısıldadım. "Bütün bunları ay doğup batana kadar yapamayacağımdan korkuyorum."

"Heeepsiii buuu muuu?"

"Ezgilerin ruhunu bulmanın çok zor olmasından da korkuyorum."

"Heeepsiii buuu muuu?"

Elimi kristal zeminin üzerinde, çıkıntı yapmış kristallerin kenarlarında huzursuzca gezdirdim. "En çok da sonuncusundan, Görme'den korkuyorum ama... neden korktuğumu bilmiyorum."

"Ooo kaaadaaar iiileeerleeerseeen seeebeeebiiiniii öööğreeeneeeceeeksiiin."

Bacaklarından üçüyle, tüylerle kaplı sırtını kaşıdı. "Biiiraaaz büüüyüüü deee öööğreeeneeebiiiliiirsiiin aaancaaak iiişeee yaaaraaar, meeeseeelaaa aaağğğ ööörmeeek giiibiii biiir şeeey öööğreeenmeeeyeeeceeeksiiin neee yaaazıık kiii."

Ria kıkırdadı ama sonra yüzü ciddileşti. "Balor'un gözüyle ilgili kısmı ne anlama geliyor?"

Örümceğin beyaz tüyleri dikleşti. "Ooogre'ıın teeek biiir gööözüüü vaaar. Faaakaaat ooo gööözüüüyleee baaaktıığıı heeerkeees ööölüüür, üüüsteeeliiik biiir aaan baaakmaaasıı daaahiii yeeeteeer."

Ria bana döndü ve "Tuatha böyle ölmüş olmalı," dedi.

"Aaayneeen ööyleee," diye sürdürdü konuşmasını Ulu Elusa. "Seeen deee diiikkaaatliii ooolmaaazsaaan bööyleee ööölüüürsüüün iişteee."

Kaşlarımı çattım. "İşin doğrusu ilk ezgiyi bile geçemeyebilirim. Bize rastladığınızda bir şeyler öğrenebiliriz umuduyla Faro Lanna'ya gidiyorduk. Ama hiç ağaçinsan kalmadığına göre o umudum da pek kalmadı."

"Teeek uuumuuuduuun ooo aaamaaa."

"Faro Lanna buradan çok uzakta," dedi Ria ümitsizce. "Yolda başımıza hiçbir şey gelmese bile oraya yürümemiz bir hafta sürer."

"Bir hafta!" diye inledim. "O kadar zamanımız yok ki ama."

Birden kristal mağarayı beyaz bir ışık kapladı.

XV

DEĞİŞME

Kendimizi dimdik denize inen sarp bir falezin üzerindeki çimenlerde bulmuştuk. Denize doğru eğilip baktığımda falezin yamacına tünemiş bir sürü martı ve gümüş kanatlı deniz kırlangıcı sürüsü gördüm; durmadan cırıldıyor, ciyaklıyor ve yavrularıyla ilgileniyorlardı. Yüzüme esen serin rüzgâr buram buram deniz kokuyordu. Aşağıda dalgaların oluşturduğu beyaz çizgi önce parlak maviye dönüyor, ileride ise gittikçe koyulaşarak yeşilin tonlarına bürünüyordu. Geniş bir boğazın ötesinde küçük bir adanın belli belirsiz silüeti, karanlık ve gizemli bir görüntü oluşturuyordu. Adanın ardında ise Fincayra'nın tümünü çevreleyen sis duvarı görünüyordu.

Bumbelwy ve Ria da tıpkı benim gibi bu yeni geldiğimiz çevreyi incelemeye koyulmuştu. Birkaç saniye önce Ulu Elusa'nın kristal mağarasında olduğumuzu düşünemiyordum! Şimdi neredeydik bilmiyorum ama oradan çok

uzakta olduğumuz kesindi. İnsanları böyle bir yerden bir yere göndermek çok harika bir yetenekti. Ulu Elusa asamı göndermeyi de ihmal etmemişti. Bana da beşinci ders olan Sıçrama'ya özel ilgi göstermeyi ihmal etmemek düşüyordu; tabii o kadar ilerlemeyi başarabilecek miydim, o ayrı konuydu.

Ria sıçrayarak kalktı. "Şuraya bak!" diye bağırdı ve küçük adayı göstererek, "Görüyor musun?" diye sordu.

Asamdan destek alarak ayağa kalktım. "Evet, görüyorum o adayı. Sanki gerçek değilmiş gibi, değil mi?"

Ria adaya bakmayı sürdürüyordu. "Gibisi fazla; oranın Unutulmuş Ada olduğuna eminim."

Bu ismi duyunca tepeden tırnağa ürpermiştim. "Yedinci Ezgi! Görme dersini öğrenmek için gitmem gereken yer orası." Sis perdesiyle örtülü adaya dönmeden önce Ria'ya bir bakış fırlattım. "Sen hiç gittin mi oraya?"

"Hayır."

"O zaman nasıl oranın Unutulmuş Ada olduğundan bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Arbassa'nın öyküleri sayesinde tabii ki. Fincayra'daki tek ada orası, yani Fincayra'nın kendisi bir ada tabii ama orası da Fincayra'dan sayılıyor ve kara bağlantısı yok. Kimse hatta Dagda hazretleri bile oraya yüzyıllardır ayak basmamıştır. Adayı çevreleyen kuvvetli akıntılardan ve büyülerden bir tek o sularda yaşayan deniz halkı geçebilir."

Yüzüme doğru gelen bir martıdan eğilerek kurtuldum. Ancak bakışlarımı adadan bir türlü ayıramıyordum. "İnsanların oraya gitmemesi gerekiyor sanki." Midem kasılmıştı. "Nedeni her neyse..."

Ria iç geçirdi fakat o da bu esnada gözlerini adadan ayırmamıştı. "Kimilerine göre bu yasağın Fincayralıların uzun süre önce kanatlarını kaybetmiş olmasıyla bir ilgisi varmış."

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru," dedi Bumbelwy. Suratını asmış, bunları söylerken bir yandan da bize doğru geliyor, gelirken de attığı her adımda şıngırdıyordu. "Halkımızın tarihi boyunca yaşadığı en üzücü olaydır bu."

Acaba neşesiz soytarı kanatların nasıl kaybedildiğini biliyor muydu? Birden içime umut doğdu. "Nasıl olduğunu biliyor musun bunun?"

Uzun yüzünü bana doğru döndürdü. "Kimse bilmiyor ama hiç kimse."

Kaşlarımı çattım. Rüzgârın kız kardeşi Aylah biliyordu. Ama bana söylemek istememişti. Ona tekrar sorabilmeyi isterdim. Ancak bu imkânsızdı, tıpkı rüzgârı yakalamak gibi. Dahası şimdiye Gwynedd'e çoktan varmış olmalıydı.

Ria sonunda gözlerini adadan çevirdi. "Şu anda nerede olduğumuzu bilmek ister misin?"

Onu dirseğimle hafifçe dürttüm. "Hâlâ rehberimmişsin gibi konuşuyorsun."

"Hâlâ rehbere ihtiyacın var," dedi hafifçe sırıtarak. "Bir zamanlar ağaçinsanlara yurtluk etmiş olan Faro Lanna'dayız."

Faleze vuran dalgaların sesi eşliğinde etrafımızı incelemeye koyuldum. Üç tarafımız, krem rengi yalçın tepelerle çevriliydi. Ancak bir zamanlar duvar ya da ocak olması muhtemel, harabe gibi görünen taş yığınlarının dışında her yer otlarla kaplıydı. Kuzeydeki koyu yeşil çizgi, ormanın sınırını gösteriyordu. Onun ötesinde, mor renge bü-

rünen ufukta, Sisli Tepeler olduğunu kestirdiğim hafif bir yükselti göze çarpıyordu.

Soluk boz renkli bir kelebek çimlerden havalandı ve bileğime kondu. Bileğim gıdıklanınca elimi salladığımda uçarak asamın budaklı tepesine kondu. Hareketsiz kanatları, asamın daha koyu tondaki kahverengisi üzerinde zar zor seçiliyordu.

Elimle otlarla kaplı platoyu gösterdim. "Değişme sanatını ağaçinsanlardan nasıl öğreneceğimizi anlamadım gitti. Bir zamanlar burada yaşamış olsalar bile geriye pek bir şey bırakmadıkları ortada."

"Onların tarzı buydu." Ria beyaz bir çakıl taşı aldı ve tepeden aşağı attı. "Ağaçinsanlar gezgindir; hep yaşayacak daha güzel bir yer ararlar. Gerçek ağaçlar gibi köklerini salacakları, evim diyebilecekleri bir yer. Sonunda bu tepelere yerleşmişler ama bu taş yığınlarından anlayacağın üzere buna da pek yerleşim denemezmiş; yalnızca en yaşlıları ve gençleri koruyacak birkaç barınak varmış burada. Kütüphane, pazar yeri ya da toplantı alanı da göremezsin. Çoğu ağaçinsan bütün gününü Fincayra'yı dolaşmakla geçirir, buraya ise çiftleşmek ya da ölmek için gelirmiş."

"Ne olmuş onlara peki?"

"Keşfetme işine kendilerini o kadar kaptırmışlar ki sanırım giderek daha azı eve dönmeye başlamış. Sonra bir bakmışlar ki kimse dönmüyor artık. Buradaki yerleşimleri de yok olmuş gitmiş çünkü bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur. Ağaçinsanlar da teker teker öldüler."

Ayağımın dibindeki uzun otlara bir tekme savurdum. "Dolaşıp durdukları için onları suçlayamam. Benim de ka-

nımda göçebelik var. Ama görünen o ki hiçbir yeri evleri olarak görememişler."

Ria düşünceli düşünceli beni süzdü, denizden gelen rüzgâr yapraklarla bezeli elbisesini dalgalandırıyordu. "Bir yerleri evin olarak görmek de kanında var sanırım."

"Öyle olmasını umuyorum ama emin değilim. Senin evin neresi, peki?"

Gerilmişti. "Benim evim de ailem de Arbassa. Tek sahip olduğum aile o."

"Cwen dışında."

Dudağını ısırdı. "Bir zamanlar onu da ailem olarak görürdüm. Ama artık değil. Her şeyi, bir avuç goblin vaadine sattı."

Kelebek asamdan havalandı ve hâlâ suratını asmış, boğazın öte tarafındaki Unutulmuş Ada'ya doğru bakan Bumbelwy'ye doğru uçtu. Tam konacakken fikir değiştirmiş olmalı ki dönüp tekrar katran ağacından asamın tepesine kondu. Biri yırtılmış olan boz kanatlarının yavaşça açılıp kapandığını görebiliyordum.

Bakışlarımı Ria'ya yönelttim ve kararlılıkla, "Onu bulmalıyız," dedim.

"Kimi?"

"Cwen'i. Bu taş yığınlarından öğrenemediğimi ondan öğrenirdim."

Ria'nın yüzü, ağzında avuç dolusu ekşi böğürtlen varmış gibi buruşmuştu. "O zaman kaybolduk demektir. Kolu kesilince ölmediyse bile onu bulabilmenin imkânı yok. Üstelik bulsak bile ona güvenemeyiz." Üzerine basa

basa ekledi, "O tam anlamıyla bir hain."

Altımızda devasa bir dalganın faleze vurmasıyla falezin üzerinden martılar ve deniz kırlangıçları kaçıştı. "Öyle olsa bile denemeliyim! Gittikten sonra birileri onu görmüş olmalı. Ağaçinsanlara bu kadar ender rastlanıyorsa eğer birisi onlardan birini gördüğünde hemen fark eder, değil mi?"

Başını iki yana salladı. "Anlamıyorsun. Ağaçinsanlar yalnızca bir yerde değil, bir bedende de duramaz."

"Olamaz, yani–"

"Evet! Biçim değiştirebilirler! Sonbaharda çoğu ağaç, kabuğunun rengini değiştirir ve baharda yepyeni bir kabuğa bürünür. Ağaçinsanlar ise bunun çok ötesine geçmiştir. Ağaca benzer biçimlerini ayıya, kartala ya da kurbağaya dönüştürebilirler. Bu yüzden Değişme'yi anlatan ezgide onlara değinilmiştir çünkü onlar birer değişim ustasıdır."

Asamın tepesine tünemiş duran kelebek kadar zayıf olan son umutlarım da uçup gitmişti. "Yani Cwen hayattaysa bile herhangi bir şeye dönüşmüş olabilir."

"Herhangi bir şeye."

Üzüntümü sezen Bumbelwy konuşmaya yeltenmişti. "İstiyorsan sana bir şarkı söyleyebilirim. Neşeli ve hafif bir şeyler."

Karşı çıkmaya gücüm olmadığı için şarkı söylemesine izin verdim; o da ziller sarkan şapkasını bir o yana bir bu yana sallayarak başladı söylemeye.

Yaşam bitmeyen bir lanet:
Sen hâline şükret!

Ben yine de neşe doluyum.
Her şeye rağmen mutluyum.
Havada ölüm kol gezse de
Vermem kendimi kedere.
Sen hâline şükret:
Yaşam bitmeyen bir lanet:
Neşeli ol! Kederlenme,
Şükret sen hâline.
Nasıl şükredeyim deme!
Sorma bana bunu sadece.

"Dur!" diye bağırdı Ria. "Gerçekten hislerin buysa neden şu yardan aşağı kendini atıp çektiğin acıya bir son vermiyorsun?"

Bumbelwy kat kat gerdanıyla suratını asınca sanki üç kere surat asmış gibi görünmüştü. "Dinlemedin mi şarkıyı? Bu neşeli bir şarkı, en sevdiklerimden biri hem de." İç geçirdi. "Aman Tanrım, yine hitap edemedim. Her zamanki gibi. Dur bakalım, tekrar deniyorum."

"Hayır!" diye bir ses haykırdı.

Ancak bu ne Ria'nın ne de benim sesimdi. Kelebekten çıkmıştı bu ses.

Ufak yaratık kanatlarını hızla çırparak konduğu yerden havalandı ve bir o yana bir bu yana salınarak aşağıya doğru süzülmeye başladı. Tam yere konacaktı ki *çatırrrrt* diye bir ses duyuldu ve kelebek yok oldu.

Yerinde ise sıska, eğri büğrü, yarı kadın yarı ağaç biri

duruyordu. Saman gibi kalın saçları ağaç kabuğuna benzer bir tene sahip yüzüne düşüyor, ağaç kabuğundaki gözyaşı biçimindeki iki deliğe benzer gözleriyle bizi süzüyordu. Bu tuhaf görünüşlü kişi, tepeden köklere benzeyen, kalın ayaklarına kadar boz bir cübbeye bürünmüştü. Cübbeden yalnızca tek bir kol çıkıyor, kolun ucundaki elin serçe parmağındaki gümüş yüzük ise göze hemen çarpıyordu. Üstüne sinmiş elma çiçeklerinin tatlı kokusu, yüzündeki hüzünlü ifadeyle tezat oluşturuyordu.

Ria konuştuğunda sesi ölü bir dal gibi kupkuru çıkmıştı. "Cwen."

"Evettt," diye fısıldadı ağaçinsan, sesi kuru otların hışırtısı gibi çıkıyordu.

"Karsssınısssda Cccwennn. Sssen bebekken sssana bakan, hasssta olduğunda basssucundan ayrılmayan Cccwen."

"Az kalsın beni goblinlere verecek olan Cwen aynı zamanda!"

Cwen kalan tek elini çalı gibi karışık saçlarmda gezdirdi. "Benim issstеğimle olmadı o isss. Sssana sssarar vermeyeceklerini sssöylemissslerdi."

"Yalan söylediklerini anlamalıydın. Kimse goblin savaşçılara güvenmez." Eğri büğrü ağaçinsana şöyle bir baktı ve devam etti. "Şimdi kimse sana güvenmiyor."

"Sssanki bilmiyor muyum sssanıyorsssun?"

O sırada bir martı yakınlardaki çimlere kondu ve gagasıyla otları çekiştirmeye başladı. Fakat kuş ne kadar sert asılırsa asılsın ot bir türlü kopmuyordu. "İsssle sssimdi," dedi Cwen ve oraya doğru bir adım attı. En nazik tavrını takınarak, "Sssana yuvanı yapmanda yardım edebilir mi-

yim, sssayın kusss?" dedi.

Martı ciyakladı ve kanatlarını öfkeyle ona doğru savurdu. Uzaklaştırana kadar bir müddet üzerine gitmeyi sürdürdü ve yerine dönerken gözlerini ondan ayırmamayı da ihmal etmedi.

Ağaçinsan üzgün üzgün Ria'ya döndü ve "Gördünüsss mü? Cesssam bu issste benim," dedi.

"Sonuna kadar hak ediyorsun bu cezayı."

"Perisssan bir hâldeyim, tamamen perisssanım! Daha kötü bir sssey gelemesssdi basssıma. Sssonra birden sssisss çıktınısss." Kalm parmağıyla Bumbelwy'i gösterdi. "İssste bu... kıyametin sssesssiyle."

Soytarı umutla başını kaldırdı. "Belki de bilmeceleri tercih edersiniz, öyle değil mi? Zillerle ilgili dehşet bir bilmece biliyorum."

"Hayır!" diye haykırdı ağaçinsan. "Lütfen, Ria. Pisssmanlıktan ölüyorum. Beni affedemesss misssin?"

"Asla," dedi Ria, yapraklarla bezeli kollarını kavuştururken.

Birden tuhaf bir sancı hissettim. Asla sözcüğü, çarpılıp üzerine bir de kilitlenen ağır bir kapı gibi kulaklarımda çınlamıştı. İçimde kabaran şefkat duygularına engel olamıyordum. Cwen'in korkunç bir şey yaptığı ve bu yaptığına pişman olduğu kesindi. Öyle ya, ben de kesinlikle pişman olduğum şeyler yapmamış mıydım?

Ria'ya yanaştım ve sesimi alçaltarak, "Zor bir şey, biliyorum. Ama belki de onu affetmelisin," dedim.

Soğuk gözlerini bana dikti. "Nasıl yapabilirim ki bunu?"

"Benim ona yaptıklarımdan sonra annemin beni affettiği gibi." Tam o sırada Elen'dan ayrılırken söyledikleri gelmişti aklıma. *Kelebek, basit bir kurtçuktan ne kadar güzel bir yaratığa dönüşür. Ruh da oğlum benim, aynı şekilde dönüşebilir.* Dudağımı ısırdım ve "Cwen'in berbat bir şey yaptığı ortada. Ama bir şansı daha hak ediyor, Ria," diye üsteledim.

"Neden?"

"Çünkü, çünkü değişebilir. *Hepimiz, bütün canlılar, değişebiliriz.*"

Birden asam, parlak mavi bir ışık yayarak parlamaya başladı. Asanın sapı alev almış gibi cızırdıyordu. Bir an sonra ışık da ses de yok oldu. Asayı çevirip baktığımda sapındaki gökyüzünün gün batımı aldığı renkte, kelebek biçiminde bir işaret dikkatimi çekti. O anda Tuatha'nın ruhunun hâlâ asamda olduğunu ve Değişme'nin ruhunu da bir biçimde öğrendiğimi anladım.

Ria duraksayarak da olsa elini ağaçinsana uzattı. Gözleri yaşaran Cwen uzanan eli tuttu ve bir süre konuşmadan birbirlerini süzdüler.

Sonunda ağaçinsan bana dönerek, "Sssana nasssıl tesssekkür edebilirim?" diye sordu.

"Sizi böyle görmek yetti bile."

"Yapabileeeeceeğim bir sssey olmadığına emin misssin?"

"Sıçrama gücünü bilmiyorsan eminim," diye yanıtladım. "Şimdi kuzeye, Çehre Gölü'ne gitmeliyiz."

"On günlük yürüme mesafesinde," dedi Bumbelwy oflaya puflaya. "Yok, on iki desek daha doğru. Hatta on dört bile olabilir."

Cwen'in damla biçimli gözleri beni süzdü. "Sssıçramayı bilmiyorum ama Değisssme sssisssin isssinissse yarayabilir."

Ria'nın nefesi kesilmişti. "Ah, Cwen, bir balık gibi yüzebilsek..."

"Siiissse bir sssürü gün kasssandırır."

Yerimden sıçramıştım. "Gerçekten mümkün mü bu?"

Cwen kemikli ellerini Bumbelwy'e uzatırken yüzünü de kötücül bir gülümseme kaplamıştı. "Sssen, kıyametin sssesssi, önce sssen gidiyorsssun."

"Hayır," dedi Bumbelwy yalvarırcasına. Bir yandan da geri gidiyordu. "Yapmazsın. Yapamazsın."

"Flippna ssslippna, hahnaway ssswisss," diye dua edercesine bir şeyler mırıldanmaya başladı Cwen. *"Kelpono bubblim tubblim balıkkk."*

Bumbelwy birden falezin kenarına kadar geldiğini fark ederek durdu. Gözleri korkudan kocaman açılmış hâlde kollarıyla dengede durmaya çabalıyor, bir yandan da faleze çarpan dalgalara bakıyordu. Tekrar Cwen'e baktığında gözleri daha da açıldı.

"L-lü-lütfen," diye kekeledi. "Bb-ba-balıktan nefret ederim! Y-ya-yapışkan, k-ka-kaygan her yeri! Ç-ço-"

Çatırrrrrrt.

Kocaman gözleri olan, aşağı bükülmüş ağzının altında çenesi kat kat, biçimsiz bir balık çimlerde şöyle bir sektikten sonra yardan aşağı düştü. Ama ona gülecek hâlim yoktu çünkü sıranın bana geldiğini biliyordum.

XVI

SUYUN HEYECANI

Birden nefes alamamaya başladım.

Rüzgârı hissedebiliyordum. Düştüm, düştüm ve daha da düştüm. Birazcık olsun nefes alabilmek için çırpınıyordum ama boşunaydı! Rüzgâr etrafımda uğulduyor, beni parçalarcasına esiyordu fakat eskisi gibi onu içime çekemiyordum. Sonra büyük bir gürültüyle buz gibi soğuk sulara daldım ve solungaçlarım kocaman açıldı. Solungaçlarım! Sonunda tekrar nefes alabiliyordum. Sular etrafımı sarmakla kalmıyor, içimden de geçiyordu.

Artık kollarım ve bacaklarım yoktu. Bedenim şimdi kuyruk gibi hissettiğim tek bir parçadan oluşuyor, yukarı ve aşağısındaki yüzgeçlerle hareket ediyordu. Yüzgeçlerden biri, asam olduğunu tahmin ettiğim küçük bir tahta parçasına tutunmuştu. Giysime, çantama ve botlarıma ne olduğu konusunda ise hiçbir fikrim yoktu.

Dengemi bulabilmek için bir süre geçmesi gerekti; bu sırada yüzgeçlerimi ne tarafa hareket ettirsem o yöne doğru devriliyordum. Altıncı hissimin de suyun altındaki loş ışığa alışması için vakit geçmesi gerekti. Zaten suyun yüzeyinin hemen altındaki tabaka hariç her yer, karanlığın tonlarıyla kaplıydı.

Fakat epey bir uğraştıktan sonra kendime güvenim gelmeye başlamıştı. Sonunda suda yüzme işinin, insan bedenimle yaptığım hareketlerden çok daha farklı hareketler gerektirdiğini fark etmiştim. Kulaç atmak da ayak çırpmak da artık söz konusu değildi. Yüzebilmek için bedenimi canlı bir kırbaçmışçasına hızla sağa sola hareket ettirip salınmam gerekiyordu. Bu harekete bedenimdeki, solungaçlarımdan kuyruğumun ucuna kadar her bir pul katılıyordu; kısa süre sonra dalgaların içerisinden kolaylıkla yüzüp geçmeye başlamıştım; sağa, sola yukarı ve aşağı istediğim gibi hareket edebiliyordum.

Yeşil ve kahverengi beneklerle kaplı narin bir balık önüme geçti. Onun Ria olduğunu hemen anladım çünkü suyun altında geçirdiğimiz zaman eşit olmasına rağmen şimdiden akıntıyı takip edecek kadar ustaca yüzüyordu. Yüzgeçlerimizle birbirimize selam verdik. Öksürür gibi olunca önce telaşlandım ama sonra asamı görüp güldüğünü anladım.

O sırada kuyruğuna bir parça yosun takılmış Bumbelwy de yavaşça bize doğru yüzüyordu. Orasından burasından ziller sarkmamasına rağmen bunun o olduğu kesindi. Sarkık çenesi yüzünden, önden bakıldığında fırfırlı bir yakalık takmış bir yılan balığı gibi görünüyordu. Neredeyse komik bile sayılabilirdi ama o bunun farkında dahi değildi.

İlk işimiz birlikte yüzebilmeyi öğrenmek oldu. Önce bir Ria bir ben geçiyorduk, Bumbelwy ise hep peşimizden geliyordu. Zamanla Ria ile daha uyumlu bir biçimde yüzmeye başladık. Balık sürüsünü bir arada tutan güdülere benzer birtakım dürtüler sayesinde birbirimizin hareketlerini önceden tahmin ediyor gibiydik. Suyun altında geçirdiğimiz ilk günün sonunda sanki tek bir bedenmişçesine hareket ediyorduk.

Su altındaki yosundan ormanların üzerinden geçerken ya da dalgalarm içerisinden bir yukarı bir aşağı coşkuyla yüzerken, suyun heyecanının yavaş yavaş içimi kapladığını duyumsuyordum. Akıntının yalnızca tadını değil, içerdiği duyguları da damarlarımda hissediyor; yunus ailesinin neşesi, göçe koyulmuş bir kaplumbağanm tek başına verdiği mücadele ve yavru bir balığın açlığı, yüreğimin derinliklerine dek işliyordu. Ancak önümdeki görevin ciddiyeti bir an olsun aklımdan çıkmıyordu. Bir su canlısı olma deneyimi beni mutluluktan göklere çıkarsa da bu daha çok, Elen'ı kurtarabilme olasılığımızı arttırmanın bir yolu olarak bana değerli geliyordu. Ancak önümdeki işi sağ salim tamamlayıp günün birinde bir büyücü, hatta genç bir kral ya da kraliçenin hocası olursam öğrencilerimi mutlaka balığa çevirerek onlara bir sürü harika ders vereceğime dair kendi kendime söz verdim.

Bu derslerden biri, denizin ne kadar zengin bir besin kaynağı olduğunun keşfedilmesi olurdu. Deniz gerçekten de uçsuz bucaksız, enfes bir şölen sunuyordu! Günler geçtikçe o kadar fazla böcek, yumurta ve kurtçuk yemiştim ki az kalsın patlayacaktım. Ria, lezzetli küçük kerevitleri yakalamayı öğrenmişti ve onlarla besleniyordu. Bumbelwy

ise kurtçuklarla yetiniyor, arada sırada ise denizin sunduğu tuhaf lezzetleri tatmayı ihmal etmiyordu.

Aynı zamanda başkasına yem olma tehdidine karşı tetikte durmaya çabalıyorduk. Bir seferinde parlak, sarı mercanlardan oluşan bir tünelin sonunda beni büyük mü büyük ve açlığı da boyutlarını aratmayacak bir balığın beklediğine tanık olmuş, beni midesine indirmeyi düşünen balığı da korkutup kaçıracak kadar kocaman başka bir yaratık gelmese sonumun ne kadar acıklı olacağını anlamakta hiç güçlük çekmemiştim. Bana yardım eden yaratığı ancak göz ucuyla görebilmeme rağmen belden aşağısının balık, belden yukarısının ise insan olduğunu fark edebilmiştim.

Altı gün ve beş gece boyunca hiç durmadan kuzeye yüzmüştük. Karanlık çöktükten sonra genellikle yeni doğmakta olan bir yarım ayın soluk ışığı suyun yüzeyine vuruyordu. Ancak ayın güzelliğini görecek durumda değildim. Ona baktığımda sonsuza dek kaybetmekten korktuğum birisinin yüzünü görüyordum yalnızca. Artık üç haftadan daha az sürem kalmıştı.

Sonunda Ria'nm, kıyıya doğru keskin bir dönüş yaptığı o an geldi çattı. Bizi peşine taktı ve bir akarsuyun döküldüğü küçük bir deltaya götürdü. Deniz suyunun tuzuna karışmış kar suyunun saflığını, su samurlarının şamatasını ve bir dizi kadim ladin ağacının tükenmek bilmez sabrını damağımda tadabiliyordum. Dere boyunca akıntıya karşı elimizden geldiğince hızlı bir biçimde ilerlemeye koyulduk. Sonra konsantre oldum ve Cwen'den öğrendiğim komutu tekrarladım.

Birden kendimi, küçük bir çağlayanın önündeki su birikintisine dizine kadar girmiş ve bir elimde asam, diğer elimde ise Ria'nın kolunu tutar hâlde buldum. Hemen aşağıda Bumbelwy kendini suyun kenarına atmış, aksırıp öksürüyordu. İnsanların suda nefes alma konusunda pek başarılı olmadıklarını unutmuş gibiydi.

Bumbelwy kendine gelirken Ria ile ben ise giysilerimizi ve saçlarımızı kurulamaya çalıştık. O sırada Ria, bana bu derenin Çehre Gölü'nden aktığını düşündüğünü söyledi. Kısa süre sonra üçümüz de taşlarla kaplı dere kenarından yokuş yukarı çıkıyorduk ancak derenin kıyısını sık bir biçimde kaplamış gürgen ve huş ağacı örtüsü işimizi epey güçleştiriyordu. Bumbelwy'nin pelerini ne zaman ağaçların yapışkan yapraklarına takılsa kendini kurtarmak için epey bir uğraşıyor, bu da kafasındaki zillerin sinir bozucu bir biçimde sürekli şıngırdamasına neden oluyordu.

Gittikçe artan yokuş karşısında en sonunda soluk soluğa durmak zorunda kaldım. Bir huş ağacının kökleri arasında gözüme çarpan yamuk yumuk mantarı çekip çıkardım. "Tuhaf gelecek ama," dedim mantardan bir lokma ısırırken, "denizdeki o küçük, beyaz kurtçukları özleyeceğim."

Ria alnını koluna sildi ve sırıtarak bana baktı. O da yerden bir mantar koparmıştı. "Belki de Çehre Gölü'nde daha çok kurtçuk bulursun."

"Adı nereden geliyor bu gölün, biliyor musun?"

Ria lokmasını çiğnerken düşünüyordu. "Bazıları, gölün insan çehresine benzer biçiminden geldiğini söyler, bazıları ise gücünden."

"Ne gücü?"

"Söylenceye göre, bu gölün sularına baktığında geleceğinin bir çehresi gözlerinin önüne gelirmiş; bu, bilmek istemeyeceğin bir gelecek olsa bile."

XVII

BAĞLAMA

Huş ağaçlarıyla kaplı taşlık dere kenarında giderek artan yokuş doğrultusunda ilerliyorduk. Ayaklarımıza kökler dolansa ve dikenler üstümüzü başımızı yırtsa bile yürüyüş hızımız pek kesilmiyordu. Dere boyunca birkaç saat daha ilerledikten ve bacaklarımızda çizilmedik yer bırakmadıktan sonra, dere sarp, ağaçlı tepelerle çevrili dar bir vadiye açıldı. Etrafı çam ağaçlarının keskin kokusu kaplamıştı. Ağaçların arasında ikindi güneşinde parıldayan beyaz kuvars taşları göze çarpıyordu.

Ancak vadi tuhaf bir biçimde sessizdi. Burada hiç kuş ötmüyor, sincap cırıldamıyor, arı vızıldamıyor, kesinlikle çıt çıkmıyordu. Canlı bir şeyler duyabilmek ümidiyle sessizliğe iyice kulak kabarttım ama boşunaydı. Ria aklımdan geçeni biliyormuş gibi başıyla onayladı. "Kurtlar, kuşlar, tüm hayvanlar bu vadiden uzak durur. Kimse nedenini bilmez."

Zillerinden hâlâ sular damlayan Bumbelwy, "İnsanlardan daha akıllılar," diye buyurdu.

Ria'nın vadinin ortasındaki göle doğru yürümesini izledim. Gölün neredeyse simsiyah görünen suları o kadar durgundu ki yüzeyinden etrafı ayna gibi yansıtıyordu. Durduğum yerden bakıldığında gölün biçimi gerçekten de bir insan çehresinin yandan görünüşüne benziyordu. Köşeli çenesi güçlü bir biçimde öne çıkmış bir çehre, tıpkı babamınki gibi. Onu hatırlayınca irkilmiştim. Kalıbının adamı olmasını, kendisinin de görünüşü gibi güçlü olmasını öyle çok isterdim ki; fırsatını bulduğunda Rita Gawr'ın karşısına dikilecek kadar güçlü mesela. Karısma, Elen'a yardım edecek kadar güçlü olmasını isterdim; onu, bu içinde bulunduğu durumdan kurtarabilecek kadar.

İşittiğim çığlık beni bu düşüncelerden ayırdı. Ria gölün kenarmda karanlık sulara bakıyordu. Elini kendini korumak istercesine yüzünün önüne getirmiş, korkuyla geriye atmıştı kendini. Fakat göldeki bir şeyden korktuysa bile gölden uzaklaşmaya ya da herhangi bir hareket yapmaya kalkışmıyordu. Gözlerini suya dikmiş, öylece bakakalmıştı.

Ona doğru koştum. Bumbelwy de peşimden geliyor, gelirken de bir yırtılmış pelerinine bir de kıyının kenarında bitmiş sarmaşıklara dolandığı için sürekli tökezliyordu. Ria'nın yanma vardığımda bana dönmüştü. Normalde hep kanlı canlı görünen yüzü, bu sefer ölü gibiydi. Beni gördüğünde korkuyla nefesi kesildi. Sonra tir tir titreyerek koluma dayandı.

Onu kucakladım. "İyi misin?"

"Hayır," dedi bitkince.

"Gölde bir şey mi gördün?"

"E–evet." Şöyle bir titreyip kendine geldi ve elimden kurtuldu. "Se–sen en iyisi bakma, olur mu?"

"Tamam," dedi Bumbelwy karanlık sulara sinirli sinirli göz atarken. "Haydi gidelim."

"Dur." Gölün kenarına gittim. Durgun sularda önce kendi yansımamı gördüm; o kadar berraktı ki bir an karşıdan ikizim bana bakıyormuş gibi geldi. *Böyle kusursuz bir yansıma nasıl deminki kadar korkunç olabilir,* diye düşündüm. Görmeyen gözlerim, kaşlarımın altında kömür taneleri gibi görünüyordu. Sıcaklığım hâlâ hissettiğim alevlerle kavrulan yanaklarım, suya elle çizilmiş gibi duruyordu. Elimi yanaklarıma götürdüm ve bir gün bu yaraları kapatacak kocaman bir sakalımın olmasını diledim. Tuatha'da olduğunu düşlediğim gibi upuzun, kıvrım kıvrım, bembeyaz bir sakal.

Birden irkildim. Göldeki çocuğun bıyık ve sakalları uzamaya başlıyordu. Önce siyah çıkan bu sakallara sonra kır düşüyor, en sonunda ise kırlıklar, tepede gördüğüm beyaz kuvarslar kadar ağarıyordu. Çocuğun yüzü tamamen sakallarla kaplanmıştı. En sonunda dizine kadar indi bu sakallar; böyle bir şey mümkün müydü? Çehre Gölü bana, benim de bir gün tıpkı dedem gibi upuzun bir sakalım olacağını mı söylüyordu? Ben de bir gün onun gibi büyücü mü olacaktım?

Gülümsedim ve durgunluğunu hâlâ koruyan karanlık sulara daha bir hevesle baktım. Ria her ne gördüyse artık orada olmadığı kesindi. Sulara daha da yaklaştım. Göldeki

çocuğun sakalları gitmişti, yavaşça sırtını bana döndü ve bir şeye, hayır, birine doğru koştu. Alnına kırmızı bir bant takmış iri yarı, güçlü kuvvetli bir savaşçıydı bu; savaşçı yaklaştıkça yalnızca tek bir gözü olduğunu fark ettim. Kocaman, gazap dolu bir göz. Balor!

Dehşet içinde, Ogre'ın çocuğun saldırısını kolayca savurup onu boğazından kaptığı gibi kaldırışını izledim. Çocuğun gırtlağını sıkan güçlü eller sanki benim gırtlağımı sıkıyordu, ne kadar uğraşsam da karşımdaki korkunç sahneden gözlerimi alamıyordum. Çocuk, Ogre'ın ölümcül gözüne bakmamak için debelenip duruyordu. Ama göz güçlüydü, kendisine bakmaya zorluyordu onu. Sonunda çocuk güçten düştü ve bacaklarmm son bir kasılmasıyla Ogre'ın ellerinde can verdi.

Sırtüstü yere düşmüş, zor nefes alıp veriyordum. Başım dönüyor, boynum zonkluyor, sürekli öksürmeme bir türlü engel olamıyordum. Hemen Ria ve Bumbelwy yanıma geldi. Ria elimi tutuyor, Bumbelwy ise şefkatle alnımı okşuyordu. Yavaş yavaş öksürüğüm azaldı. Ancak daha ağzımızdan tek bir söz bile çıkmamıştı ki suyun oradan birisi bize seslendi.

"Demek," diye hırıldadı sinsi bir ses, "gölün kehanetlerini, ne diyelim, hazmetmesi zor buldunuz, öyle mi?" Katıla katıla hırıltılı bir kahkaha attı. "Ya da değil hazmetmek, yutamadınız bile belki de, değil mi?"

Kendime geldim ve gölün yüzeyine göz gezdirdim. Çehrenin tam burun tarafına yakın bir yerlerde kocaman, tüylü bir su samuru gördüm. Her yeri gri olan bu su samurunun, bir tek yüzü beyazdı. Sırtüstü keyif çata çata

yüzüyor, suyun yüzeyinde yalnızca hafif bir dalga oluşturuyordu.

Elimle gösterdim onu. "İşte orada. Su samuru."

Gözlerine inanamayan Ria başını iki yana salladı. "Orada birisinin yaşadığını düşünmezdim hiç."

"Su samuru yaşar her yerde," dedi su samuru, neşeyle ön iki dişinin arasından su fışkırtırken. "Benimle yüzmeye ne dersiniz?"

"Hayatta olmaz," dedi Bumbelwy, kendinden emin bir ses tonuyla. Giysisinin uzun kollarını yüzgeç gibi sallayınca zillerinden süzülen sular yüzüne dökülmüştü. "Bir ömür yetecek kadar yüzdüm."

"O zaman, size su şarkılarımdan birini söyleyeyim mi?" Su samuru istifini bozmadan bize doğru yüzüyor, arada sırada iki eliyle hafifçe göbeğine vuruyordu. "Sesim, ne diyelim, çok yumuşaktır." Yine hırıldaya hırıldaya güldü, sesi tüm gölde yankılanmıştı.

Asama dayanıp ayağa kalktım. "Hayır, sağ ol. Bizim aradığımız ezgi su hakkında değil." Birden içimi kaplayan merak duygusuna hâkim olamadım ve "Bağlama büyüsü hakkında bir şey biliyor musun acaba?" diye soruverdim.

Ria kaşlarını çattı. "Merlin," dedi uyarırcasına. "Onu tanımıyorsun. Belki de–"

"Bağlama konusunda bir uzmandır," dedi su samuru, rahat ve kendinden emin bir ses tonuyla. "En sevdiğim meşgale. Öteki uzmanlığımsa sırtüstü uzanıp bulutları seyretmek."

"Gördün mü?" diye fısıldadım Ria'ya. "Bize ihtiyacımız olanı söyleyebilir. Ayrıca bu gölde bize yardım edecek baş-

ka birilerini göremiyorum."

"Ona güvenmiyorum."

"Neden?"

Yanağını diliyle şişirdi. "Bilmiyorum, tam olarak. Öyle hissediyorum işte. Sezgi."

"Sezgilerine güven, tabii ya! Zamanımız kalmadı ama!" Gözlerimi bize yardım edebilecek birilerini bulmak amacıyla kıyı boyunca gezdirdim fakat kimse yoktu. "Neden bize yalan söylesin ki? Ona güvenmemek için bir nedenimiz yok."

"Ama..."

Sabırsızlıkla homurdandım. "Şimdi ne var?"

Konuşurken yılan gibi tıslıyordu. "Ne bileyim... Sezgi işte, Merlin! Sözcüklere dökemiyorum."

"O zaman ben de senin hislerine değil, kendi aklıma güveniyorum. Bu büyülü gölde yaşayan bir yaratığın, muhakkak özel bir bilgisi olması gerekiyor. Belki de özel bir gücü." İyice bize yaklaşmış olan su samuruna döndüm. "Bağlama'nın ruhunu, yani temel ilkesini bulmam gerek. Bana yardım eder misiniz, sayın su samuru?"

Başını kıyıya doğru sallayarak bana su püskürttü. "Neden edeyim ki?"

"Çünkü sizden rica ediyorum, nedeni bu."

Suda bir miktar kabarcık çıkardı. "Ouuh, bu kulaklarımı gıdıklıyor." Biraz daha kabarcık çıkardı ve şöyle dedi: "Bundan daha iyi bir neden olmalı."

Asamı yere vurdum. "Çünkü annemin hayatı tehlikede!"

"Hmmm," dedi umursamaz bir tavırla. "Annen mi? Benim de annem vardı bir zamanlar. Çok yavaş yüzerdi. Sanırım sana yardım edebilirim. Ancak temel ilkeler konusunda yalnızca."

Kalbim heyecandan güm güm atıyordu. "Bana da gereken o işte."

"O zaman şu sarmaşıkları çek bakalım." Kıyıya iyice yanaşmıştı. "Ayağınla."

"Sarmaşıkları mı?"

"Elbette," dedi su samuru, daireler çizerek. "Bağlama hakkında bir şeyler öğrenmek için bir şeyler bağlaman gerekir. Haydisene, çocuk! Bütün gün bekleyemem. Şu güleç arkadaşların da sana yardım etsin."

Hâlâ suratını asan Ria'ya ve suratını asmayı hiç bırakmayan Bumbelwy'e döndüm. "Yardım edecek misiniz?"

İstemeyerek de olsa kabul ettiler. Sarmaşıklar esnek olsalar da kalın ve ağırdılar, ayrıca her yanları dikenlerle kaplıydı. Tutması ve kaldırması zor oluyordu. Onları çekmek zaten yeterince zorken birbirlerinden ayırmak ayrı bir meseleydi.

Sonunda başarmıştık. Her biri boyumu üç dört kat aşan bir sürü sarmaşık, ayrı ayrı önümüzde duruyordu. Yorgunluktan iyice tükenen Bumbelwy, sırtını suya verip gürültüyle olduğu yere çöktü. Ria ise yanımda durmuş, gözlerini bir an olsun su samurundan ayırmıyordu.

İyice gerindiğimde kürek kemiklerimin arası epey bir sızlamıştı. O kadar iş sırasında bir yerlerimi incitmesem şaşardım zaten. "Yaptık işte. Şimdi ne var?"

Su samuru daireler çizerek yüzmeye devam ediyordu.

"Şimdi sarmaşıklardan birini ayağına dola. Olabildiğince sıkı dola ama."

"Merlin," diye uyarır bir ses tonuyla yaklaştı Ria. Elen'ın ona verdiği ve hâlâ yapraklarla bezeli elbisesinin üzerinde asılı duran meşe, dişbudak ve akasya muskasma dokunuyordu.

Ona aldırmadım, oturup sarmaşıklardan biriyle bacaklarımı tamamen sardıktan sonra dikenlere rağmen üç tane düğüm atmayı da ihmal etmedim.

"Güzel," dedi su samuru esneyerek. "Şimdi kollarını da güzelce sar."

"Kollarımı mı?"

"Bağlama'yı öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Ria'ya döndüm. "Yardım eder misin?"

Omuz silkti. "Tamam. Ama bu yaptığın bana yanlış geliyor, söyleyeyim."

Su samuru, Ria ellerimi birbirine bağlayıp onları da göğsüme bağlarken zevkle kıpırdanıyor, bu sırada ıslak kürkü de ikindi güneşinde parlıyordu. "Güzel. Neredeyse bitirdik sayılır."

"Umarım öyledir," diye söylendim. "Her yerime diken batıyor."

"Bir sarmaşık daha kaldı. Bu hoşuna gidecek, ne diyelim, yazgınla bağlısın buna."

Su samuru bir elini suya vurarak Bumbelwy'e su sıçrattı. "Seni tembel herif! Al bir sarmaşığı da bütün bedenini sar onun. Şimdiye kadar sarılmamış yerlerinin de sardığı-

na emin ol. Başını da sar. Ne de olsa son derece keyifli bir büyüden bahsediyoruz burada. Her şey yerinde ve usulünce yapılmalı."

Bumbelwy bana bakıyordu. "Yapayım mı?"

"Yap," dedim dişimi sıkarak.

Bumbelwy suratını astı ve beni kundaktaki bir bebek gibi tamamen sardı; bitirdiğinde yalnızca ağzım ve bir kulağım dışarıda kalmıştı. Yerde yan devrilmiş, kıpırdamaktan aciz, en sonunda Bağlama'nın ruhunu öğrenmeye hazır bir biçimde bekliyordum.

Ağzımı zar zor açarak, "Şimdi ni vağ?" dedim.

Su samuru hırıldayarak güldü. "Artık ilgini, ne diyelim, zapturapt altına aldığımıza göre aradığın malumatı sana vereceğim."

"Çabuğ ol, çabuğğ." Konuşunca bacağıma diken batmıştı. Öteki yana yatmaya çalışıyor ama kıpırdayamıyordum. "Litfeeen."

"Bağlama'nın, hatta her şeyin temel ilkesi..." Havaya su sıçrattı. "Asla bir hilebaza güvenme."

"Nieeeğ?"

Su samuru katıla katıla kahkahalar atıyor, göbeğini tutarak suyun yüzeyinde dönüp duruyordu. "İşte bu yüzden bana Göldeki Hilebaz derler." Güle güle öteki kıyıya doğru yüzmeye başlamıştı bile. "Umarım seni, ne diyelim, bağlı tutmayız uzun süre."

Öfkeyle haykırdım, elimden bir tek bu geliyordu. Beni sarmaşıklarla bağlamak ne kadar sürdüyse çözmek iki katı zaman almıştı. Ayağa kalkıp gölün kıyısında bir yukarı bir

aşağı dolanmaya başladığımda güneş, tepelerin ardında kaybolmak üzereydi.

"Bütün günü harcadım," diye homurdandım. Elim, bacaklarım ve alnım yara bere içerisindeydi. "Bütün günü! Ona güvendiğime inanamıyorum."

Ria hiçbir şey demiyordu ama bu konudaki düşüncelerini zaten gayet iyi biliyordum.

Ona döndüm ve aynen şunları söyledim: "Benimle gelmemeliydin! Arbassa'da kalsaydm bari güvende olurdun."

Maviye çalan gri gözleriyle beni süzdü. "Ben güvende olmak istemiyorum. Ben, senin yanında olmak istiyorum."

Topuğumun altındaki bir sarmaşığı ezdim. "Neden?"

"Çünkü... istiyorum işte." Hüzünlü bir yüz ifadesiyle karanlık sulara dikti gözlerini. "Gölün bana söylediklerine rağmen."

"Ne söyledi ki sana?"

Derin derin iç geçirdi. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Gölde Balor'un gözüyle ilgili gördüklerimi düşününce başımla onu onayladım. "Tamam, o zaman. Ama hâlâ neden burada olduğunu anlayabilmiş değilim, söyleyeyim."

Gökyüzündeki bir şey Ria'nın dikkatini çekince yukarı baktı. Bakışlarını takip ederek ben de yukarıya baktığımda uzaklarda ufka doğru giden iki şey gördüm. Onları zar zor görebilsem de ne olduklarını anlamıştım. Rüzgâra kendini kaptırmış bir atmaca çiftiydi gidenler. Neredeyse tek vücut hâlde uçuyor, Ria ile ben balıkken nasıl hareket ediyorsak öyle uyum içerisinde gökyüzünde ilerliyorlardı.

"Ne kadar güzeller, değil mi?" dedi Ria kuşları izlerken. "Bunlar da Druma'daki atmacalar gibiyseler yalnızca beraber uçmazlar, beraber bir yuva inşa edip hayatları boyunca onu paylaşırlar."

Birden anlamıştım. Atmacaları birbirine bağlayan ve Ria ile beni birbirimize bağlayan şeyin sarmaşıklarla, iplerle, zincir veya prangalarla bir ilgisi yoktu.

Ria'ya döndüm. "Sanırım, Ria, en güçlü bağlar, görünmez olanlar. Belki de... *En güçlü bağlar, gönül bağlarıdır.*"

Birden asamda mavi bir ışık belirdi. Işık yok olduğunda asamın sapındaki kelebeğin hemen yanına yeni bir işaretin kazındığını gördüm: Birlikte uçan bir çift atmacaydı bunlar.

XVIII

IŞIK BÖCEĞİ

Mavi ışık asamdan kaybolmaya yüz tutarken Koruma ile ilgili olan üçüncü ezgi aklımı kurcalamaya başlamıştı bile. Bakışlarımı, durgun yüzeyi simsiyah parlayan gölden etrafımızı çevreleyen ormanlarla kaplı vadiye yönelttim. Sık ağaçlarla kaplı dik tepeleri tırmanmak işin daha başlangıcıydı çünkü üçüncü ezgi için yine bir sürü yol tepmemiz gerekiyordu. *Üçüncüsü Koruma yeteneği, Derin kazan cücelerin bildiği.*

Cücelerin diyarına demek! Ria çok az kişinin oraya gittiğini ve gidenlerin de çoğunlukla kendi istekleriyle gitmediğini söylemişti. Çünkü cüceler, komşularıyla iyi geçinmekle birlikte davetsiz misafirlerden hiç hoşnut olmazlarmış. Yeraltındaki ülkelerine dair bilinen tek şey, girişinin Sisli Tepeler'in kuzeyindeki yüksek ovalarda, Durmayan Nehir'in kaynağına yakın bir yerlerde olduğuymuş. Bu sefer oraya alternatif yollarla gitmemiz imkânsızdı, yani yürü-

mek zorundaydık.

Akşamları güneş battıktan sonra uzun süre yürümeye devam etsek bile tepeleri aşmamız neredeyse bir haftayı bulmuştu. Yolda bulduğumuz yaban elması, fındık ve Ria'nın bulduğu tatlı bir sarmaşık türüyle besleniyor, arada sırada dikkatsiz kuşların yuvalarından aldığımız yumurtalarla ise soframızı zenginleştiriyorduk. Canlı taşlarla bir daha karşılaşmasak bile yürümek epey zorluydu. Her tarafımızı kaplayan sisler, daha yukarıya çıksak dahi görüşümüzü engelliyordu.

Bataklık araziden geçtiğimiz bir sırada Ria ayakkabısının tekini akarkumda kaybetti. İkindinin büyük kısmını üvez ağacı aramakla harcadık çünkü Ria'nın ayakkabıları bu ağacın kabuğundan yapılıyordu. İki gün sonra, dolunayda tüm gece yürümek pahasına, kar ve buzla kaplı yüksek bir geçidi arkamızda bırakabilmiştik.

Sonunda tükenmiş ve çamura bulanmış bir hâlde, nehrin kaynağının bulunduğu yüksek ovaya varabildik. Ovayı kaplayan yıldız biçimindeki sarı çiçekler havaya kekre bir koku salıyordu. Bir süre sonra ise gürül gürül akan Durmayan Nehir'e vardık. Nehrin kıyısında krem rengi bir tekboynuz çifti otluyordu. Oradan kuzeye saptık ve kıvrıla kıvrıla giden nehrin kenarına serpilmiş yemyeşil otlarla kaplı geniş çayırlardan geçtik.

Ria bu çayırlardan birinin kenarındayken durdu ve uzaktaki karlı dağları gösterdi. "Bak, Merlin. O tepelerin ardında devlerin şehri Varigal var. Şimdi harabe hâlinde olduğunu bilmeme rağmen orayı görmeyi hâlâ o kadar istiyorum ki. Arbassa orasının Fincayra'daki en eski yerle-

şim olduğunu söylüyor."

"Hedefimizin devler değil de cüceler olması ne kötü." Eğildim ve uçlarında yumuşacık tüyler olan otlardan bir avuç kopardım. "Devlerin Varigal ile ilgili olan beşinci ezgiye kadar beklemesi gerekecek. Tabii o kadar ilerleyebilirsek."

Güneş battıktan sonra da yürümeye devam ediyorduk ki bulutların arasından parlak bir cisim göründü. Ay yavaş yavaş kayboluyordu, bir kenarından gölgelenmişti bile. Daha da hızlandım, resmen nehrin kenarından koşuyordum artık çünkü yarıdan az zamanım kalmasma rağmen yedi gizemli şarkıdan ancak ikisini çözebilmiştim. Geri kalan beşini de tamamlayıp, Öbürdünya'ya gidip, iksiri alıp bir de Elen'a iki haftadan daha az bir sürede nasıl dönecektim? Gerçek bir büyücünün bile bu durum karşısmda umutları sönerdi.

Ay ışığının altında başka bir dik tepeyi daha çıktık, gerisin geri düşmemek için yerdeki köklere ve çalılara tutunuyorduk. Durmayan Nehir artık altımızda şırıl şırıl akan, küçük bir derecik gibi görünüyor, çağlayanlar yaparak ve kimi yerlerde genişleyerek gümüşi bir ışıkla parıldıyordu. Sonunda tepenin zirvesine vardığımızda önümüze ince bir suyoluyla bölünmüş, ay ışığıyla aydınlanan, engin mi engin bir çayır çıkmıştı.

Bumbelwy, derenin kenarında bir yere çökünce suyun sesine bir de onun şıngırdama sesi dâhil olmuştu. "Daha fazla ilerlemeden önce dinlenmeliyim artık. Ayrıca yemek de lazım. Bir soytarı güçlü olmalıdır."

Nefes nefese kalmış bir hâlde, "Senin seyircilerinin güç-

lü olması gerek," dedim.

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru." Alnını ağır pelerinine sildi. "Her şeyden önce, sıcaktan pişmeme çok az kaldı! Bu pelerin yüzünden güneş battıktan sonra bile kan ter içinde kalıyorum. İçinde bulunduğumuz bu sıcak günlerde tam bir işkence bu."

Şaşkınlıkla kafamı iki yana salladım. "Neden fırlatıp atmıyorsun onu o zaman?"

"Çünkü o olmadan donabilir, buz kesebilirim! Neden? Çünkü her an kar yağabilir. Hemen şimdi, şu anda, anında!"

Ria ile bıyık altından gülümseyerek birbirimize baktık. Sonra Ria eğilip yıldız biçimli çiçekleri kokladı. Sırıtarak çiçeklerin sapından bir avuç topladı ve desteleyip bana uzattı.

"Bak bir tadına," dedi rica edercesine. "Yıldız çiçeği, yürüyüşçülerin can dostudur. Yolunu kaybeden gezginlerin, yalnızca bu çiçeklerle beslenerek haftalar boyunca hayatta kalabildiği söylenir."

Uzattığı demetten bir lokma alınca çiçeklerin yanmış bal gibi hem ekşi hem tatlı olduğunu anladım. "Mmmm. Buna kim bayılırdı biliyor musun? Eski dostumuz Shim."

"Evet," diye yanıtladı Ria. "Ya da onun diliyle söyleyecek olursak *katiyen, kesinkes, kesinlikle.*" Derenin kenarına sırtüstü uzanmış Bumbelwy'ye de yeni kopardığı çiçeklerden bir demet uzattı.

"Shim de benim kadar bal severdi! Deve dönüşmeden önce bile bir dev kadar bal yiyebiliyordu." İç çekerek ekledi, "Onu tekrar görecek miyiz, bilmiyorum."

Diz çöktüm ve ay ışığı vuran suyla avucumu doldurdum. Suyu yüzüme götürürken ayın yansımasını suda görünce irkilip suyu üzerime dökmüştüm.

"Bir şey mi gördün?" dedi Ria kaygıyla.

"Verdiğim zararı hatırlatan bir şey."

Bir an beni süzdü. Sonra o kadar yumuşak bir sesle konuştu ki derenin sesi bile neredeyse bastırıyordu sesini. "Büyücü kumaşı var sende hâlâ."

Elimi suya vurunca ikimize de su sıçramıştı. "Keşke olmasaydı da normal bir çocuk olsaydım! Ria, ne zaman büyücülüğe özensem, büyü sanatlarına başvursam başıma korkunç bir şeyler geliyor! Benim yüzümden annem ölümle pençeleşiyor. Benim yüzümden Kara Tepeler'in büyük kısmı perişan hâlde; Rita Gawr ve goblinlerinin geri dönmesine ramak kaldı. Gözlerimin kör olması da benim yüzümden."

Bumbelwy, dirseğine dayanıp doğrulurken zilleri de şıngırdamayı ihmal etmedi. "Ne kadar çok acı çekiyorsun, çocuğum! Sana yardım edebilir miyim? Bir bilmece–"

"Hayır!" diye bağırdım, bir yandan da elimi onu kovarcasına sallamıştım. Ria'ya döndüm. "Domnu yaşlı, hırsız cadının teki olabilir ancak dediği doğru. Fincayra'nın başına gelmiş en büyük felaket benim galiba."

Ria bir şey demedi ve dereden su içmek için eğildi. Kana kana su içtikten sonra başım kaldırdı ve çenesinden damlayan suları sildi. "Hayır," diyebilmişti en sonunda, "hiç sanmıyorum. Henüz böyle olduğunu gösteren bir şey yok. Daha çok... nasıl desem, örneğin böğürtlenler... Yani, arpı yalnızca sen kullanabildin, bir süreliğine olsa bile. Konu-

şan deniz kabuğu da dediklerini yaptı."

"Tek yaptığım doğru deniz kabuğunu bulmaktı yoksa annemi buraya getiren, deniz kabuğunun kendisiydi."

"Ona da tamam; peki ya Tuatha'ya ne olacak? Ezgileri öğrenip Öbürdünya'ya gitme ihtimalin olmasa Tuatha Yedi Ezgi'yi okumana izin vermezdi ki."

Başımı eğdim. "Tuatha ulu bir büyücüydü, gerçek bir büyücü. Bana, benim de bir gün büyücü olabileceğimi söyledi. Fakat büyücüler bile hata yapar! Hayır, Öbürdünya'ya ancak öldüğüm zaman gidebileceğim, o zamana dek de annem çoktan ölmüş olacak tabii."

Ria hâlâ ıslak olan parmağını parmağıma doladı. "Bir de kehanet var, Merlin. Rita Gawr'ı ve hizmetçilerini yalnızca insan kanı taşıyan bir çocuk yenebilir."

Başımı çevirdim ve derenin ötesinde alabildiğine uzanan engin çayıra baktım. Ay ışığında parlayan otlar görünse de çayırın çoğu gölgede kalıyordu. Cücelerin diyarının oralarda bir yerde olduğunu biliyordum. İşte onun da ötesinde Ogre Balor tarafından korunan ruhlar dünyasının gizli girişi vardı.

Parmağımı çektim. "O kehanetin değeri, kehanette bahsedilen kişininki kadar, yani hiç. Ben yalnızca annemi kurtarmak istiyorum; Rita Gawr'ın savaşçılarıyla mücadele etmek istemiyorum." Uzanıp yerden bir çakıl taşı aldım ve gümüşi suya fırlattım. "Onu da yapabileceğimden kuşkuluyum zaten."

"Ne fena," dedi Bumbelwy şarkı söylercesine, çayırı kaplayan gölgeler yüzüne çökmüştü sanki. "Sonunda sana söylediklerimin ne kadar bilgece olduğunu anladın."

Öfkelendim. "Bana söylediklerinin bilgelikle uzaktan yakından ilgisi yok."

"Alınma, lütfen. Yalnızca yapacak tek bir şeyin kaldığından bahsediyorum. Vazgeçmelisin."

Yanaklarım alev alev olmuştu. Asamı kaptığım gibi ayağa kalktım. "İşte onu hayatta yapmayacağım, seni soytarı bozuntusu! Başarısız olabilirim ama korkak gibi kaçmayacağım. Annem bunu hak etmiyor." Ay ışığıyla aydınlanan önümüzdeki çayıra dik dik bakıp Ria'ya, "İstersen gel. Cücelerin diyarı fazla uzakta olmasa gerek," dedim.

Derin bir nefes aldı. "Evet ama onu şimdi aramak aptallık olur. Birkaç saat dinlenmemiz gerekiyor. Hem Merlin, o çayır... tehlikelerle dolu. Hissedebiliyorum bunu. Ayrıca cücelerin tünellerini toprak gizliyordur kesin, tabii büyü gizlemiyorsa. Orayı gündüz gözüyle bile bulmak oldukça zor olacak."

"Vazgeçin işte," dedi Bumbelwy, biraz daha yıldız çiçeği koparmak için eğilmişken.

"Asla," diye kükredim ve asamı hareket ettirmeden etrafında yüz seksen derece dönüp yola koyuldum.

"Yapma, Merlin!" Ria kollarını bana doğru uzatmıştı. "Boş ver onu. Gündüz olmasını bekle. Hemen kaybolursun şimdi."

İçimden ateş püskürmek gelmişti. "Sen bekle gündüz olmasını! Ben başımın çaresine bakarım."

Çayıra daldım, uzun otlar giysime sürtünüyordu. Toprağa bir pençe gibi düşen ay ışığı çayırı kısmen aydınlatıyordu, ışığı görmeyen yerler ise gölgede kalıyordu. O sırada birkaç adım ileride, altıncı hissim sıra dışı ölçüde

karanlık bir yer tespit etti. Yakınlarda gölge yapacak bir kaya ya da ağaç olmadığı için bunun bir tünel ya da çukur olabileceği geldi aklıma. Böyle bir şeye dosdoğru dalacak kadar salak olmadığım için sola saptım.

Birden ayağımın altındaki toprak yok oldu ve paldır küldür aşağı yuvarlandım. Daha sesimi bile çıkaramadan kendimden geçmiştim.

İs kokulu, ağır bir battaniyeye sarmalanmış, büzüşüp top gibi olmuş bir hâlde uyandım. Bir şeyler homurdana homurdana beni taşıyordu fakat bunun ne tür bir canavar olduğu veya beni nereye götürdüğü konusunda hiçbir şey bilmiyordum. Kollarım ve bacaklarım kalın iplerle bağlanmış, ağzıma ise bir kumaş parçası tıkılmıştı. Ancak altımdan gelen kısık sesli homurdanmalar dışında bir tek kalp atışlarımı işitebiliyordum. Tahıl çuvalı gibi bir oraya bir buraya sarsıldığımdan olsa gerek, sersemlemiştim ve her yanım yara bere içerisindeydi. Bu işkence, bana saatler gibi gelen dakikalar boyunca sürdü.

Sonunda birden durduk. Pürüzsüz, taş bir zemine bırakıldığımı hissedebiliyordum. Yüzükoyun yerde yatarken başım çılgın gibi dönüyordu. Battaniye yırtılmıştı. Bin bir güçlükle sırtüstü dönebildim.

Döndüğümde boyu ancak belime gelen, alevden de kızıl gözlerini bana dikmiş bir grup cüceyle karşılaştım. Çoğunun uzun sakalları birbirine dolanmıştı, hepsi de beline mücevher işlemeli hançerler takmıştı. Cızırdayarak yanan bir dizi meşalenin altına dizilmiş, ayaklarım sağlamca yere basıp kalın ve kaslı kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, etraflarındaki kayalar gibi sağlam ve sarsılmaz görünü-

yorlardı. Sakalına ak düşmüş bir tanesinin oflaya puflaya gerinip sırtını tutmasından, beni taşıyan ve sürekli homurdanan cücelerden biri olduğu sonucuna vardım.

"Çözün iplerini," diye buyurdu sert bir ses.

Güçlü eller derhâl beni ters çevirdi ve ipleri kesti. Birisi ağzıma tıkılan kumaş parçasını çıkardı. Tutulmuş kollarımı ve damağıma yapışmış dilimi hareket ettirirken zar zor da olsa ayağa kalkabilmiştim.

Asam yerde gözüme çarpınca ona uzandım fakat cücelerden biri kocaman botlarıyla bileğime bastırınca acıyla haykırdım. Sesim, taş duvarlarda yankılanmıştı.

"Acele etme bakalım."

Aynı sert sesti bu. Ama bu sefer kaynağını tespit edebilmiştim. Taş zeminin üzerindeki bir çıkıntıya yerleştirilmiş, sıra sıra mücevherlerle bezeli zümrütten bir tahta kurulmuş; tıknaz, dişi bir cüceydi bu. Karman çorman kızıl saçları, soluk bir benzi ve hareket ettikçe oynayan deniz kabuğundan küpeleri vardı. Aşırı büyük burnu, Shim'in henüz dev olmadığı zamanki kadar vardı neredeyse. Üzerinde rünler ve geometrik desenler bulunan altın işlemeli bir cübbe giymiş ve sivri bir şapka takmıştı. Bir elinde neredeyse benimki kadar uzun bir asa tutuyordu.

Tam ayağa kalkacaktım ki cüce boş elini kaldırdı. "Kalkmaya çalışma! Benden aşağıda durman gerekiyor. Ve bir daha da sakın asana uzanayım deme."

Bana doğru eğildiğinde deniz kabuğundan yapılma beyaz küpeleri tekrar tıngırdamıştı. "Asalar çok tehlikeli olabilir, biliyorsun. Senin gibi acemi bir sihirbazın elinde bile, Merlin."

Nefesim kesildi. "Adımı nereden biliyorsunuz?"

Kocaman burnunu kaşıdı. "Kimse, hatta açıkçası sen bile gerçek adını bilmiyorsun."

"Bana Merlin dediniz."

"Evet," dedi ve öyle tuhaf bir sesle güldü ki genizden çıkardığı sesler mağaradaki meşalelerin alevinin artmasına neden olmuştu. "Sen de bana Urnalda diyebilirsin ama bu da benim gerçek adım değil."

Kafam karıştığı için kaşlarımı çattım ve soruyu tekrar sordum. "Bana Merlin dendiğini nereden öğrendiniz?"

"Ah." Başıyla onaylayınca beyaz küpeler tıngırdamıştı. "Bu daha iyi bir soru." Kalın parmağıyla kulağındaki küpelerden birine dokundu. "Deniz kabukları söyledi. Aralarından biri sana da bir şeyler söylemiş anlaşılan ama sen onu dinlemeyecek kadar dikbaşlıymışsın."

Taş zeminde huzursuzca kıpırdandım.

"Bir bu olsa iyi, bir de davetsiz misafirliğe meraklısın." Urnalda kollarını açınca gölgesi mağaranın duvarlarını kaplamıştı. "Ben de davetsiz misafirleri hiç sevmem."

Bunu duyan cücelerden birçoğu mücevherli hançerlerine davranmıştı ki alnında kocaman bir yara izi olan bir tanesi, yüksek sesle gülmeye başladı ve kahkaha sesleri yeraltındaki odada bir süre yankılandı.

Urnalda asasını yere vurdu ve uzun bir süre beni süzdü. "Yine de sana yardım etmeyi seçebilirim."

"Gerçekten mi?" Bunu duyduklarına pek memnun görünmeyen ve homurdanan cücelere baktım. Sonra Göldeki Hilebaz'la karşılaşmamı hatırlayınca birden kuşkulandım.

"Neden bana yardım ediyorsunuz?"

Homurdandı. "Çünkü günün birinde, başarılı olursan eğer benim gibi bir şapka takabilirsin."

Dediklerinden pek bir şey anlamadığım için sivri şapkasına daha yakından baktım. Şapkanın ucu bir yana doğru kaymıştı, daha altındaki onlarca minik delikten ise Urnalda'nın kızıl saçları fışkırıyordu. Ancak üzerindeki gümüş işlemeleri saymazsak –ki bu şapkada rünler yerine yıldızlar ve gezegenler olsa bence çok daha iyi olurdu– kesinlikle gördüğüm en gülünç şapkaydı. Neden böyle bir şapkam olmasını isteyecektim ki?

Cücenin gözleri kısıldı, sanki aklımdan geçenleri okumuştu. Daha kalın bir sesle, "Bu, bir sihirbaz şapkasıdır," dedi.

İrkilmiştim. "Sizi küçük düşürmek istememiştim."

"Yalan söylüyorsun."

"Tamam, o zaman. Sizi küçük düşürdüğüm için özür dilerim."

"Şimdi doğru söylüyorsun."

"Lütfen bana yardım eder misiniz?"

Urnalda epey bir süre düşüncelere dalmış hâlde asasıyla oynadıktan sonra, tek kelimeyle yanıt verdi: "Evet."

Tahtının yanında duran kara sakallı bir cüce öfkeyle homurdandı. Birden kraliçe ona döndü ve saldıracakmış gibi ellerini kaldırdı. Cüce, korkudan taş kesilmişti. Urnalda yavaşça ellerini indirdiğinde cücenin kara sakalı da aşağı indi. Ciyak ciyak bağıran cüce, çıplak yanaklarını elleriyle örterken diğer cüceler kasıklarını tuta tuta gülüyorlardı.

"Sessizlik!" diye gürledi Urnalda. Bu sırada başını da iki yana salladığı için deniz kabuğundan küpeleri tıngırdamıştı. "Bu, size kararlarımdan kuşku duymamayı öğretir."

Tekrar bana döndü. "Sana yardım edeceğim çünkü ne kadar imkânsız görünse de bu işin altından kalkıp hayatta kalma şansın var. Kim bilir, belki de günün birinde sen de bir sihirbaz olabilirsin." Sonra gözlerini kısıp sinsice baktı. "Ve sana şimdi yardım edersem sen de bana bir gün yardım edebilirsin."

"Edeceğime söz veriyorum."

Meşaleler cızırdayınca alevler öyle bir titremişti ki sanki mağaranın duvarları titriyordu. Urnalda öne doğru eğilince gölgesi arkasındaki oyulmuş duvara daha büyük yansımıştı. "Söz vermek çok ciddi bir şeydir."

"Biliyorum." Vakur bir edayla ona baktım. "Koruma'nın ruhunu bulmama yardım edersen bunu asla unutmayacağım."

Urnalda parmaklarını şıklattı. "Bana bir ışık böceği getirin, oyma taşıyla çekiç ve keskiyi de unutmayın."

Hâlâ bunun bir aldatmaca olduğunu düşündüğüm için "Işık böceği de ne?" diye sordum.

"Kıpırdama."

Fakat meşale seslerinin dışında mağara tamamen sessizliğe bürünmüştü. Dakikalar boyunca kimse kımıldamadı. Sonra yer altındaki odada duyulan ayak seslerinin ardından, Urnalda'nın tahtına bir çift cüce yaklaştı.

Cücelerden biri iki büklüm olmuş; kendi ağırlığının iki misli görünen, duvarlar gibi pürüzlü, kocaman siyah bir kaya taşıyordu. Urnalda'nın başıyla yaptığı bir hareketle

omuzlarını indirdi ve kayayı yere bıraktı. Taşın yere değmesiyle tok bir ses duyulmuştu.

Öteki cücenin bir elinde çekiç ve keski, diğerinde ise parıldayan küçük bir cisim vardı. Avucunun içinde baş aşağı duran, şeffaf kristalden bir kâseydi sanki bu. Kristalin içerisinden titrek bir ışık yayılıyordu. Cüce, Urnalda'nın başıyla verdiği işaretle birlikte aletleri taşın kenarına bıraktı. Sonra kâseyi büyük bir dikkatle yere koydu. Tam yere koyarken de elini kâsenin ağzından, sanki kâsenin içerisindeki bir şeyin kaçmasını engellemek istercesine hızla çekmişti.

Urnalda anırır gibi gülünce meşaleler alevlendi. "Bu kristal kafesin içerisindekine ışık böceği derler; Fincayra'daki en nadir yaratıklardan biridir." Yüzüne kötücül bir gülümseme yerleşmesi hiç hoşuma gitmemişti. "Sıradaki ezginin Koruma olması gerek, öyle değil mi? Öğrenmen gereken şeyi öğrenebilmen için ışık böceğini korumanın bir yolunu bulmalısın."

Elimdeki çekiç ve keskiyi incelerken yutkundum. "Yani, bu kocaman kayadan... bir kafes mi yapmam gerek?"

Urnalda düşünceli düşünceli burnunu kaşıdı. "O küçük ve hassas yaratığı korumanın en iyi yolu buysa aynen öyle yapman gerek."

"İyi de bu, günler, hatta haftalar sürer!"

"Cücelerin diyarımızdaki tünelleri ve salonları oymaları da senelerce sürmüştür."

"Benim o kadar zamanım yok."

"Sessizlik." Asasını doğrultunca tavanda hafif bir ışık sızdıran bir delik göründü. "Senin düştüğün tünele benze-

yen şu yer, bize hava ve ışık sağlıyor. Onlardan daha yüzlerce var; her biri, şu anda üzerinde durduğun taş kadar pürüzsüz oyulmuş ve yüzeye açıldıkları noktalar çeşitli efsunların yardımıyla saklanmış durumda. Cüceler işte bu yüzden bu kadar iyi korunuyor ve işte sen de bu yüzden söz konusu ezginin ruhunu öğrenmek için buraya geldin."

"Başka bir yol olmadığına emin misin?" diye sordum ona karşı çıkarcasına.

Başını *hayır* anlamında sallayınca küpeleri de bir o yana bir bu yana sallanmıştı. "Bu dersi kendi kendine öğrenmenin başka yolu yok. O küçük yaratığı koruyacaksın. Hadi, başla artık."

Kulağındaki kabukların son bir tıngırdamasıyla Urnalda ve beraberindekiler odadan ayrılmıştı. Duvarda cızır cızır yanan meşalelere bakarken, tahtın bir uzayıp bir kısalan gölgesini izledim. Tahtın malzemesi duvarınkiyle aynıydı: aman vermez taşın ta kendisi. Cüceler yüzyıllardır işte bu taşı biçimlendirip kendilerine yurt edinmişlerdi.

Ve şimdi taşı biçimlendirme sırası bendeydi.

XIX

KORUMA

Çekiç ve keser, meşalelerin gittikçe zayıflayan ışığında soğuk soğuk parlıyordu. Aletleri kaptığım gibi ayağa kalktım ve neredeyse belime gelen kocaman, siyah taşa yaklaştım. Çekici şöyle bir kaldırıp taşın üzerine var gücümle indirdim. Elim, kolum ve göğsüm darbenin etkisiyle sarsılmıştı. Çekicin çınlaması henüz dinmeden taşa bir daha ve bir daha vurdum.

Çalışırken zaman normalde olduğu gibi geçmiyordu. Çünkü Urnalda'nın yeraltındaki taht odasında, gündüz mü gece mi olduğu, bir tek başımın üzerindeki hava tünelinden anlaşılıyordu. Delikten gece vakti ayın gümüşi ışığı giriyor, gündüz vakti ise onun yerini güneşin sarı ışığı alıyordu.

Ancak geceyle gündüzün benim için bir farkı yoktu. Duvardaki meşaleler cızırdayarak yanmaya devam ederken çekiçle, bir keskiye bir taşa vuruyor, çekici arada zavallı

başparmağıma indirmeyi de ihmal etmiyordum. Çekiç, nefes alıp verişimle uyumlu bir biçimde hareket ediyor; havaya sıçrayan taş parçaları arada yüzüme geliyordu. Yine de işime devam ettim; cücelerin verdiği yoğun, közlenmiş lapadan yemek ve battaniyenin üzerinde kestirmek dışında çalışmaya hiç ara vermiyordum.

Başımda daima üç adet sakallı cüce bekliyordu. Belinden hançerin yanı sıra, çiftli bir balta sarkan, kalın kollarını göğsünde kavuşturmuş bir cüce, ayağıyla asama basıyordu. Uçları kan kırmızısı taşlardan yapılma uzun mızraklar tutan diğer ikisi ise odanın girişinin iki yanında dikiliyordu. Zaten asık olan suratlarını, Urnalda odaya girdiğinde daha da bir asıyorlardı.

Urnalda ise tahtına kurulmuş saatlerdir beni izliyordu. Artık su toplayan ellerimle tuttuğum çekicin, sürekli taşa vururken çıkardığı sese rağmen derin düşüncelere dalmış görünüyordu. Belki de benim aklımın derinliklerinden geçenleri öğrenmeye çalışıyordu, bilmiyordum ama böyle bile olsa umurumda değildi. Tek bildiğim, Bumbelwy'nin vazgeçme önerisine uymayacağımdı. Teklifini ve annemin durumunu düşündüğümde taştan kıvılcımlar çıkıyordu. Ancak zamanımın giderek daraldığının ve taş oymacısı olarak yeteneklerimin sınırının farkındaydım. Taşın üzerinde çalışırken böceğin ışığı zayıflıyor ve titriyordu. Yavaş da olsa biçimlendirmeye başlamıştım sanki. Bir süre sonra taşta küçük bir oyuk açabilmiştim. Başparmağım ve ağrıyan kollarım dayanırsa bu oyuğu genişletip taşı ışık böceğinin üzerine kapatabilirdim. Bu işin ne kadar zaman alacağını ise kestiremiyordum. Tepemdeki havalandırma deliğinden gelen ışığın renginin değişiminden iki gün ve

gecenin geçtiğini hesaplamıştım.

Çalışırken Urnalda'nın son buyruğu aklımdan çıkmıyordu: *O küçük yaratığı koruyacaksın.* Çekiç sesleri arasında, bu sözlerde bir ipucu olup olmadığını merak ediyordum. Işık böceğini korumanın başka bir yolu vardı da benim mi aklıma gelmiyordu acaba?

Hayır, dedim kendi kendime, bu imkânsızdı. Urnalda, cüceleri koruyanın taş tüneller olduğunu söylemişti bir kere. Hem taş sonsuza dek var olmasa bile şu an elimdeki en dayanıklı şey değil miydi? Mesaj açıktı. *Nasıl cüceler bu yeraltı diyarını yaptıysa ben de taş bir kafes yapmalıydım. Başka seçeneğim yoktu.*

Yine de kan ter içinde kalmış bir hâlde, taşı çatlayan yerlerinden kırmaya uğraşırken böceği korumanın daha kolay bir yolu olmasını dilemiştim. Karanlık Kale savaşında büyük kılıç Derinkesik nasıl imdadıma yetişmişti; keşke öyle bir yol bulabilseydim! Kılıcı havada uçuran ellerim değil, zihnimin gizli güçleriydi. O sırada nasıl olduğunu bilmeden, bir Sıçrama büyüsü yapmıştım, tıpkı bizi ağaçinsanların terk ettiği diyara gönderen Ulu Elusa gibi. Acaba o gücü tekrar kullanabilir miydim? Acaba çekiç ve keskiyi düşünce gücümle çalıştırıp bu esnada ben de tutulan sırtımı, sızlayan kollarımı ve yaralı başparmağımı dinlendirebilir miydim?

"Aptal olma, Merlin."

Taştan kafamı kaldırıp zümrüt tahtına kurulmuş beni izleyen Urnalda'ya baktım. "Ne demek istiyorsunuz?"

"Aptal olma demek istiyorum! Derinkesik'i havada uçurduysan bunun nedeni emin ol sen değilsindir. O kılıç,

Fincayra'nın hazinelerinden biri. Kendi güçleri var." Öne eğildiğinde küpeleri tıngırdadı. "O olayda sen kılıcı değil, kılıç seni kullanıyordu."

Elimdeki çekici bırakınca alet taş zemine düşüp çınladı. "Nasıl söylersiniz bunu? Ben yaptım, kılıcı ben kullandım! Kendi gücümle. Tıpkı–"

Urnalda dudak büktü. "Bitir cümleni."

Fısıldayarak, "Tıpkı Çiçekaçtıran Arp'ı kullandığım gibi," dedim.

"Kesinlikle." Kocaman burnunu kaşıyıp beni süzerken meşalelerin ışığının şiddeti de azalmıştı. "Yavaş öğreniyorsun ama yine de ümit var."

"Bu yorumu, önümdeki taştan çok benim yeteneklerim için yaptınız sanırım."

Hırıltılar çıkartarak güldü ve şapkasını düzeltti. "Elbette. Görme konusundan ve bu konudaki kaygılarından bahsediyorum. Kuşkusuz Yedi Ezgi içerisinde en çok Görme'den korkuyorsun."

Betimin benzimin attığını hissedebiliyordum.

Daha ben bir şey diyemeden söze tekrar başladı. "Taş konusunu da yavaş öğreniyorsun. Bir cüce olsaydın seni asla tünelci yapmazdım! Bu yüzden kehanetin doğruluğundan şüphe etmeye başladım."

"Hangi kehanetin?"

"Bir gün bir yerlere *Estonahenj* kadar büyük bir anıt yapacağına dair kehanetin."

Ağzımdan tükürükler saçarak konuşmaya başladım. "Ben mi? O kadar büyük bir şeyi nasıl yapabilirim ki? Ne

kehanetmiş ama! Estonahenj'in taşlarını teker teker alıp okyanusun ötesine, Gwynedd'e götürmem gerek bunun için."

Kızıl gözleri tuhaf bir ışıkla parladı. "Onu da yapacağın söyleniyor. Gwynedd'e değil de Logres ya da kimilerinin dediği biçimiyle, Gramarye denilen diyara. Ancak bu kehanet ilkinden de yanlış bence."

"Yeter," dedim. Şişen başparmağımı emdim ve tekrar çekice uzandım. "Şimdi gerçek işime dönüp bana buyurduğun üzere taştan bir kafes yapmam lazım."

"Yalan söylüyorsun."

Taşa indirmeye hazırlandığım çekiç havada donup kalmıştı. "Yalan mı? Neden?"

Küpeleri hafifçe tıngırdarken odada gölgeler dolaştı. "Sana buyurdum, Merlin ancak benim buyruğum bu değildi."

"Bana bu taşı verdiniz ama."

"Doğru."

"Işık böceğini korumamı söylediniz."

"Bu da doğru."

"Bu da oradaki kristal kâseden daha sağlam bir şey yapmam gerektiğini gösteriyor."

"Bu benim değil, senin kararın."

Çekine çekine, yavaşça çekici indirdim ve keskiyle birlikte yere koyup kristale yaklaştım. Kâsenin içindeki yaratık ince bir alev gibi titriyordu.

"Size bir soru sorabilir miyim, Urnalda? Işık böceği hakkında."

"Sor."

Kristalin azalan ışığını izledim. "Bunun Fincayra'daki en nadir yaratıklardan biri olduğunu söylemiştiniz. Nasıl... hayatta kalıyor? Kendini nasıl koruyor?"

Meşalelerin ışığı Urnalda'nın yüzüne vururken yüzünde muzip bir gülümseme belirir gibi olmuştu. "Gündüz vakti parlak gün ışığında, geceleyin ise ay ışığının suyla buluştuğu yerlerde, yani görülemeyeceği yerlerde kalarak."

"Diğer bir deyişle... özgür kalarak."

Urnalda'nın kulağındaki deniz kabuğundan yapılma küpeler hafifçe tıngırdadı ama kraliçe bir şey söylemedi.

Kristal kâseye uzandım. Elimi iyice açıp ona dokunduğumda içerideki yaratığın sıcaklığını hissetmiştim. Bileğimin ani bir hareketiyle kâseyi baş aşağı çevirdim.

Elma çekirdeği büyüklüğünde bir ışık mağarada dolaşmaya başladı. Başımın yanından geçerken hafif bir vızıltı işittim. Işık böceği, hızla tavana yükseldi ve havalandırma deliğinden uçup gitti.

Urnalda tahta bir yumruk indirir indirmez girişi tutan iki cüce ellerindeki mızrakları bana doğrulttu. Sonra kraliçe tekrar tahta vurdu ve "Neden böyle yaptın, çabuk söyle bana," diye kükredi.

Derin bir nefes aldım ve "Çünkü taş bir kafes bile enninde sonunda toz olur. *Bir şeyi korumanın en iyi yolu onu özgür kılmaktır,*" dedim.

İşte o anda asamdan mavi bir alev yükseldi. Üzerine basan cüce bir çığlık attı ve boyu kadar havaya sıçradı. O daha yere düşmeden asama mavi renkle kazınan yeni işareti görmüştüm. Çatlak bir taştı bu.

XX

SERİN VE ILIK NEHİRLER

Diğerleriyle kamp kurdukları su kenarında buluştuğumda üç günden fazla zaman geçmişti. Çayırlığın, yeşilin çeşitli tonlarına bürünmüş otları rüzgârda salınıyordu. Yaklaştığımı gören Ria hemen yanıma koştu. Asama kazınmış üçüncü işareti görünce kaygı dolu yüz ifadesi rahatlamıştı. Elimi tuttu.

"Çok endişelendim, Merlin."

Boğazım düğümlendi. "Ne yazık ki endişelenmekte haklısın. Kaybolacağımı söylemiştin ve kayboldum."

"Ama geri gelebildin."

"Evet," diye yanıtladım. "Ama çok uzun sürdü. Topu topu on günümüz kaldı şurada."

Dereciğin üzerinden atlarken az kalsın pelerinine basan Bumbelwy de bize katılmıştı. Suratı her zamanki gibi asık olmasına rağmen beni gördüğüne gerçekten sevinmiş gi-

biydi. Elimi kaptı ve sertçe sıktı, o kadar sert sıkmıştı ki zillerinin şıngırtısı beynime işlemişti. Sonra zillerle ilgili ünlü bilmeceyi soracağını sezdim ve hemen oradan uzaklaştım. Ria ile birlikte peşimden geliyorlardı. Kısa süre sonra cücelerin diyarından epey uzaklaşmıştık. Yine de önümüzde uzunca yol vardı.

Çünkü dördüncü ezgi, Adlandırma, Fincayra'nın kuzeydoğu ucunda yaşayan gizemli bir halk olan Slantos'la ilgiliydi. Oraya gitmek için karla kaplı tepelerden geçmemiz gerekmese bile Kıraç Ovalar'ı baştan sona kat etmeliydik. Yalnızca bu bile birkaç gün alırdı. Sonra Kartallar Kanyonu'nun sarp yamaçlarının arasından bir geçit bulmalıydık, Kara Tepeler'in kuzey yamaçlarından geçme zorunluluğu ise cabasıydı. Hepsinde tehlikenin kol gezdiğinden haberdardım ama bu zorlu parkurun beni en tedirgin eden kısmı Kara Tepeler'di.

Ovaları aşmak için her sabah şafak sökerken, ilk sabah kuşlarının cıvıltılarının son gece kurbağalarının vıraklamalarına karıştığı vakit kalkıyorduk. Bir tek arada sırada böğürtlen ya da çeşitli kökler toplamak için duruyorduk; bir seferinde de Ria'nın arıların vızıltılı dilini konuşabilmesi sayesinde üzerinden tatlı mı tatlı ballar damlayan bir peteği kemirebilmiştik. Ayrıca su bulma konusunda da çok yetenekliydi, sürekli bizi herkesin bulamayacağı saklı pınarlara ve ıssız kaynaklara götürüyordu. Sanki toprağın bağrında olan biteni, tıpkı aklımdakileri okuduğu gibi sezebiliyordu. Üstelik ay ışığı da geceleyin ilerlememiz için yeterliydi; bu yüzden geceleri de dur durak bilmeden yürüyor, dört yöne de uzanan ovayı katetmek için çabalıyorduk. Ancak ay da tıpkı zamanımız gibi hızla yok oluyordu.

Sonunda üç uzun günün ardından Kartallar Kanyonu'nun kenarına varabilmiştik. Orada oturup kızıl, boz, kestane ve pembe tonlarının birbirine karıştığı yamaçlarıyla görkemli kanyonu seyrettik. Kanyonun öte tarafında sütun gibi bembeyaz tepeler sivriliyordu. Kanyonun oluşturduğu vadinin aşağısında ise ince bir nehir kıvrıla kıvrıla akıyordu.

Fincayra Büyük Meclisi'ni başlatan kanyon kartalının tüyler ürpertici çığlığını anımsayınca yorgunluğumu unutmuştum. Keşke ben de bir kartal gibi havaya kalkarak, kanadımı açıp göklerde uçsaydım! O zaman, bu rengârenk tepelerin üzerinden rüzgâr gibi geçerdim işte. Başbelası'nın tüylü sırtında bu deneyimi kazanmamın üzerinden sanki yüzyıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Ama ben kartal ya da atmaca değildim. Ria ve Bumbelwy gibi ben de kanyonun aşağısma inip sonra da karşı tarafa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım. Tırmanacak bir yerler bulabilmek için altıncı hissimle karşı tepelere göz gezdirdim. En azından kanyonun geçit verdiği kuzey kısmına kadar gelebilmiştik çünkü kanyon daha güneyde Kara Tepeler'in tam ortasından geçiyordu.

Aramızda yere en sağlam basan kişi olan Ria önden gidiyordu. Kısa süre sonra aşağıya inen daracık bir patika bulmuştu. Fakat burada ilerlemek oldukça güçtü, çoğu zaman sırtımızı arkaya verip ağaçtan iner gibi hareket etmek zorunda kalıyorduk. Kan ter içinde kalmamıza rağmen sonunda yere inebilmiştik.

Nehir çamurlu olmasına rağmen içine girince serinleyeceğimiz kesindi. Kalın pelerininin altında sucuk gibi terle-

yen Bumbelwy, hemen suya dalmıştı. Ria ile birlikte onu takip etmekte gecikmedik ve nehrin kenarındaki yuvarlak taşların üzerinde diz çöküp elimizi, yüzümüzü, kollarımızı yıkadık ve birbirimize su sıçratarak oynadık. Tam emin olamasam da sanki yukarılardan, uzaklardan bir yerden bir kartal çığlığı işitmiştim.

Sonunda kendimize geldik ve kanyonun öte tarafına geçmek için zorlu tırmanışa başladık. Kısa süre sonra tırmanmak için iki elimi kullanmam gerekmiş ve asamı kemerime takmak durumunda kalmıştım. Yamaç dikleştikçe Bumbelwy'nin sızlanmaları da artıyordu. Ancak yine de Ria'nın elini, ayağını koyduğu yerleri sıkı bir biçimde takip ederek onun hemen arkasından tırmanmayı sürdürüyordu.

Oldukça dik bir yeri çıkarken omuzlarım çok ağrıyınca, ellerimi bırakmadan gerinebildiğim kadar gerindikten sonra, önümüzde yükselen kanyon duvarının en üstünü görmeye çalıştım. Ancak tek görebildiğim, kanyonun kestane ve boz rengi duvarıydı. Aşağı baktığımda ise kanyonun tabanındaki küçük bir delikten sızıyormuş gibi görünen çamurlu nehri görüyordum. Manzara içimi ürperttiğinden tutunduğum kayaya daha bir sıkı sarıldım. Çünkü yukarıya çıkmayı her ne kadar istemesem de aşağıya düşüp parçalanmaya tercih ederdim bunu.

Yukarıda, benden az daha sol taraftaki Ria birden seslendi. "Bakın! Bu bir sharr. Oradaki pembe taşın üzerinde."

Dengemi kaybetmemeye çalışarak oraya doğru baktığımda yavru kediye benzer boz bir hayvan gördüm. Kedi gibi kıvrılmış, mırıldanarak güneşin keyfini çıkarıyordu.

Kediden farklı olarak ise sivri bir burnu, yumuşak bıyıkları ve sırtından çıkmış zar gibi ince iki kanadı vardı. Sırtında birleştirdiği bu zarif kanatlar, her mırıldayışında hafifçe titriyordu.

"Ne kadar güzel, değil mi?" diye sordu taşlara sıkı sıkıya tutunan Ria. "Sharrlar yalnızca böyle yüksek, kayalık yerlerde yaşarlar. Daha önce yalnızca bir kere, o da çok uzaktan görmüştüm. Çok utangaçtırlar."

Ria'nın sesini işiten sharr gözlerini açmca gözlerinin mavi renkte olduğunu gördüm. Gerildi ve dikkat kesilerek bir süre Ria'yı izledi. Sonra rahatladı ve mırıldanmaya devam etti. Ria yavaşça ayağını kayanın çıkıntısına yerleştirip yaratığa doğru uzandı.

"Dikkat et," diye uyardım onu. "Düşebilirsin."

"Hişşşt. Ürküteceksin şimdi onu."

Sharr hafifçe kıpırdandı ve tüylerle kaplı ön ayaklarının üzerinde ayağa kalkacakmış gibi yaptı. Her bir ayağında dört küçük parmak vardı. Ria'nın eli yüzüne yaklaştıkça sharr daha da fazla mırıldanıyordu.

Tam o sırada yaratığın ön ayaklarında bir terslik fark ettim. Önce ne olduğunu anlayamamıştım; yalnızca, bilmem neden, biraz... tuhaf görünüyorlardı. Sonra birden anladım. Parmaklarının arası ördek ayağı gibi perdeliydi. *E peki kayalık bir kanyonun yükseklerindeki bir yaratığın neden perdeli ayakları olsundu ki?* Her şey apaçık ortadaydı.

"Yapma Ria! Biçim değiştirici o!"

Fakat Ria'ya seslenirken biçim değiştirici dönüşmüştü bile. Anında kanatlar buharlaştı, mavi gözler kızardı, kürk pullara dönüştü ve kedi gövdesi, ağzından hançer gibi

keskin dişler fırlamış bir yılanın biçimini aldı. Pörsümüş derisinden, kabuk değiştiren bir yılan gibi kurtulduğunda bir çatırtı işitildi. Bütün bunlar göz açıp kapayıncaya kadar olup bitmişti. Yılana benzer yaratık ağzını kocaman açmış, pençelerini uzatarak saldırdığında Ria başını eğecek zamanı zor bulmuş, yaratık ise korkunç bir çığlık atarak aşağıya, kanyonun derinliklerine uçmuştu.

Biçim değiştirici Ria'yı ıskalamış olsa bile aşağıya düşerken kuyruğu kızın yanağını çizmiş, bu darbe ise Ria'nın dengesini kaybetmesine yetmişti. Eli kayan Ria, tepeye bir süre tek elle tutunduktan sonra, elinin altındaki taşın kaymasının ardından Bumbelwy'nin tam tepesine düştü.

Kayaya sımsıkı tutunmaktan parmak eklemleri zaten beyaza kesmiş olan Bumbelwy darbenin etkisiyle acı acı inledi. Ancak yine de düşmemeyi başardı; Ria'nın da düşmesine engel olmuştu fakat kız, adamın sırtına baş aşağı tutunabilmişti ve düzelebilmek için epey çaba sarf ediyordu.

"Dayan Bumbelwy!" diye bağırdım, onları yukarıdan izliyordum.

"Elimden geleni yapıyorum," dedi ıkınarak. "Ancak bu asla yetmez."

Birden tutunduğu taş, kayadan ayrıldı ve aşağı düşüp paramparça oldu. İkisi de aynı anda çığlığı basmıştı. Ellerini kollarını sallaya sallaya kanyondan aşağıya düşüyorlardı. Sonunda neyse ki kanyonun yamacındaki dar bir çıkıntıya çarpınca hızları kesildi ve o çıkıntıya tutunabildiler.

Onları bu hâlde görmenin yarattığı panikle, asam belimde, sakar bir örümcek gibi yamaçtan aşağı indim. Ria

ile Bumbelwy çıkıntının üzerine yığılmış, acı içerisinde inliyorlardı. Soytarının zilli şapkası başından düşmüş, toza toprağa bulanmış bir hâlde yanında duruyordu. Ria ayağa kalkmaya çalıştı ancak tekrar oturdu, sağ kolu tuhaf bir biçimde sallanıyordu.

Çıkıntının üzerinde güç bela ilerleyerek sonunda yanına varabilmiştim. Onu doğrultmaya çalışırken yaralı koluna dokununca irkildi. Acı dolu gözlerle yüzüme baktı ve "Beni tam... zamanında uyardın," dedi.

"Keşke biraz daha erken davranabilseydim." Birden tepenin yamaçlarından esen bir rüzgâr, bizi toza toprağa buladı. Rüzgârın dinmesinin ardından çantamdan bir tutam şifalı ot çıkardım ve yanağındaki çiziğe sürdüm.

"Biçim değiştirici olduğunu nereden anladın?"

"Perdeli ayaklarından. Ormandaki alleah kuşunu hatırlıyor musun? O zaman bana biçim değiştiricilerin hep tuhaf bir tarafları olduğunu söylemiştin." Kendimi kastederek, "Tıpkı insanlar gibi," diye söyledim.

Ria kolunu kaldırmaya çalışınca acıyla yüzünü buruşturdu. "Çoğu insan bu kadar tehlikeli değil ama."

Yaralı kolunu daha iyi incelemek için dar çıkıntının üzerinde dikkatle ilerleyip öteki tarafına geçtim. "Kırılmış sanırım."

"Tabii, zavallı yaşlı Bumbelwy kimin umurunda," diye sızlandı soytarı. "Ben hiç işe yaramadım zaten, hiç."

Ria tüm acısına rağmen gülümseyebilmişti. "Bumbelwy, harikaydın. Kolum kopmayacak olsa sana kocaman sarılırdım şimdi."

Somurtkan soytarı inlemeyi kesti, hatta biraz yüzünün

kızardığı bile söylenebilirdi. Sonra Ria'nın yaralı kolunu görünce alnını çatıp yanaklarını ve gerdanlarını sarkıttı, yine üç dört kez üst üste surat asmış gibi olmuştu. "Gerçekten kötü görünüyor. Hayatın boyunca sakat kalabilirsin. Bir daha hiç yemek yiyemeyip şöyle güzel bir uyku çekemeyebilirsin."

"Sanmıyorum." Ria'nın kolunu nazikçe kucağına yerleştirirken kolunun nereden kırıldığını el yordamıyla bulmaya çalışıyordum.

Yüzünü buruşturdu. "Ne yapabilirsin ki? Burada kolumu sabitleyeceğimiz, ahh, canım acıdı, bir şey yok ki. Ve iki kolum olmadan, ahh, yukarı çıkmam imkânsız."

"İmkânsız," diye tekrarladı Bumbelwy.

Başımı iki yana salladığımda saçlarımdan çakıl taşları dökülmüştü. "Hiçbir şey imkânsız değildir."

"Bumbelwy haklı," diye karşı çıktı Ria. "Bunu iyileştiremezsin! Çantandaki otların bile... faydası olmaz. Merlin, beni burada bırakmak zorundasın. Bensiz... gidin."

Dişlerimi sıktım. "Kesinlikle olmaz! Bağlama hakkında o kadar şeyi boşuna mı öğrendim? Sen ve ben rüzgârdaki o iki atmaca gibi birlikteyiz, öyle olmalıyız."

Bir an gözlerinin içi güldü ama yalnızca bir kuşun kanat çırpışı gibi anlık bir hareketti bu. "Ama nasıl? Kolum olmadan... yukarı çıkamam ki."

Ağrıyan omzumu gevşetmek için gerinip derin bir nefes aldım. "Kolunu iyileştireceğimi düşünüyorum."

"Saçmalama." Bumbelwy daha da yanaştı. "Onun için kolu sabitleyeceğin bir tahta bulman gerek. Bir de sedye. Tabii bir de kırık çıkıkçılardan oluşan bir ordu. Dediğim

gibi, imkânsız bu."

Kırığın yerini tespit edince ellerimi nazikçe üzerine koydum. Altıncı hissim orayı farklı biçimde algılamamasına rağmen gözümü kapatıp yoğunlaştım. Tüm gücümle ışığı, sıcaklığı ve iyileşmeyi aklıma getirmeye çalıştım. Yüreğime dolan nuru, kollarıma ve parmaklarıma akıtıyordum; içimden Ria'ya görünmez bir nehirmişçesine sevgi akıtıyordum.

"Ahhh," diye iç geçirdi. "Çok iyi geldi. Ne yapıyorsun?"

"Bilge bir dostumun bir zamanlar bana yapmamı söylediği şeyi yapıyor, yaranın dilini dinliyorum."

Sırtını tepeye yaslayıp gülümsedi Ria.

"Aldanma buna," diye uyardı onu Bumbelwy. "Şimdi kendini daha iyi hissetsen bile bunun nedeni daha sonra kendini on kat kötü hissedecek olman."

"Umurumda değil, seni yaşlı baş belası! Şimdiden güçlendim bile." Kolunu kaldırmaya kalkıştı.

"Yapma," diye durdurdum onu. "Henüz değil."

Parmak uçlarımdan ona sevgi akıtırken derisinin altındaki kemiklere ve kaslara yoğunlaşıyordum. Kırılan yerdeki her bir dokuyu özenle ve sabırla zihnimde birleştirdim. Nazikçe dokunduğum her doku güçleniyor, birbirine bağlanıyordu. Kasının her bir telini teker teker toplayarak yerlerine koyup bağladım. Sonunda işim bitince ellerimi çektim.

Ria kolunu kaldırdı, parmaklarını oynattı, sonra kolunu boynuma doladı ve beni ayıboğan gibi sıktı. Bıraktığında da bunu nasıl yaptığımı sordu.

"Gerçekten bilmiyorum." Asamın budaklı tepesine hafifçe vurdum. "Ama Bağlama Ezgisi'nin başka bir mısrası sayesinde olabilir."

Kolunu tamamen çekti. "O ezginin ruhunu gerçekten bulmuşsun. Şifacı annen seninle gurur duyacak."

Sözleri beni yerimden sıçrattı. "Hadi bakalım, yola koyulalım! Önümüzde bir haftadan az süre kaldı. Yarın sabaha kadar Slantos köyüne varmak istiyorum."

XXI

ÇIĞLIK

Sonunda kanyonun öteki tarafından çıktığımızda güneş yeni batmıştı. Sarp tepelere gölge çökmüş, önümüzdeki Kara Tepeler ise neredeyse tamamen karanlığa gömülmüştü. İşte o tepelere göz gezdirirken, yakınlardan bir kanyon kartalının çığlığı işitilince Fincayra Büyük Meclisi'nin toplandığı günü hatırladım. O mecliste Çiçekaçtıran Arp'a dair verdiğim sözleri tutsaydım bu tepeleri yeniden hayata kavuşturabilirdim.

Karanlık iyice çökerken üçümüz de tekrar yürümeye koyulmuştuk. Yerdeki yassı taşlar gitmiş, yerine geçtiğimiz haftalarda Kara Tepeler'de dolaşırken iyice aşina olduğum kuru, çatlak toprak gelmişti. Nadiren karşımıza çıkan solgun ağaçların yapraklarının hışırtısı dışında yalnızca botlarımızın, Bumbelwy'nin zillerinin ve düzenli aralıklarla yere değen asamın çıkardığı sesler işitiliyordu.

Karanlık iyice bastırıyordu. Karanlık Kale'nin çökü-

şünden sonra bu tepelere dönen cesur hayvanlar da güneş battıktan sonra saklanacak güvenli bir yerler bulmuş olmalıydı. Çünkü goblin savaşçılar, biçim değiştiriciler ve o dehlizlerde yaşayan başka tür yaratıklar, dağlardaki ve vadilerdeki mağaralarından dışarı yalnızca karanlıkta adım atardı. O yaratıklardan, gün ışığına adım atmaya cesaret eden bir tanesini hatırlayınca irkildim. Ria yine düşüncelerimi okumuş gibi kolumu hafifçe sıktı; onun aklımdan geçenleri böyle bilebilmesi, açıkçası beni ürkütüyordu.

Kara Tepeler'i çıkmaya devam ederken artık gece olmuştu. Dalları rüzgârda birbirine çarpan yamuk yumuk ağaçlar iskelet gibi görünüyordu. Bulutlar, ayın yanı sıra yıldızları da kapattığından kuzeydoğuya doğru ilerlemek gittikçe zorlaşıyordu. Ria'nın hızı dahi loş ışıkta azalmıştı. Bumbelwy açıkça yakınmasa bile homurdanmaları giderek korkutucu bir hâl alıyordu. Benim de iyice yorulan bacaklarım, sürekli taşlara ve yerdeki ölü köklere takılıyordu. Böyle giderse saldırıya uğramaktan çok kendi kendimize kaybolacaktık.

Sonunda Ria yamaçtan aşağı akan bir su yolu gösterdi; bir zamanlar gürül gürül akan bir derenin kurumuş yatağıydı bu. Ben de şafak sökene kadar orada kalmanın iyi olacağını düşündüm. Birkaç dakika sonra dere yatağının kuytusunda sert toprağın üzerine uzanmış yatıyorduk. Ria yastık olarak kullanabileceği yuvarlak bir taş bulmuştu. Bumbelwy ise yusyuvarlak büzüşmüş, "Patlayan bir yanardağın içinde bile uyurum," diye böbürlenip duruyordu. Etrafın tehlikeli olması nedeniyle başta uyumamak için elimden geleni yaptıysam da kısa süre sonra diğerleriyle birlikte derin bir uykuya dalmıştım.

Birden keskin bir çığlık işitildi. Ria'yla birlikte hemen uyanıp doğrulmuş, nefesimizi tutup kulak kesilmiştik. Ayın gökyüzündeki yeri bulutların ardındaki belli belirsiz parlaklıktan anlaşılıyor, ışığı hafifçe etraftaki tepelere vuruyordu.

Dehşet dolu çığlık tekrar yükseldi ve sanki havada asılı kaldı. Ria beni durdurmaya çalışsa da boşunaydı, asamı kaptığım gibi dere yatağından dışarı fırladım. Ria tamamen karanlığa bürünen tepede peşimden geliyordu. Altıncı hissimi sonuna kadar zorlayarak gölgelerde bir hareket yakalamaya çalışıyordum. Fakat yaprak kımıldamıyordu.

Birden aşağıdaki kayalarda hareket eden iri yarı bir karaltı seçtim.

Başındaki belli belirsiz fark edilen sivri miğfer, bu karaltının ne olduğunu bana anlatmıştı; bir goblin savaşçıydı bu. Goblinin kaslı omuzlarında birazdan yaşamı sona erecek olan bir yaratık debelenip duruyordu.

Bir an bile düşünmeden tepeden aşağı ok gibi fırladım. Ayak seslerimi duyan goblin bana doğru döndü, omzundaki avını bir kenara fırlattı ve müthiş bir hızla kılıcını çekip başının üzerinde kaldırdı. Bunu yaparken kıpkırmızı gözlerini öfkeyle kısmıştı.

Asam dışında hiçbir silahım yoktu; bu yüzden gerilip güç aldım ve goblinin zırhlı göğsüne bir omuz attım. Birlikte devrilip kayalarla kaplı tepeden aşağı yuvarlandık.

Sonunda durduğumda başım hâlâ dönüyordu. Ancak goblin savaşçı daha çabuk toparlanıp tepeme dikilmiş, hâlâ üç parmaklı elinde tuttuğu kılıcını bana doğrultmuş, hırlıyordu. Ay bulutlardan sıyrılıp etrafı aydınlattığında

kılıç soğuk soğuk parladı. Bana vurmak için indirdiği kılıcından son anda kurtulmuştum. Kılıcın geldiği yerdeki eski bir kök parçalara ayrıldı. Goblin savaşçı öfkeyle homurdandı ve kılıcını tekrar kaldırdı.

Ayağa kalkmaya çalıştım fakat dallı budaklı bir dal parçasına takılıp düştüm. Asam! Goblinin kılıcı tam yüzüme doğru inerken çaresizce asamı kaldırıp kendimi korumaya çalıştım. Asamın ince sapının kılıç karşısında hiçbir şansı olmadığını bilmeme rağmen elimden başka bir şey gelmemişti.

Kılıçla asa çarpışınca birden tepeyi sarsan bir patlama oldu. Mavi bir alev kule gibi gökyüzüne yükseldi. Goblinin kılıcı da fırtınada sürüklenen bir dal parçası gibi alevlere kapılmıştı. Goblin savaşçının da canı yanmış olsa gerekti ki acıyla haykırıyordu. Gerisin geri birkaç adım atıp yere yığılmıştı. Şöyle bir hırıldayıp doğrulacak gibi oldu ama sonra düşüp taş gibi hareketsiz kaldı.

Ria bana doğru koştu. "Merlin! Yaralandın mı?"

"Hayır." Kılıcın asanın sapına temas ettiği yerde oluşan hafif çentiği yokladım. "Bu asa ve Tuatha'nın ona yüklediği, hakkmda en ufak bir şey bilmediğim güçler sayesinde yaralanmadım."

Ria diz çöktüğünde bukleleri ay ışığı altında parlamıştı. "Bence bu işte, asa kadar senin de parmağın var."

Goblin savaşçının hareketsiz bedenini izlerken başımı iki yana salladım. "Boş versene, Ria. Öyle olmadığını biliyorsun."

"Biliyorum," dedi kuru bir sesle. "Bana kalırsa öyle olmasını o kadar çok istiyorsun ki istemiyormuş gibi yapı-

yorsun."

Şaşkınlıktan donup kalmış bir hâlde ona baktım. "Yine sanki düşüncelerimi okudun, tıpkı benim Arbassa'nın duvarlarındaki rünleri okuduğum gibi."

Şen bir kahkaha attı. "Yine de anlayamadığım bir şeyler var ama. Örneğin goblini gördüğünde saklanmak varken, niye koşup ona saldırdın?"

Henüz ben ona yanıt veremeden arkamızdan ince bir ses işitildi. "Büyülü olduğu için."

Ria ile birlikte döndüğümüzde yere çömelmiş duran kısa boylu ve yuvarlak yüzlü bir çocuk gördük. Beş yaşından büyük olamazdı. Çığlığıyla bizi uyandıran talihsiz yaratığın o olduğunu hemen anlamıştım. Küçük ay parçaları gibi parlayan gözlerindeki saygı açıkça okunuyordu.

Ria'ya baktım. "İşte bu nedenle." Çocuğa döndüm ve elimle yanıma gelmesini işaret ettim. "Buraya gelsene. Seni incitmem."

Yavaşça ayağa kalktı, istemeye istemeye bir iki adım attıktan sonra durdu. "Sizde iyi büyü mü var kötü büyü mü?"

Ria yapraklarla bezeli kolunu çocuğun omzuna atmıştı. "Onda çok iyi büyü vardır ama arada sırada kendisi kötüleşiyor."

Ben de şakasına Ria'ya homurdanınca kafası iyice karışan çocuk Ria'dan kurtuldu ve gölgelerle kaplı tepeden aşağı ilerlemeye koyuldu.

"Aldırma ona, ben de goblin savaşçılara düşmanım." Asamdan destek alarak ayağa kalktım. "Adım Merlin. Bu da Druma Ormanı'ndan Ria. Şimdi sen söyle bakalım bize

adını."

Çocuk tepeden tırnağa beni süzerken bir yandan da düşünceli düşünceli çenesini kaşıyordu. "Goblini o asayla hakladığına göre sen iyi büyülü olmalısın." Konuşurken nefes nefese kalmıştı. "Benim ismim Galwy ve bütün hayatım boyunca aynı köyde yaşadım."

Başımı yana eğdim. "Buraya yakın bir tek köy var, o da–"

"Slantos," dedi ufaklık.

Kalbim güm güm atmaya başlamıştı.

Galwy utanıp yüzünü çevirdi. "Gece vakti kapının dışına çıkmak değildi niyetim. Gerçekten değildi! Yalnızca oyun oynayan birkaç sincabın peşine takıldım; bu kadar geç olduğunu fark edince ise..." Az önce ölen goblin savaşçıya nefretle baktı. "Canımı yakacaktı o."

Küçük çocuğun yanına gittim. "Artık yakamayacak."

Gözleri ışıl ışıl olan çocuk, başını kaldırıp bana baktı. "Sanırım gerçekten de iyi büyülüsün."

XXII

AMBROSIA EKMEĞİ

Dere yatağına döndüğümüzde Bumbelwy hâlâ horluyordu. Uyurken gerçekten de söylediği kadar ses çıkarttığını işte o anda fark etmiştik. Yorgunluktan ayakta zar zor duran Galwy'i, Ria ile birlikte soytarının yanına yatırdık ve peleriniyle üstünü güzelce örttük. Sonra biz de çok yorulduğumuzu fark ettik ve yanlarına yattık. Asama sıkıca sarılıp uykuya daldım.

Kısa süre sonra sabahın ilk ışıkları yüzüme vurmaya başlamıştı. Uyandığımda Bumbelwy'nin çoktan Galwy'e türlü numaralar yaparak onu eğlendirmeye çalıştığını gördüm. Pek başarılı olamadığı, çocuğun yüzünü asmasından belli oluyordu.

"İşte bu yüzden," dedi suratını asmış adam, "bana Şen Bumbelwy derler."

Galwy ise ona ağlamaklı gözlerle bakıyordu.

"Dur da sana başka bir soytarılık edeyim." Bumbelwy başını bir o yana bir bu yana sallayıp şapkasındaki bütün zilleri şıngırdattı ve pelerinine iyice sarındı. "Şimdi sana ünlü zil bilmecesini soracağım."

O ana kadar sesini çıkarmadan onu izleyen Ria, tam karşı çıkacaktı ki elimi kaldırdım. "Bırak da duyalım şu lanet olası bilmeceyi. Kaç haftadır kafa ütüledi bilmece de bilmece diye."

Ria sırıttı. "Doğru söylüyorsun. Gülersek botlarını yemeye hazır mısın?"

"Hazırım." Dilimi iştahla dudaklarımda gezdirir gibi yaptım. "Daha sonra şansımız yaver giderse Slantos köyünde daha lezzetli bir şeyler bulabileceğimizi umuyorum."

Bumbelwy hafifçe öksürünce sarkık gerdanı titredi. "Artık hazırım," dedi ama öylece durdu, sonunda bilmeceyi soracağı için heyecandan donup kalmış gibiydi.

"Bekliyoruz," dedim. "Ama bütün gün de beklemeyiz."

Soytarı kocaman ağzını açtı ve hiçbir şey demeden kapadı. Tekrar açıp tekrar kapadı.

Öne eğildim. "Eee?"

Bumbelwy inanamayan gözlerle bana bakıyordu. Bir kez daha hafifçe öksürdü. Kuru toprağa ayağını vurunca başındaki ziller şıngırdadı ama ağzından tek bir söz çıkmamıştı.

"Soracak mısın şu bilmeceyi?"

Soytarı dudağını ısırdı ve suratını asıp başını iki yana salladı. "Çok... uzun süredir," diye homurdandı. "O ka-

dar fazla insan bu bilmeceyi sormaktan beni alıkoydu ki. Artık... artık onu hatırlamıyorum bile." Derince iç geçirdi. "Çok doğru, çok doğru, çok doğru."

Ria ile ben ya sabır çekerken Galwy'nin ağzı kulaklarındaydı. Bana döndü ve "Beni köye götürebilir misiniz? Sizin yanınızda korkmuyorum," dedi.

Bumbelwy'nin üzüntüden düşmüş omzuna hafifçe vurarak, "Belki bir gün hatırlarsın, üzülme," diye teselli ettim.

"Hatırlasam bile büyük ihtimalle yine dinleyiciye hitap edemem."

Az sonra, karşımızdan doğan güneşe doğru yürüyorduk. Her zaman olduğu gibi Ria ile birlikte önden gidiyorduk, tek fark omuzlarımdaki Galwy idi. Bumbelwy ise suratını her zamankinden de fazla asmış, peşimizden geliyordu.

Sonunda bayır aşağı inmeye başlayıp Kara Tepeler'in kıraç yamaçlarını ve gölgelerle dolu yarlarını geride bırakmaya başlayınca neşelenmiştim. Ne var ki karşılaştığımız goblinin, Rita Gawr'ın, saklandıkları mağaralardan sökün edecek savaşçılarının öncülerinden olabileceği fikrinden bir türlü kurtulamıyordum. Bu diyarları başka canlıların barınabileceği yerler hâline getirebilecekken, bu işi savsaklayarak yarım bıraktığım gerçeği peşimi bırakmıyordu.

Az sonra otlarla kaplı büyük bir ovaya indik. Kulağımıza kuş cıvıltıları ve böcek vızıltıları geliyordu, yapraklı ağaçlar da boy göstermeye başlamıştı. Kalın kuyruklarını dikmiş bir tilki ailesi hızla önümüzden geçti. Söğüt ağacının kalın dalları arasında Ria'nın dostu Ixtma'ya benzeyen koca gözlü bir sincap gördüğümde sincabın yanında bırak-

tığımız, ölümle pençeleşen kadın aklıma geldi.

Sonunda köye yaklaştığımızı gelen kokudan anlayabiliyorduk.

Ovada ilerlerken pişen tahılların zengin, doyurucu kokusu içimize işliyordu. Biz ilerledikçe koku da artıyordu. En son ne zaman taze pişmiş bir dilim ekmek yediğimi hatırlamıyordum bile. Tahılların, buğdayın, mısırın, arpanın tadı neredeyse damağımdaydı.

Bu mis gibi kokular yalnızca tahıllardan gelmiyordu. Ria ile birlikte şomorra ağacından koparıp yediğimiz, portakala benzer parlak meyveyi anımsatan mayhoş bir koku da ayırt ediliyordu. Elen'ın ezip çayına koyduğu naneye benzer keskin ve ferahlatıcı bir koku, arıların yonca çiçeklerinden topladıkları polenlerden yaptıkları bala benzer bir koku ve bunun yanı sıra, kekre ve tatlı pek çok çiçek kokusu geliyordu. Arada koku denmeyecek bir şeyler dahi duyumsayabiliyordum, sanki bir tavır, hatta bir... fikirdi bu.

Sonunda Slantos'un bulunduğu vadiye geldiğimizde ve köyün boz renkli alçak evleri göründüğünde bu koku artık dayanılmaz bir hâl almıştı. Ağzımın suyu akarken daha önce Cairpré'nin yeraltı sığınağında, Slantos ekmeğinin tadına baktığımı hatırladım. Ne demişti ona? *Ambrosia ekmeği.* Yunanların dediği gibi tanrılara layık bir lezzeti vardı bu ekmeğin. Ekmeğin önce tahta gibi sert olduğunu fakat çiğnedikçe ağzımın içinde yumuşadığını ve enfes bir lezzete kavuştuğunu anımsıyordum. Ayrıca son derece besleyiciydi de. Yediğimde sanki boyum uzamış ve bedenim bir anda güçlenmişti. Hatta bir anlığına sürekli sızlayan kürek

kemiklerimin ağrısı bile geçmişti.

Sonra başka bir şey daha geldi aklıma. Cairpré, ben lokmamı çiğnerken bu özel ekmeğin Fincayra'nın başka hiçbir yerinde olmadığı, zaten Slantosluların da bu ekmeğin tarifini hayatları pahasına koruduğu konusunda beni uyarmıştı. İçimi korku kaplamıştı, asama sıkıca sarıldım. Slantoslular bir ekmeğin tarifini bile hayatları pahasına koruyorsa Adlandırma Ezgisi'nin ruhu gibi çok daha değerli bir şeyi bana vermelerini nasıl sağlayacaktım?

Uzaktan köyün kapısı göründüğünde Galwy sevinçle haykırdı. Omzumdan atlayıp, kollarını bir kuş yavrusunun kanat çırpışı gibi hızla hareket ettirerek önümüzden seğirtti. Kapının ardındaki pek çok alçak evin bacasından duman tütüyordu. İrili ufaklı tüm binalar sarı harçla çevrili geniş, boz renkli tuğlalardan inşa edilmişti. Bu binaların uzaktan tereyağlı ekmek dilimlerine benzediğini fark ettiğimde neredeyse gülümseyecektim.

O ana dek sessizliğini koruyan Bumbelwy dudaklarını yaladı. "Sizce ziyaretçilere bir parça ekmek verme âdetleri var mıdır? Yoksa bırakın açlıktan ölsünler mi diyorlardır?"

"Tahminimce," diye yanıt verdi Ria, "buraya ziyaretçi kabul etme âdetleri bile yoktur. Kartallar Kanyonu'nun bu tarafında bir tek–" derken birden bana bakıp sustu.

"Güney tarafına düşen mağaralardaki tutsaklar var diyecektin." Kara saçlarımın bir tutamını yüzümden yukarı attım. "Babam Stangmar, örneğin."

Ria şefkat gösterir bir yüz ifadesiyle beni süzdü. "O hâlâ senin baban."

Adımlarımı hızlandırarak köyün kapısına yöneldim.

"Artık değil. Babam yok benim."

Yutkundu. "Neler hissettiğini biliyorum. Ben babamı da annemi de hiç tanımadım."

"Senin en azından Arbassa'n var. Tabii bir de koca Druma Ormanı. Dediğin gibi, senin gerçek ailen onlar."

Tam ağzını açıp bir şey diyecekti ki vazgeçti.

Köyün, kanatlarını iki muazzam ladin ağacının oluşturduğu ahşap kapılarına vardığımızda, ağaçların birinin gölgesinden bir muhafız çıktı. Kaşlarını çatıp kulaklarına düşen, iyice seyrelmiş kum rengi buklelerini sallaya sallaya her birimizi süzdü. Kılıcı kınında durmasına rağmen eli kabzanın üzerindeydi. Havayı kaplayan pişmiş tahıl kokularının arasında, artık yeni bir kokuyu sezebiliyordum: Bela kokusu.

Asamı incelerken tetikte durduğunu hissediyordum. "Goblini haklayan büyülü asa şu mu?"

Şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. "Nereden biliyorsun bu olayı?"

"Köyün yarısı biliyor," diye homurdandı muhafız. "Gençlerimizden Galwy Efendi gördüğü herkese anlatıyor."

"O zaman köye girmemize izin verirsin herhâlde, değil mi?"

Muhafız *hayır* anlamında başını salladığında buklesi de sallanmıştı. "Öyle bir şey demedim." Eliyle asayı gösterdi, bir yandan da tedirgin gözlerle inceliyordu onu. "Onunla köylülere saldırmayacağını ne bileyim?"

"Şimdi sana saldırmıyorum mesela, oradan anlayabilir-

sin."

Yüzü gerildi ve tedirgin tedirgin kılıcının kabzasını kavradı. "Yemezler. Sırlarımızın peşine düşmüş bir casus ya da goblinlerin ulağı olabilirsin."

Goblin lafını duyunca tüyleri diken diken olan Ria öne çıktı. "O zaman dün gece neden bir goblin öldürdü?"

"Kimse çakmasın diye, yaprak kız." Muhafız eliyle seyrek saçlarını düzeltti. "Söyleyin o zaman. Bir çocuk, bir kız ve bir..." Bumbelwy'i süzerken duraksadı. "Dilenci gibi biri neden o kadar yol tepip Slantos'a gelsin ki? Tesadüfen olmadığına bahse girerim."

"Hayır," diye yanıtladım, tedirgin olma sırası bu kez bendeydi. "Köyünüzün ekmeklerinin ünü dört bir yana yayılmış. Arkadaşlarım ve ben, bu ekmeğin yapımma dair bir şeyler öğrenmek istiyoruz."

Delici bakışlarını üzerime dikti. "Tek öğrenmek istediğinin bu olduğunu sanmıyorum açıkçası."

Cairpré'nin uyarısını hatırlayarak yutkundum. "Bana gönül rızasıyla söylenenden başka hiçbir şey aramıyorum."

Muhafız başını kaldırıp sanki onlara danışır gibi tepesindeki ladinin dallarına baktı. Derin bir nefes aldı ve yavaşça verdi. "Tamam bakalım. Girmenize izin veriyorum; yalnız söyleyeyim, kuşkumu zerre kadar gidermeyen sözlerin yüzünden değil, Galwy Efendi'ye yardım ettiğiniz için izin veriyorum size."

Tepesinden sarkan seyrek saçlarını son bir kez savurdu ve kenara çekilerek ağacın gölgesinde kayboldu. Gözlerini hâlâ üzerimde hissetmeme rağmen oraya doğru bakma-

dım, yanımdakiler de aynı benim gibi yapmıştı.

Kapıdan içeri adımımı atar atmaz evlerin ortasındaki dönerek yükselen, uzun yapı dikkatimi çekti. Dibinde çocuklar cıvıl cıvıl koşuşturuyor, yetişkinler ise sıra hâlinde binaya girip çıkıyor ve bir yerlere gidiyordu.

Ellerindeki kovalar, sepetler ve testilerle yuvasına yiyecek taşıyan bir karınca sürüsüne benziyorlardı. Birden bu yapının altın rengi sıvasında görünen tuhaf bir dalgalanma dikkatimi çekti; sanki bu bina kımıldayan canlı bir varlıktı.

Asamı gösterip fısıldaşan az sayıda kişi hariç, herkes işiyle meşgul görünüyor ve bize aldırış etmiyordu. Sopalarla tuhaf bir oyun oynayan bir grup çocuğun üzerinden atlayıp dikkatli adımlarla binaya yöneldim. Bu köyden yükselen leziz kokularm bir kısmının kaynağı burası olmalıydı ve binanın sıvası gerçekten de kımıldıyordu. En tepesindeki çaydanlık ağzına benzer bir delikten altın sarısı bir sıvı, binayı sarmalayan kanallar boyunca yavaşça akıp dibindeki geniş bir havuza dökülüyordu. İnsanlar bu sıvıyı kovalarla havuzdan çıkartıyor ve aceleyle etraftaki evlere taşıyorlardı. Bu sırada başkaları ise zemindeki havuzun etrafındaki çok sayıdaki hendeğe un, süt ve diğer malzemeleri boşaltıyordu.

"Bu bir çeşme," dedim şaşkınlıktan donakalmış bir hâlde. "Ekmek çeşmesi."

"Maya demek istedin sanırım." Ria için için kaynayan sıvıya doğru eğildi. "Şu sarı renkli şeyi bazı ekmeklerinde maya olarak kullanıyor olmalılar."

"Aslında tüm ekmeklerimizde kullanıyoruz."

Dönüp baktığımızda şişman sayılabilecek, açık renk

saçları ve elma gibi yanakları olan bir adam gördük; çeşmedeki sıvıyı elindeki iki büyük ibriğe doldurmakla meşguldü. Kulaklarının ucu, diğer Fincayralılarınki gibi hafifçe sivriydi. Ancak hem sesi hem de yüzü, aynı anda hem küçümseyici hem de tuhaf bir biçimde neşeli olabiliyordu. İkisinden biriydi ama hangisiydi emin olamıyordum.

Elindeki ibrikler neredeyse ağzına kadar dolup taşınca onları havuzdan çekti ve epeyce iri göbeğine dayayarak bizi şöyle bir süzdü. "Ziyaretçisiniz, öyle mi? Ziyaretçileri sevmeyiz biz."

Bizden hoşlanmamış gibi görünüyordu ama aynı zamanda şaka yapıyor gibiydi de sanki. Kararsızlık içinde karşılık verdim. "Ekmek yapımı hakkında bir şeyler öğrenmeyi çok isterdim. Bana bu konuda yardım eder misiniz?"

"Ederim," dedi ters ters, yoksa takılıyor muydu? "Fakat şimdi çok meşgulüm." Yürümeye başladı. "Başka bir gün gel."

"Başka gün gelemem!" Adam hızlı hızlı evlerden birine doğru yürümeye başlamışken koşarak ona yetiştim. "Lütfen sanatınızı bana biraz olsun öğretin, lütfen."

"Hayır," dedi kesin bir tonla. "Sana dedim, ben–"

Birden duraksadı çünkü üzerinde mavi benekler olan bir ekmek parçasını bölüşemeyen, Galwy yaşlarında iki çocuğu çiğneyecekti az kalsın. Birden durunca elindeki ibriklerden biri yere düşüp parçalandı ve her yere çeşmeden akan sarı sıvı bulaştı.

"Bak, ne yaptınız!" Homurdandı ve bu sefer ciddi olduğu son derece açıktı. Eğilip kırık parçaları topladı. Yardım etmeye yeltendiğimi görünce de öfkeyle elini savurarak

beni uzaklaştırdı. "Gitsene, çocuk! Yardım istemez!"

Kös kös ekmek çeşmesine geri dönerken etrafa yayılan zengin kokular artık o kadar dikkatimi çekmiyordu. Olanları izleyen Ria, umutsuzca başını iki yana salladı. Slantos'da aradığımızı elde edemezsek buraya kadar çektiklerimizin boşa gideceğini o da benim gibi gayet iyi biliyordu.

İtişip kakışan çocukların –ikiz kardeştiler sanırım– az sonra birbirine gireceği belliydi. Yumruklarını sıkmış, hırlaşıp duruyorlardı. Çocuklardan biri mavi benekli ekmeği ayağıyla çiğnemeye kalkışınca, öbür çocuk burnundan solumaya başladı ve öfkeyle haykırarak düşmanının üzerine atıldı.

Asamı kemerime soktum ve aralarına daldım. Bir çocuğu yakasından diğerini ise omzundan yakalamıştım, onları elimden geldiğince ayrı tutmaya çalışıyordum. İkisi de bağırıp çağırıyor ve onları bırakmam için çılgınlar gibi bacaklarımı tekmeliyorlardı. Sonunda kollarım kopacak gibi olduğunda onları bırakıp hemen yerdeki ekmek somununu kaptım.

Toza toprağa bulandığı için maviden çok kahverengi görünen ekmeği gösterip, "Bunun için mi kavga ediyorsunuz?" diye sordum.

"Benim o!" diye bağırdı çocuklardan biri.

"Hayır, benim!" dedi öteki.

İkisi de ekmeği ele geçirmek için sıçrıyordu ama uzanamayacakları kadar yukarıda tutuyordum onu. Öfkeden kudurmalarına rağmen dumanı hâlâ tüten pekmez kokulu ekmeği, tepelerinde sallamayı sürdürdüm. "Peki, şimdi," diye çıkıştım çocuklara, "bu ekmeği ikinizin de nasıl yiye-

bileceğini bilmek ister misiniz?"

Çocuklardan biri kafasını kuşkuyla kaldırıp, "Nasıl?" diye sordu.

Önemli bir sır veriyormuşçasına bir ses tonu takındım. "Size söyleyebilirim ama bunu bir sır olarak saklayacağınıza söz verin."

Çocuklar şöyle bir düşündü ve ikisi de kafalarını sallayarak onay verdi.

Diz çöktüm ve kulaklarına bir şeyler fısıldadım. Gözlerini kocaman açıp sözlerime kulak kesildiler. Konuşmayı bitirdiğimde ekmeği onlara verdim. Oracığa oturdular ve az sonra ikisinin de ağzı tıka basa ekmekle doluydu.

"Fena değil."

Başımı kaldırdığımda deminki kilolu adamın bana baktığını gördüm. "Söylesene evlat, çocuklara ekmeği paylaşmayı nasıl öğrettin?"

Ayağa kalktım ve kemerimden asamı çıkardım. "Gerçekten çok basit oldu. Onlara yalnızca ekmeği sırayla ısırmalarını söyledim." Hafifçe sırıttım. "Böyle yapmazlarsa ekmeği onların yerine bir güzel yiyeceğimi de ekledim tabii."

Adam gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı. Güldü mü homurdandı mı anlayamamıştım. Yüzünü buruşturup bana baktı. Saygı mı duyuyordu yoksa kuşkulu muydu, bunu ifadesinden anlamak güçtü doğrusu. Sonunda konuştuğunda kuşkuya yer bırakmamıştı. "Ekmek yapımı hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsan beni takip et çocuğum."

XXIII

ADLANDIRMA

Adam etrafta sıkça rastlanan somun biçimindeki binalardan, uzaktaki birine doğru hızlı hızlı yürüdü. Binaya girmeden önce elinde taşıdığı ibrik parçalarını bir kovaya attı. Sonra tombul elini sararmış elbisesine sildi; elbisenin bu görevi uzun süredir gördüğü üzerindeki kurumuş lekelerden belliydi. Elini kapının yanındaki tuğlalardan birinin üzerine koydu ve onlara teşekkür edercesine hafifçe vurdu.

"Hiç böyle tuğla görmüş müydün?"

"Hayır. Özel bir tür kilden yapılıyor sanırım."

Yüz ifadesi aksileşti. Ama acaba dediklerim hoşuna gitmiş olabilir miydi? Yine belli değildi. "Yaklaştın ama bilemedin. Özel bir tür undan yapılıyor bu tuğlalar. Malzemenin içindekiler ona alışılmadık bir sertlik ve dayanıklılık kazandırıyor." Tuğlalara yine hafifçe vurdu. "Ekmek pişir-

menin ilk kuralı, çocuğum, malzemeleri bilmektir."

Malzemeleri bilmektir, deyişindeki bir şeyler bana, değişik ot ve tahılları ayırt etmekten daha fazlasını kastettiğini düşündürdü. Ona ne demek istediğini sormaya can atıyordum ama aşırı meraklı görünmeme kaygısıyla kendimi tutuyordum.

"Buna somuntuğla deriz," diye devam etti. "Yeterince sağlamlaşması için altı kez pişirilir." Dolgun parmaklarını duvara iyice bastırdı. "Bu tuğlalar yüzlerce yıl dayanır."

Peşimizden gelen Ria tuğlalara hayranlıkla bakıyordu. "Daha önce de sert ekmek yemiştim ama bu kadar sertini ilk kez görüyorum."

Şişman adam ona döndü ve birden koyverdi kahkahayı. Göbeğini titrete titrete o kadar şiddetli gülüyordu ki diğer ibrikteki altın sarısı sıvı da döküldü. "İyi laftı, orman kızı."

Ria gülümsedi. "Bana Ria diyebilirsin."

"Bana da Merlin."

Adam başını salladı. "Ben Pluton."

"Pluton," diye tekrarladım onu. "Yunan adı değil mi o? Demeter ve ilk mısır hasadını anlatan öyküde geçiyordu, öyle değil mi?"

"Aynen öyle, çocuğum. Yunanları nereden biliyorsun sen bakalım?"

Boğazım kurumuştu. "Annem anlattı."

"Bana da annem anlatmıştı. Slantos'da doğan her çocuk, değişik diyarların hasat ve pişirme öyküleriyle büyür. Çocukların isimlerinin bu öykülerden seçilmesine de son derece sık rastlanır." Birden tuhaf bir yüz ifadesi takınıp beni

süzdü. "Elbette bu benim gerçek adım değil."

Ria ile birbirimize baktık. Urnalda'nın gerçek adlarla ilgili söylediklerini hatırlayınca meseleyi daha fazla kurcalayasım geldi. Hem ekmek pişirme sanatıyla büyülü Adlandırma sanatı arasında hiçbir bağlantı da göremiyordum. Ama kendimi tuttum. İşler tam yolunda giderken aşırı merakla her şeyi mahvetmek istemiyordum. Adlandırma'ya dair daha sonra da bir şeyler öğrenebilirdim.

Pluton sürgüyü çekerek kapıyı açtı. "İkiniz de içeri gelin."

Tam onun peşinden içeri giriyorduk ki birden Bumbelwy'i hatırladım. Uğraşıp duran insanlar arasmda bakınırken hemen gözüme çarptı, hâlâ ekmek çeşmesinin yanındaydı; çeşmenin dibine dayanmış, aç gözlerle sarı sıvıya bakıyordu. Büyük olasılıkla, zillerle dolu şapkasını merak eden çocuklar etrafını sarmaktaydı. Sıkıntı yaratacakmış gibi durmuyordu, ben de Pluton'un misafirperverliğini daha fazla zorlamak istemediğimden onu kendi hâline bırakmaya karar verdim.

Binaya girer girmez yepyeni kokular sardı etrafımızı. Pişen arpa ile gonca güle benzer bir kokuyla birlikte, ne olduğunu anlayamadığım pek çok baharat kokusu geliyordu burnuma. İçine girdiğimiz oda, binanın ana odası olmalıydı. Ocağın üzerinde kaynayan kazanlar, tavandan sarkan kurutulmuş otlar, kökler ve ağaç kabukları ile raflarda duran tahıl ve un çuvalları, burayı kalabalık bir hanın mutfağı gibi gösteriyordu. Odadaki altı yedi kişi sürekli bir şeyler karıştırıyor, döküyor, doğruyor, tadıyor ve pişiriyordu. Yüz ifadelerinden yaptıkları işi sevdikleri ve

epey ciddiye aldıkları açık bir biçimde anlaşılıyordu.

Işık, odaya duvarlardaki dar pencerelerden giriyordu. Ancak esas ışık ocak ateşinden kaynaklanıyordu. Neredeyse bütün bir duvarı kaplayan ocakta göz göz fırınlar bulunuyordu. Ocakta yakacak olarak odun değil, yassı ve gri kalıplar kullanılıyordu. Bunun da Slantos'un kendine has gizlerinden biri olduğuna kuşku yoktu.

Ocağın üzerinde, kimsenin yetişemeyeceği kadar yüksekte, kabzası altında yıllardır yanan ateşten iyice kararmış, kocaman bir kılıç asılıydı. Kılıcın metal kını pas tutmuş, deri askısı ise iyice çürümüştü. İçimde bu eski kılıcı daha yakından incelemeye dair büyük bir merak uyandı ancak odada sürekli devam eden koşuşturmaca yüzünden bir süre sonra onu unuttum gitti.

Elma gibi yanakları ve omzuna dökülen simsiyah saçları olan uzun boylu bir kız, Pluton'a yaklaştı. Koyu renk saçlarından mı yoksa narin yapısından mı bilinmez, bu kız köyde gördüğüm diğer herkesten oldukça farklı gelmişti bana. Kızın benim gibi kapkara olan gözlerinden zekâ fışkırıyordu. Kız Pluton'un elindeki ibriğe doğru uzanmışken Ria ile beni görünce donakaldı.

Pluton eliyle bizi gösterdi. "Bu Merlin ve bu da Ria. Buraya ekmek pişirmeyi öğrenmek için gelmişler." Kabaca mı yoksa umursamaz bir edayla mı konuştuğu belirsiz bir biçimde, "Bu, çırağım Vivian. Güneye yaptığım yolculuklar sırasında tanıdığım ailesi, korkunç bir sele kurban gitti. Ne kadar geçti o olayın üzerinden?" diye sordu.

"Altı yıl, ekmek ustası Pluton." İbriği yeni doğmuş bir bebek gibi kucağına almış, bizi hâlâ kuşkulu gözlerle sü-

züyordu. "Onlardan çekinmiyor musunuz?"

"Çekinmek mi? Hem de nasıl." Kızı gizemli bir biçimde süzüyordu. "Ama senden daha fazla çekiniyorum."

Kız gerildi ama bir şey demedi.

"Bakın bir de ne işittim," diye sözlerini sürdürdü Pluton. "Herkes çocuğun birinin asasıyla kocaman bir goblin savaşçıyı nasıl perişan ettiğini konuşuyor. Çocuklarımızdan birini kurtarmış." Başını benden yana verip, "Yoksa sen misin o çocuk?" diye sordu.

Biraz utanarak onayladım.

Tıknaz eliyle asamı gösterip, "Bahsettikleri elinde tuttuğun şey mi peki?" diye sordu.

Yine onayladım.

"Gobline karşı işe yaramaz gibi duruyor," diye mırıldandı gayriciddi bir ses tonuyla. "Tabii bir parça büyülü değilse."

Bu sözlerin hemen ardından Vivian'ın nefesi kesildi ve kömür karası gözleri derhâl asamın üzerinde kilitlendi. Koruma güdüsüyle asayı çevirip ezgilerden sonra oluşan işaretleri görmesini engelledim.

Pluton uzanarak yürüyen bir adamın elindeki tepsiden dumanı üstünde, çıtır mı çıtır, sarı bir ekmek somunu aldı. Ardmdan onu ikiye böldü ve ortaya yayılan kokuyu doyasıya içine çekti. Sonra Ria ile bana yarım somunları uzattı ve buyur mu ediyor yoksa emir mi ediyor anlaşılmayan bir ses tonuyla, "Yesenize," dedi. "Gücünüzü toplamanız gerekiyor."

Hiç tereddüt etmeden ekmeğe yumulduk. Sıcacık ve

yumuşak ekmek dilimize değer değmez mısır, tereyağı ve daha birçok şeyin tadını alıp birbirimize bakmıştık. Ria'nın gözleri okyanusun ardında doğan güneş gibi parlıyordu.

Pluton, Vivian'a döndü ve "Onlara en basit işleri ver. Çırpma, karıştırma, doğrama. Tarifi söyleme," dedi.

Sonra bir çift, iyice una bulanmış ahşap kovayı Ria'ya uzattı. "Bunlardan birini un, diğerini de arpayla doldur; orada gördüğün çuvallardan alabilirsin un ve arpayı. Sonra yüksek rafların ardındaki değirmen odasında öğüt onları. Orada kalburdan geçirme ve öğütme hakkında bir şeyler de öğrenebilirsiniz."

Elbisesine bulaşan unları silkeledikten sonra bana döndü. "Ve sen evlat, sen de bir şeyler doğra bakalım. Yürek ekmeği yapımında kullanılacak doğradıkların."

Vivian rahatsız olmuşa benziyordu. "Gerçekten mi, ekmek ustası?"

"Evet, gerçekten," dedi kesin bir ses tonuyla Pluton. "Biraz tohum doğramasından bir şey çıkmaz." Kızın şaşkın bakışlarına aldırış etmeden bana döndü. "Eğer iyi iş çıkarırsan sana daha fazla şey öğretirim, evlat. Hatta hem karnı doyuran hem de cesaret veren yürek ekmeğinden birazcık tatmana bile izin verebilirim."

Elimdekini son lokmasına kadar yutarken, "Teşekkür ederim ama bana şimdi verdiğinizden başka ekmeğe ihtiyacım olacağını sanmıyorum. Enfes bir şey bu," dedim.

Yusyuvarlak yüzünün rengi kırmızıya döndü. "Dediğim gibi her şey malzemelerde yatıyor." Dudaklarına gizemli bir gülümseme yerleşir gibi oldu ama hemen silindi. "Tohumlar için sana güzel bir doğrama bıçağı lazım olacak

ancak şimdi elimizde pek yok bu bıçaklardan. Ama gene de şansın yerinde; bak masanın üzerinde bir bıçak kalmış. Vivian, neden çocuğa nasıl doğranacağını göstermiyorsun? Ben de birazdan gelir nasıl yaptığına bakarım."

Bunu duyunca kızın neşesi yerine gelmişti. Nazikçe Ria ile arama girdi ve kulağıma öncekinden de hoş bir sesle, "Çoğu kişi bana Vivian der ama dostlarım arasında adım Nimue'dir," diye fısıldadı. Elma yanaklarına sıcak bir gülümseme yerleşmişti. "Sana yardım etmekten memnuniyet duyarım, elimden gelen her konuda."

"Ah, teşekkür ederim Viv–yani, Nimue," diye mırıldandım. Acaba kızın bana ilgisi mi beni şımartmıştı yoksa bu kız kalp atışlarımı mı hızlandırıyordu?

Ria'nın gözleri artık ışıl ışıl değildi; kızı şöyle bir dürtükleyip, "Önce ona bir bıçak bulsan iyi edersin," dedi. Bu esnada 'tehlikeye karşı uyarı' temalı sert bakışlarını bana yöneltmişti.

Bu müdahalesi beni rahatsız etti. Neden sürekli beni uyarıyordu ki böyle? Çocuk muydum ben?

"Gel," dedi Nimue, Ria'nın yanından geçerek. Elimi nazikçe tuttu ve parmaklarının ucunu kolumdan yukarı doğru gezdirdi. Beni sebzeler, tohumlar, otlar ve köklerle dolu bir masaya doğru götürürken içimde yeni bir sıcaklık doğmuştu. Masanın bir ucunda yaşlı bir kadın, çeşitli malzemeleri ustalıkla birbirinden ayırıp kümelemekle, öteki ucundaki bıyığı henüz yeni terleyen delikanlı ise meşe palamuduna benzer kocaman bir fındığın kabuğunu soymakla meşguldü.

"Buradan başlayalım." Nimue beni masanın ortasında

duran kare biçiminde, yeni pişmiş gibi dumanı tüten mor meyvelerle dolu bir kâsenin başına götürdü. Masanın üzerindeki bir tahta parçasına saplı hâlde duran bıçağı çekti ve usta bir el hareketiyle meyveyi açıp içinden kızıla çalan mor renkteki çekirdeğini çıkarttı. Sonra tohumları küçücük parçalara bölmemi sağlayacak el hareketini göstermek için sıcacık ellerini benimkilerin üzerine koydu ve bir miktar alıştırma yaptık.

"İşte böyle," dedi nazikçe, bu sırada elini bir süre elimin üzerinde tutmuştu. "Çok şanslı olduğunun farkındasın, değil mi? Yürek ekmeği, ekmek ustası Pluton'un en ünlü tariflerinden biridir. Bir yabancının yardım etmesine izin vermesi hele en önemli tohumları doğramasına izin vermesi, çok ender görülecek bir şeydir." Öyle bir gülümsemişti ki içimde güller açtı. "Sende özel bir şeyler görüyor olmalı."

Elimi hafifçe sıktıktan sonra elini kaldırdı. "Az sonra gelip seni kontrol ederim." Tam gidecekken masanın diğer kenarına dayalı duran asamı gösterip, "Asan düşecek gibi duruyor. Onu emin bir yere koyayım mı?" dedi.

Birden niyeyse içim ürperdi. Tek yaptığı yardım teklif etmekti ne de olsa. "Hayır, teşekkür ederim," diye yanıtladım onu. "Durduğu yer iyi."

"Ama onun zarar görmesini istemiyorum. Bu asa çok... güzel."

Tam uzanıp ona dokunacaktı ki yaşlı kadının dizinin masaya çarpacağı tuttu ve asa yana devrilip kucağıma düştü. Onu sapından tutup giysimin kemerinin içine tıkıştırdım.

"İşte şimdi güvende," dedim Nimue'ye.

Bir an gözleri öfkeyle dolar gibi oldu ama nazik bakışları o kadar çabuk geri geldi ki ne hissettiğinden emin olamıyordum. Birden döndü ve hızla yanımdan uzaklaştı. Birkaç adım attıktan sonra dönüp bana baktığında ise sımsıcak gülümsemesi geri gelmişti.

Elimde olmadan ben de ona gülümsedim. Sonra masaya dönüp mor meyvelerden birini aldım ve hâlâ dumanı tüten meyveyi kolayca açarak içindeki parlak tohumu dikkatlice çıkardım. Fakat onu doğramaya başladığımda aksilik bu ya, iyice eskimiş olan bıçak birden kırıldı. İşe yaramaz hâle gelen bıçağı bir kenara attım.

İşimi en iyi biçimde yapmam gerekirken her şeyi berbat ediyordum! Pluton'un beni böyle sınadığına emindim. Yoksa niye bana bu kadar büyük bir sorumluluk versindi ki? İşimi iyi yaparsam bana daha fazla şey göstereceğini de söylemişti. Başarısız olursam bana güvenmeyeceği ortadaydı. Altıncı hissimle etrafta çılgınlar gibi başka bir bıçak arıyordum.

Ama yoktu. Odadaki her bir bıçak, bir şeyi oyan ya da doğrayan birileri tarafından kullanılıyordu. Asam belime takılı hâldeyken ayağa kalktım ve rafların üzerine, ocağın kenarına ve masaların altına tekrar baktım.

Yoktu. Bıçağa benzer tek bir şey bile yoktu.

Sonra bakışlarım ocağın üzerinde duran pastan iyice kararmış kılıca takıldı. Kılıç epey eskimişti, kullanması çok güç olabilirdi. Ama en azından keskin bir kenarı var gibi görünüyordu.

Hayır, dedim kendi kendime, saçmalıktı bu fikir. Kılı-

cın, mutfakta bir şey doğramak için kullanıldığı görülmüş şey miydi! Dudağımı ısırdım ve odaya tekrar bakındım. Hiçbir yerde bıçak yoktu ve zamanım tükeniyordu. Pluton birazdan gelip neler yaptığıma bakacaktı. Tekrar kirli kılıca baktım.

En yüksek rafların kenarına dayanmış, ufak bir merdiven gözüme çarptı ve onu ocağın kenarma taşıdım. Sonra tepesine çıkıp uzanabildiğim kadar uzandım... ama kılıcın kabzasına bir türlü erişemiyordum. Etrafta bana yardım edebilecek, benden daha uzun birilerine bakmdım ama odadaki herkes önündeki işe gömülmüş çalışıyordu.

Parmaklarımın üzerine çıkıp gene denedim. Neredeyse olmuştu! Biraz daha uzandım. Az daha, biraz daha... ama hayır. Olmuyordu işte.

Bir yandan kılıca öfkeyle bakıyor diğer yandan da sayıp sövüyordum. Neden bu kadar yukarı koymuşlardı ki sanki? Bir işe yaraması için erişilebilir bir yerde durması gerekti. Üstelik şimdi işime yarayacağı da kesindi. Yalnızca yürek ekmeğinin tohumlarını doğramak için değildi telaşım; Pluton'a kendimi kabul ettiremezsem Elen'ı kurtarmam da imkânsız hâle gelebilirdi.

Eski kılıca yoğunlaşıp ona ulaşmanm bir yolunu bulmaya çalıştım. Tıpkı geçen sefer Derinkesik'e yaptığım gibi. Ama Urnalda'nın bana söylediğine göre, bu olay Derinkesik'in kendi büyüsü sayesinde gerçekleşmişti.

Tam o sırada kılıcın kabzasının üzerindeki belli belirsiz çizikleri fark ettim. Bunlar gelişigüzel çizikler de olabilirdi... ama belki de başka bir şeydiler. Rün olabilirlerdi, belki de bir semboldü. Acaba bu kılıç da Derinkesik gibi

büyülü müydü? Fakat aklıma gelir gelmez bunun çok küçük bir olasılık olduğunu fark ettim. Büyülü bir kılıç neden yıllardır kullanılmadan paslanmış bir hâlde, ekmek pişirmekle meşgul ıssız bir köydeki bu evin duvarında asılı durdu ki?

Ancak rünler hâlâ beni kendilerine çağırıyordu sanki. Belki de kılıcın tarihini anlatıyorlardı. Belki de kılıç gerçekten büyülüydü ve bu işaretler de kılıcın nasıl kullanılacağını, örneğin uçarak bana nasıl geleceğini gösteriyordu!

Altıncı hissimi zorlayarak çiziklerden bir anlam çıkarmaya çalıştım. Toz ve is tabakasının altındaki işaretlerin, belirli bir düzen içerisinde olduğunu fark ettim. Düz çizgiler, kıvrımlar ve köşeler vardı. Tüm gücümü topladım ve çentiklerin ardında saklı anlamı ortaya çıkarmaya çalıştım.

İlk harf belirdi. Okuyabiliyordum onu! Sonra... ikincisi, üçüncüsü, dört, beş derken... sözcüğün tamamını okuyabilmiştim, zaten kabzaya tek bir sözcük kazınmıştı; bilmediğim, pek alışılmadık bir sözcüktü bu.

İçimden onu yavaşça, özenle, adın tüm zenginliğini özümseyerek telaffuz ettim ve sözcük bana yanıt verdi. Çok uzak geçmişinden ve ondan da uzak geleceğinden söz etti. *Ben ışığın, geçmişin ve geleceğin kılıcıyım. Ben gelmiş geçmiş tüm kralların kılıcıyım.*

Birden kılıç asılı durduğu yerden kurtuldu ve kabzasındaki kirle pas dökülerek altındaki ışıldayan gümüşü gözler önüne serdi. Kılıcın cilalı metalden kını ve sağlam deriden kemeri de üzerlerindeki mor mücevherlerin parıltısıyla yeniden doğmuştu.

Kılıç ocağın üzerinden rüzgârla savrulan bir yaprak

gibi nazlı nazlı süzüldü ve elime kondu.

Odadaki herkesin sus pus kesildiğini işte o anda fark ettim. Kimse kıpırdamıyor, kimsenin ağzını bıçak açmıyordu. Bütün gözler üzerime dikilmişti.

Dünya başıma yıkılmıştı çünkü artık casus olarak damgalanacağımı biliyordum. Ria ile beni ya kovacaklar ya da daha kötüsünü yapacaklardı.

Pluton durumdan ya rahatsızdı ya da memnundu ama bunlardan hangisi olduğu yine anlaşılmıyordu. Öne doğru bir adım atıp elini geniş beline koydu ve bir süre beni süzdü. "Seni yeterince ciddiye almamışım. Orası kesin."

"Kı-kılıcınız için üzgünüm."

Bana kulak asmadı ve konuşmayı sürdürdü. "Ama iyi bir maya gibi kabardın, çocuğum. Bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Kabarman için yalnızca biraz zaman gerekiyormuş, o kadar."

"Yani... onu kullanabilir miyim?"

"Senin olsun!" diye gürledi Pluton. "Kılıç senindir."

Gözlerimi kırpıştırıp olan biteni anlamaya çalışıyordum. Ria'nın beni gururla izlediği gözüme çarpmıştı. Elleri belindeki Nimue ise beni... başka bir duyguyla izliyor, sanki beni kıskanıyordu.

"Ama tek yaptığım adını okumaktı. Adı-"

"Şşşt, kes sesini, çocuk!" Pluton elini kaldırdı. "Bir şeyin gerçek adı, çok zorunlu durumlar dışında asla söylenmemelidir. Kılıcın gerçek adını öğrenerek ona sahip oldun. Şimdi ise o adı sadakatle korumalısın."

Ocaktan gelen ışıkla aydınlanan taze öğütülmüş un,

ekmek ve binlerce baharat kokusunun birbirine karıştığı odaya altıncı hissimin elverdiği ölçüde baktım. "Sanırım anladım," dedim sonra. "Bu köyde malzemeleri kullanmadan önce her birinin gerçek adını öğreniyorsunuz. Böylece onun gücünü ekmeklerinizde ustaca kullanabiliyorsunuz. Yaptığınız büyülü ekmeklerin sırrı işte bu."

Pluton başıyla yavaşça onayladı. "Yüzyıllar önce bu kılıç, büyülü bir kuğu sürüsü tarafından getirildi buraya. Günün birinde gerçek adını okuyabilen birinin eline kuğu gibi süzüleceği kehanet edilmişti. Fincayra'da gerçek adların gücüne en çok değer veren halk biz olduğumuz için kılıç da bize emanet edildi. Ta ki bugüne kadar. Artık kılıç sana emanet."

Usta bir el hareketiyle kemeri belime geçirdi ve kını ayarladı. "Bu kılıcı iyi ve bilgece kullan. Güvende tutmayı da sakın ihmal etme. Çünkü günün birinde bu kılıca büyük ama sonu hazin bir kralın sahip olacağı da kehanet edildi. Bu kralın gücü o kadar büyük olacakmış ki bu kılıcı taştan bir kının içerisinden çekip çıkaracakmış."

Pluton'un yüzüne baktım. "Demek ki o da kılıcın gerçek adını öğrenecek. *Çünkü gerçek ad, gerçek gücü barındırır.*"

O anda asam mavi bir ışık saçarak parladı. Kılıç biçiminde yeni bir işaret belirmişti. Adını çok iyi bildiğim bir kılıcın işaretiydi bu.

XXIV

KANATLAR YOKSA UMUT YOK

Pluton'un mutfağından ancak dokuz farklı tür ekmeği -bunların arasında hatırladığımdan da lezzetli olan ambrosia ekmeği de vardı- tattıktan sonra çıkabilmiştik. Ayrılmadan önce ekmek ustası çantama taze pişmiş yürek ekmeği koymayı da ihmal etmemişti. Kapıdan çıkar çıkmaz sokaktaki kalabalığın arasına tekrar daldık ve Bumbelwy'i büyük ekmek çeşmesinin dibine sırtını vermiş otururken bulduk.

Sırık gibi bacakları olan soytarı, şişkin karnını tutuyor ve acı içerisinde inliyordu. En aşağıdaki gerdanına kadar sarkmış suratı, mavimsi yeşil bir renge bürünmüştü. Kapüşonlu pelerinine bulaşmış sarı renkli mayalar saçlarından, kulaklarından hatta kaşlarından sarkıyor, zilleri de mayadan nasibini alan üç köşeli şapkası ise sessizce başının üzerinde duruyordu.

"Offf," diye inledi. "Yemekten çatlayacağım şimdi! Ne

kadar acı bir son."

Az kalsın gülüyordum ki botlarımla ilgili verdiğim sözü hatırlayıp kendimi tuttum.

İnlemelerle kesilen cümleler kurarak başına gelenleri anlattı: Ekmek çeşmesinin kenarında dikilmiş dururken çeşmeden akan koyu sıvıyı seyre dalıp koklamış, sonunda artık daha fazla dayanamayıp, olağanüstü sıvıdan tatmak için ona elini daldırıp ağzına götürmüştü. Tadı hoşuna gidince de bunu pek çok kez tekrarlamıştı. Mayanın midesinde, evet midesinde kabarmaya başladığını anladığında ise her şey için artık çok geçti. Sonuç, onun için bile tarifi imkânsız bir korkunçluktaki karın ağrısıydı.

Asamı çeşmeye dayayıp Bumbelwy'nin yanına çöktüm. Ria da yanımıza çöküp ellerini bacaklarına dolayınca yeşil-kahverengi bir dal demetine benzemişti. Slantos köylüleri ise bize aldırış etmeden yanımızdan koşuşturuyor ve görevlerini asker disipliniyle yerine getiriyorlardı.

İç çektim. Bizim de bir görevimiz olmasına rağmen onlar gibi hızlı değildik, ayrıca yolumuz da epey uzundu.

Ria yapraklarla bezeli kolunu bana uzattı. "Zamanın azalması seni kaygılandırıyor, öyle değil mi? Ay hızla kayboluyor." Duraksadı. "Beş günümüz kaldı, Merlin."

"Biliyorum, biliyorum. Zaten Sıçrama için ta Varigal'e gitmeliyiz. Kartallar Kanyonu'nu tekrar geçmek zorunda kalacağız ve Kara Tepeler'de büyük olasılıkla gene bir sürü sıkıntıyla boğuşacağız." Parmağımla kılıcın belimden sarkan kınını okşadım. "Büyülü bir asa ve kılıcın üstesinden gelemeyeceği kadar büyük sıkıntılarla hem de."

Ria başıyla Bumbelwy'i işaret etti. "O ne olacak? Bırak

yürümeyi, ayağa bile kalkamıyor."

Her yerine maya bulaşmış, inleyip duran soytarıyı bir süre süzdüm. "Bu işittiğine şaşırabilirsin ama onu bırakmamamız gerektiğine dair bir his var içimde. Yardan aşağı yuvarlandığında seni kurtarmak için elinden gelen her şeyi yaptı."

Ria hüzünle gülümsedi. "Hiç şaşırmıyorum."

"Ne yapmalıyız öyleyse?" Omuzlarımı açarak gerindim. "Keşke uçabilseydik."

Ria ağzına ambrosia ekmeğinin kabuğundan bir lokma attı. "Eski zamanın kanatlarını kaybetmemiş Fincayralıları gibi."

"Bana kanatlar da yetmez," dedi doğrulmaya çalışan Bumbelwy. "Baştan aşağı yeni bir beden gerek bana."

Çeşmeye dayalı asayı inceledim. Üzerindeki kelebek, birlikte uçan atmaca çifti ve çatlak taş ibarelerinin yanma şimdi de kılıç eklenmişti. Buraya kadar gelmiş ve pek çok şey başarmıştık. Ancak kalan ezgilerin ruhunu süre bitmeden öğrenemezsem her şey boşa gidecekti.

Bir parça umut bulabilmek için ezginin sözlerini kendi kendime tekrarladım:

Beşincisi Sıçrama gücü,
Dikkate al Varigal'i.
Altıncısı Ortadan Kaldırma,
Uyuyan ejderhanın inini.
Sonuncusu ise Görme gücü,
Unutulmuş Ada'nın büyüsünü.

Artık bulmaya çalışabilirsin
Öbürdünya Kuyusu'nu.

Ezgileri tamamlamak için katetmemiz gereken mesafeleri düşününce içime bir ağırlık çöktü. Kanatlarım olsa bile bu kadar yeri nasıl gidebilirdim ki? Mesafe dışında karşılaşacağımız zorluklardan bahsetmiyorum bile. Öbürdünya Kuyusu bulunacak, Ogre Balor atlatılacak ve kıymetli iksiri almak için Dagda'nın diyarma çıkılacaktı. Bütün bunlar için... beş kısacık günümüz vardı.

Keşke bütün bunları sıkıştırabilme şansım, örneğin ezgilerden birini atlayabilme imkânım olsaydı. Fakat bunu düşünür düşünmez Tuatha'nın böyle bir şey yapmanın ahmaklık olduğuna dair yaptığı uyarıyı hatırladım.

Yeri yumruklamaktan kendimi alamamıştım. "Nasıl yapacağız bunu, Ria?"

Tam yanıt veriyordu ki kocaman bir kara kazanı zar zor taşıyan dört kişilik bir erkek grubu çeşmeye yaklaştı. Önlerine gelen herkesi itip kakarak kendilerine yol açıyorlardı. Ria ile benim arama girdiklerinde neredeyse Bumbelwy'i çiğneyeceklerdi. Bumbelwy inlerken son anda kenara çekilince adamlar da kazanın içindekini çeşmeye boşaltmaya başlamışlardı. Kazandan yonca kokuları saçan krem kıvamında, fokurdayan kahverengi bir karışım çeşmenin havuzuna boşaltıldı.

Adamlar boş kazanı getirdikleri gibi götürürlerken yuvarlak yanaklı ufak tefek bir çocuk koşarak yanıma geldi ve heyecanla giysime asıldı.

"Galwy!" diye bağırdım. Sonra çocuğun yüzündeki

kaygı dolu ifadeyi görünce donup kaldım. "Sorun ne?"

"Onu aldı," dedi soluk soluğa. "Onu aldığını gördüm."

"Neyi?"

"Goblin katili! Onu aldı."

Şaşırmış bir hâlde, küçük olmasına rağmen etine dolgun omuzlarından kavradım onu. "Goblin katili mi? Sen neden–"

Birden çeşmeye baktım. Asam gitmişti!

"Kim aldı onu?"

"Kız, uzun boylu kız." Galwy eliyle köyün kapısını gösterdi. "Oraya koştu."

Nimue! Ayağa sıçradım, çeşmenin yakınlarındaki köylüleri itip kakarak kendime yol açtım. Nefes nefese, uyuyan bir köpeğin üzerinden atladım ve köyün ahşap kapısına doğru son sürat koşturdum. Köyün girişindeki yüksek ladin ağaçlarının altında durdum ve yoğun bir sis tabakasının ardına gizlenmiş otlarla kaplı ovayı, altıncı hissimle görebildiğim kadar taradım.

Nimue'den ya da asamdan eser yoktu.

"Hemen gidiyor musun?"

Döndüğümde muhafızı gördüm. Elini hâlâ kılıcının kabzasında tutmuş beni izliyordu. "Asam!" diye bağırdım. "Demin buradan elinde asam olan bir kız geçti mi?"

Yavaşça başıyla onayladı. "Vivian mı Nimue mi neyse, işte o."

"Evet! Nereye gitti?"

Muhafız kulaklarının üzerindeki saç buklelerini çekiştirdi ve eliyle sisleri gösterdi. "Sis denizinin ardında bir

yerlere gitti. Belki kıyıya gitmiştir belki de tepelere. Bilmiyorum. Ben gelen insanlara dikkat ederim, gidenlere değil."

Olduğum yerde tepindim. "Elinde asamın olduğunu görmedin mi?"

"Gördüm. Asanı görmemek pek mümkün değil. Ama birinden rızasını alarak değerli bir şeyini aldığını ilk kez görmediğimden, o kadar önemsemedim."

Gözlerimi kıstım. "Rızamla almadı ki! Çaldı onu benden!"

Bilmiş bilmiş sırıttı. "Bunu da ilk kez duymuyorum."

Muhafızla yaptığım konuşma beni usandırmıştı. Dönüp, altıncı hissimi sonuna kadar zorlayarak sislerin ardındaki ovalarda hırsızdan bir iz bulmaya çalıştım ancak tek bulabildiğim sürekli dönüp duran sislerdi. Asam, benim güzel asam! Druma Ormanı'nın canıyla dolu, Tuatha'nın eli değmiş, ezgilerin gücünü taşıyan asam gitmişti işte! Ezgilerin ruhunu bulup bulmadığımı bana söyleyen asam olmadan hiçbir umudum yoktu.

Başımı öne eğip tekrar köyün kapısından içeri girdim ve kalabalığa karıştım. Kucağı ekmekle dolu bir adamla çarpışınca adamın taşıdığı ekmeklerin çoğu yere düştü ama umursamadım bile. Çeşmenin dibine gidip bitkin bir hâlde Ria'nın yanına çöktüm.

İşaret parmağını işaret parmağıma dolayıp yüzüme baktı. "Demek kayboldu."

"Her şey bitti."

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru," diye inledi Bumbelwy, bir yandan da şişkin karnını ovalıyordu.

Ria uzanıp çantamı açtı. Pluton'un yürek ekmeğini çıkarttı ve bir lokma koparıp elime verdi. Etrafı kızarmış geyik etine benzer keskin, canlı bir koku kaplamıştı.

"Al. Pluton yüreğini cesaretle dolduracağını söylemişti."

"Annemi kurtarmak için cesaretten fazlası gerek," diye mırıldandım ama ekmekten küçük bir lokma almayı da ihmal etmemiştim.

Lokmamı çiğnerken tohum taneleri ağzımda dağılarak güçlü bir tat bıraktı. Dahası da vardı. Gerindiğimde uzuvlarımda dolaşan yeni gücü iliklerime kadar hissettim. Ama ekmekten bir lokma daha alırken gerçeği de unutamıyordum. Asam kaybolmuş, görevimi başarma şansını da yitirmiştim. Asam, zamanım ve Fincayra'nın öbür ucuna uçacak kanatlarım olmadığı sürece ne yapabilirdim ki?

Görmeyen gözlerim yaşlarla dolmuştu. "Yapamayacağım, Ria. Yapmama imkân yok!"

Ria, yere az daha eğilip katılaşan mayalardan biraz topladı. Nazikçe Elen'ın ona verdiği meşe, dişbudak ve akasya muskasına dokundu. "Umudumuz olduğu sürece imkânsız diye bir şey yoktur."

"Ben de onu diyorum ya!" Yumruğumu savurduğumda elim az kalsın ekmek çeşmesinin dibine gelecekti. "Hiç umudumuz yok."

O anda yanağımda ılık bir esinti dolaştı. Okşama bile denilemeyecek kadar hafif, havadan bile hafif bir dokunuştu bu. "Hâlâ umudun var, Emrys Merlin." Tanıdık bir ses kulağıma üfler gibi söylemişti bunları. "Hâlâ umudun var."

"Aylah!" Ayağa sıçrayıp ellerimi yukarı kaldırdım. "Sensin işte."

"Gördün mü?" dedi Bumbelwy üzgünce. "Çocuk olan biteni kaldıramadı. Aklını yitirdi. Şimdi de havaya konuşuyor."

"Havaya değil, rüzgâra!"

Ria'nın gözleri parlamıştı. "Yani... rüzgârın kız kardeşi mi diyorsun?"

"Evet, Riannon." Hafif bir fısıltıya benzer bir kahkaha işitildi. "Buraya sizi, hepinizi Varigal'e götürmek için geldim."

"Ah, Aylah!" diye bağırdım. "Oraya gitmeden önce başka bir yere gidebilir miyiz?"

"Asanı bulmaya mı, Emrys Merlin?"

"Nasıl bildin?"

Rüzgârın kız kardeşinin sözleri havadan, bir pınardan çıkan kabarcıkların toprağa dökülmesi gibi döküldü. "Hiçbir şey rüzgârdan uzun süre saklanamaz. Ne sinsi bir kız, ne hazinelerini sakladığı mağara, ne de kendine ait olmayan büyüler sayesinde bir gün çok güçlü olma arzusu."

Öfkeden kanım kaynıyordu. "Mağarasına varmadan onu yakalayabilir miyiz?"

Köydeki kalabalığın üzerine aniden bir rüzgâr esti. Şapkalar, pelerinler ve önlükler sonbahardaki yapraklar gibi uçuşmuştu. Birden ayaklarımın yerden kesildiğini hissettim; Ria, Bumbelwy ve ben, havada uçuyorduk.

XXV

BÜTÜN O SESLER

Köydeki kalabalığın arasından yukarı yükseldiğimizde çeşmenin yanında duran insanlar, korkuyla bağırdı ama yine de hiçbiri zavallı Bumbelwy kadar bağırmıyordu. Ben ise ayaklarımı özgürce sallıyor ve uçmanın heyecanını yaşıyordum. Bu heyecanı daha önce bir kez, Başbelası'nın sırtındaki tüylere tutunurken yaşamıştım. Ama bu kez uçma heyecanını hem daha güçlü hem de daha korkutucu buluyordum çünkü bu kez, bir başkasının bedeni üzerinde değil, rüzgârın kendisiyle yükselmiştim.

Aylah, altımıza havadan bir battaniye sermişçesine hızla bizi yükseklere çıkardı. Slantos'un ekmek somunu biçimindeki evleri sislerin ardında kayboldu, ekmek çeşmesi ise önce kahverenginin çeşitli tonlarma büründü, sonra ise beyaza dönüşerek gözden yitti. Bulutların içindeydik; kendimizden başka hiçbir şey görmüyorduk. Havanın etrafımızda çıkardığı sesi işitiyordum ama bu ses çok yüksek

değildi çünkü rüzgâra karşı değil, onunla birlikte uçuyorduk.

"Aylah!" diye bağırdım. "Onu sislerin içerisinde bulabilir misin?"

"Sabırlı ol," diye yanıtladı, rüzgâra benzer sesi hem alttan hem üstten geliyordu. Sağa dönerek aşağı süzülünce bulutlar yoğunlaştı.

Ria bana döndüğünde yüzünün heyecanla dolup taştığını fark ettim. Bir bulutun üzerinde gidiyor gibiydik; birbirimize dokunabilecek kadar yakın ama özgür olduğumuzu hissedebilecek kadar da uzaktık. Bumbelwy ise acınacak hâldeydi. Maya bulaşmış yüzü, gökyüzündeki her hareketimizde renk değiştiriyordu.

Birden altımızdaki sislerin arasından birisi belirdi. Nimue!

Uzun, siyah saçları omuzlarına dökülmüş hâlde ovada hızlı adımlarla yürüyordu, bir yere yetişmeye çalıştığı belliydi. Elinde asamı tutuyor, bundan duyduğu memnuniyet her hâlinden belli oluyordu. Hazinelerle dolu mağarasında asamı nereye koyacağını ya da onun gizli güçlerinden nasıl faydalanacağını düşünüyor olmalıydı. Ona yaklaşıp gölgemiz üzerine hayalet gibi çöktüğünde yüzüme hafif bir gülümseme yerleşti.

Bizi hissedip döndüğünde yanımdakilerle birlikte tepesine binmek üzere olduğumuzu görünce bağırdı. O daha dönüp koşamadan, ben iki elimle asamın budaklı tepesine yapıştım.

"Hırsız!" diye çığlık attı, ganimetine sımsıkı yapışmıştı.

İkimiz de asayı kendimize doğru çekiyorduk. Aylah

beni tekrar havaya yükseltince Nimue'nin ayakları boşlukta kaldı ve çılgınlar gibi debelenmeye başladı. Sırtım ve omuzlarım kopacak gibi olmasına rağmen direndim; kızın hava akımına kapılan bedeni bir o yana bir bu yana sallanıyordu ama onun da asayı bırakmaya hiç niyeti yoktu. Biraz aşağımızdaki dikenli çalılara doğru süzüldük. Nimue'nin bacaklarının her yerine yüzlerce diken batmasına rağmen asayı bırakmamıştı.

Terleyen ellerimde asanın kaydığını hissettim. Nimue'nin ağırlığı omuzlarımı koparttı kopartacaktı, kollarım hissizleşmeye başlamıştı; kızın sürekli kıpırdanıp kurtulmak için debelenmesi de cabasıydı.

Birden sola döndük ve sivri kayalıklara doğru süzülmeye başladık. Nimue, az sonra çarpacağı kayaları görünce korkunç bir çığlık attı ve sonunda asayı bıraktı. Asa yere düştüğünde tok bir ses çıktı. Bitkinlik içerisinde onu kendime doğru çektim, üzerindeki işaretlere baktım. Birlikte uçan atmaca çifti işareti, üzerine damlayan terimden parlıyordu. Asamı elime alınca kendimi tekrar bütün hissedebilmiştim, içimde tekrar umut yeşermişti.

Aşağıda yoğunlaşan sislerin arasındaki Nimue'ye baktım. Ayağa kalkarken gözleri öfkeden parlıyordu. Olduğu yerde küçük bir çocuk gibi tepiniyor, yumruğunu sıkmış bana doğru sallıyor ve öç alacağını haykırıyordu. Gittikçe küçüldü, küçüldü ve sonunda sis tabakasının ardında kayboldu, sesinin yerini ise ıslık çalan rüzgâr almıştı.

Asamı zonklayan ellerimde şöyle bir çevirdim. "Teşekkür ederim, Aylah."

"Rica ederim, Emrys Merlin. Ahhh, evet."

Rüzgâr bizi yukarı çıkardığında sis tabakası denizdeki dalgalar gibi beyaz şeritlere ayrıldı. Bulutlar, yelkenleri rüzgârla şişmiş gemiler gibi görünüyordu. Bu gemiler pruva direklerini dikmiş, sanki buhardan kıyılara bindiriyordu. Dalgaya benzer bu bulutların arasından geçerken içlerinde yoğunlaşan yağmur damlacıkları her tarafımızı hafifçe ıslattı.

Ria'ya dönüp baktığımda gözlerinin neşeyle dolduğunu gördüm. Bu ifadesi, Nimue'nin öfke dolu gözlerinden dökülenin tam tersiydi. "Onun hakkında haklıydın. Bilmiyorum ne oldu ama gerçekten de kafamı karıştırdı. Keşke bende de sendeki... annem ne diyordu onlara?"

"Böğürtlenler," dedi gülerek. "Ayrıca sezgi de denir." Sislerin arasında kollarını açıp kanat gibi çırptı. "Bu harika değil mi? Çok özgür hissediyorum! Rüzgârın ta kendisiymişim gibi."

"Sen zaten rüzgârın ta kendisisin, Riannon." Aylah, bulutların arasında belli belirsiz seçilebilen kollarıyla bizi kucakladı. "İçinde, yaşayan her şeyden bir şeyler var. Sezgi diye işte buna, içinde yaşayan bütün o şeylerin sana söylediklerine denir."

Bulutlar giderek seyrelirken Aylah'ın sesi kulağıma fısıldadı. "Senin de sezgilerin var, Emrys Merlin. Onları iyi işitmiyorsun, hepsi bu. İçinde yaşlısıyla genciyle, dişisiyle erkeğiyle bütün o sesler var."

"Dişi mi? Bende mi?" Dudağımı büküp rüzgâr uğuldarken kılıcıma hafifçe vurdum. "Ben bir erkeğim!"

"Ahhh, evet, Emrys Merlin, sen bir erkeksin. Ve bu çok güzel bir şey! Belki bir gün çok daha fazlası olabileceğini

öğrenirsin. İşte o zaman yalnızca konuşmazsın, dinlersin; yalnızca biçmezsin, ekersin; inşa eder ve yaratabilirsin. İşte o zaman ufacık bir kelebeğin kanat çırpışının devasa bir kasırgaya dönüşebileceğini anlayabilirsin."

Bu sözler biter bitmez ani bir hava akımı bizi yükseltti. Ria ile birbirimize tutunduk, Bumbelwy ise elini kolunu sallayarak, bağırıp çağırıyordu. Ziller sarkan şapkası uçup gidecekti ki Ria son anda onu tuttu. Ama bu sırada şapkaya yapışan son ekmek mayaları düşmüş, düşerken de zilleri şıngırdatmıştı.

Birden pamuk gibi görünen bulutlarm arasmdan atmaca gibi hızla süzülerek çıktık. Aşağımızda Fincayra, olağanüstü renkleri ve zarif yer şekilleriyle tablo gibi serilmişti. Gölgelere bürünmüş Kara Tepeler'in sırtları, ender olarak ağaç kümeleri ya da kayalıklarla bölünüyordu. Kartallar Kanyonu'nun kızıl ve kestane tonlardaki duvarları güneye iniyor, bulutlar arasından güneş ışıklarının vurduğu Kıraç Ovalar ise batıya doğru uzanıyordu.

Rüzgârdan yapılma uçan halımızın kenarma yüzükoyun uzandım ve aşağıya eğildim.

Gökyüzünde süzülüp aşağı bakarken kendimi tekrar balık olmuşum gibi hissettim. Sanki sudan değil de havadan bir okyanusun içerisinde dolaşıyordum. Görünmez akımlara kapılmış, hafifçe uzaklara yelken açmıştım. Soluk alıp verdiğim maddenin içerisinde süzülüyordum.

Kuzeyde kıvrımlı kıyıları karanlıkta kalan bir yarımada vardı, sonra o da sislerin ardında kayboldu. Altımızda nehirler, yeni ortaya çıkan tepelerin arasında kıvrımlar çize çize akıyordu. Tepelerin ardmda Çehre Gölü'nün asık su-

ratlı çehresini yandan görür gibi oldum. Aklıma, o gölün karanlık sularında gördüğüm Balor'un ölümcül gözü geldiğinde iliklerime kadar ürperdim.

Sonra uğuldayan rüzgârı bastıran hafif bir gürültü işittim. Gürültü, önümüzdeki zirveleri ikindi güneşinde parlayan karlı dağlardan geliyor gibiydi. Giderek de bir gümbürtü hâlini almaktaydı, sanki dağların yamaçlarından çığ düşüyordu. Gök gürültüsüne bu diyarlarda çok sık rastlanıyor olmalıydı.

Gerçekten de sık rastlanıyordu çünkü devlerin diyarına gelmiştik. Aylah bizi kısa, kalın otların olduğu bir çimenliğe bıraktığında gümbürtü iyice artmıştı. Kayalık ve sarp bir yamacın üzerindeki çimenlik, etraftaki az sayıdaki yeşil alandan biriydi. Yer gök gümbürtü ya da gümbürtüyü çıkaran şey yüzünden sallanıyordu.

Bumbelwy, ayakları yere değer değmez yapraklar, dallar ve eğrelti otlarından oluşan, sanki oraya bilerek konulmuş dev bir yumağa doğru yalpaladı. Bu yığın çimenliğin neredeyse yarısını kaplıyor, çalıdan oluşmuş minyatür bir dağ gibi yükseliyordu. Soytarı, yığının içerisine yığılıp kaldı ve kendine gelmek için bir süre bekledikten sonra yığının üzerine tırmanıp sırtüstü uzandı. Aradan çok zaman geçmeden, gümbürtüyü zar zor bastıran bir sesle bize seslendi. "Depremde öleceksem bari yumuşak bir yerde öleyim!"

Bu sırada başının altına, kırık dallardan ve yığındaki çerçöpten bir yastık yapmıştı. "Ayrıca sindirmem gereken şeyler var. Yaptığımız yolculuğun yorgunluğundan bahsetmiyorum bile." Gözlerini kapadı ve eğrelti otlarının

arasına iyice sokuldu. "Düşün bir! Bir günde neredeyse iki kez ölüyordum." Esneyince zilleri şıngırdadı. "İyimser biri olmasaydım gün bitmeden başıma daha kötüsünün de geleceğini söylerdim."

Birkaç saniye sonra horlamaya başlamıştı.

"Sana iyi yolculuklar dilerim, Emrys Merlin." Gümbürtüden dolayı her zamankinden daha yüksek bir sesle kulağıma fısıldadı. "Seninle daha fazla kalmayı isterdim ama uçmalıyım artık."

"Keşke gitmeseydin."

"Keşke, Emrys Merlin, keşke." Aylah'ın sıcak nefesi yanaklarımı okşadı. "Belki başka bir gün tekrar karşılaşırız."

"Uçar mıyız peki?" Ria kollarını kanat gibi kaldırmıştı. "Rüzgâr gibi?"

"Belki de Riannon, belki de."

Ani bir esintiyle birlikte rüzgârın kız kardeşi gitmişti.

XXVI

SIÇRAMA

Üzerinde çimenliğin yayıldığı, sarp kayalıkların oluşturduğu vadide küt diye bir ses işitildi. Ria ile birlikte yere düşmüştük. Mor kanatlarında beyaz benekler olan tombul bir ardıç kuşu öttü ve kuru otların arasmdaki tüneğinden havalandı. Doğrulup yaprak ve çalı yığınının üzerine kurulmuş horuldayıp duran Bumbelwy'e şöyle bir baktım. Onu uyandırmanın bir yolu var mıydı, bilmiyordum.

Ria ile emekleyerek çimenliğin kenarına kadar gittik ve aşağıdaki vadiye baktık. Tam o anda vadiye bakan tepelerden birinin büyük bir kısmı çatırdadı, bir süre sallandı ve sonra düşerek parçalandı. Ortalık bir anda toza dumana boğulmuştu. Sonra bir gümbürtü daha koptu ve yine şiddetli bir yer sarsıntısı oldu.

Toz duman biraz dağılınca aşağıda çalışanların kim olduğunu anladım. Bu uzaklıktan bile devler kocaman ve dehşet verecek kadar güçlü görünüyordu. Bir kısmı elle-

rinde çam ağacı büyüklüğünde çekiçlerle kayaları parçalıyor, diğerleri ise parçalanan kayaları vadinin ortasına götürüyordu. Bu kayalardan tek birini bile yerinden oynatabilmek için elli insan gerekirdi; oysa devler bunları saman balyası gibi oradan oraya atıyorlardı.

Az ileride gri ve beyaz taşlara biçim veren ve biçim verilen bu taşları, inşa edilen bir şehrin köprü ve kulelerine monte eden başka devler vardı. Burası Varigal'di demek! Stangmar'ın goblin savaşçılardan kurulu ordusunun yok ettiği bu Fincayra'nın en kadim şehri, taş üstüne taş konarak baştan inşa ediliyordu. Şehrin mimarisinin, etrafı çevreleyen vadinin duvarlarından ve karla kaplı doruklardan ilham alınarak planlandığı, kaba inşaatı henüz bitmemiş duvar ve kulelerden anlaşılıyordu.

Devler çalışırken alçak sesle bir şeyler mırıldanıyordu, gürültünün sebebi işte buydu. Bu ses tepelerde yankılanıyor, taşlar dile gelmiş gibi gürledikçe gürlüyordu.

Hy gododin catann hue
Hud a lledrith mal wyddan
Gaunce ae bellawn wen cabri
Varigal don Fincayra
Dravia, dravia Fincayra.

Karanlık Kale'yi yıkan Lledra'yı söyleyen bu sesi, Devlerin Dansı sırasında işitmemin üzerinden sanki yüzyıllar geçmişti. Tabii bir de Elen'ın, ben henüz onun kollarında küçücük bir bebekken bana bu ilahiyi söylediğini hatırlıyordum.

Ağaçlar konuşur yürür tepeler,
Bu adanın kemikleridir devler.
Dansımızı hep bilir bu diyar,
Fincayra'nın tacıdır Varigal.
Çok yaşa, çok yaşa Fincayra.
Devler nefes alınca fırtına kopar,
Dalgalar coşar nehirler çağlar.
Adanın karlı dağları,
Fincayra'nın tacıdır Varigal.
Çok yaşa, çok yaşa Fincayra.

Bumbelwy, uykusunda homurdanarak dal yığınından yatağının üzerinde şöyle bir yana döndü. Saçına takılan bir eğrelti otu sapı öyle durmuştu ki sanki adamın kulağında bitiyor gibi görünüyordu. Her nefes alıp verişinde şapkasının zilleri bir avuç çakıl taşı gibi şıngırdıyor ve bu sese rağmen soytarı deliksiz bir uyku çekiyordu.

Döndüğümde dağınık saçlı dişi bir devin, vadinin sonlarına doğru bir yerde taş bir kulenin temelini bir omuz darbesiyle yerleştirdiğine tanık oldum. Olduğum yerden bakıldığında Büyük Meclis başlarken, kartalın konduğu devasa omuz sanki onunkiymiş gibi görünüyordu. Oralarda bir yerde, dostum Shim'in de çalıştığından ya da daha doğrusu çalışmamaya çalıştığından kuşkulanıyordum ama her ne kadar onu tekrar görmeyi çok istesem de her şeyi bırakıp onu arayacak zamanım yoktu.

"Söyleyin bakalım," dedi melodik bir ses arkamızdan, "devlerin ülkesine neden geldiniz?"

Ria ile birlikte döndüğümüzde yuvarlak, yosun kaplı bir taşın üzerinde oturan –taşın üzerinde az önce yeller esiyordu– uzun boylu, solgun tenli bir kadın gördük. Neredeyse dizlerine kadar gelen altın sarısı saçları omuzlarına güneş ışığı gibi dökülüyordu. Basit, açık mavi bir entari giymesine rağmen duruşu o kadar asildi ki zarif bir gece elbisesi giymiş gibi görünüyordu. Gözleri aşırı parlaktı, sanki artlarında alevler yanıyordu.

Çekici bir kadın olmasına rağmen tedbirsiz davranmayacaktım. *Bende Ria'nın sezgileri olmayabilirdi ama Nimue ile olanların tekrarlanmasına izin vermeyecektim.* Çimende duran asama uzandım ve onu kendime çektim.

Parlak gözlü kadın nazikçe güldü. "Bana güvenmiyorsun anlaşılan."

Hâlâ çimlerin üzerinde oturan Ria ise şöyle bir doğruldu ve bir süre kadının yüzünü süzdü. Sonra nefes aldı ve "Sana güveniyorum. Buraya Sıçrama hakkında bir şeyler öğrenmeye geldik," dedi.

Neredeyse göğe sıçrayacaktım. "Ria! Onu tanımıyorsun ama!"

"Biliyorum. Ama yine de... güveniyorum ona. İçimden bir ses, ne bileyim, böğürtlenlere güvenmemi söylüyor işte. Onda öyle bir şey var ki bilmiyorum, sanki... sanki gecenin en karanlık anında gökyüzünde parlayan yıldızlar gibi."

Kadın yavaşça ayağa kalktığında saçları dans edercesine beline inmişti. "Çünkü benim güzel kızım, ben bir yıldızın ruhuyum. Aslında beni gökyüzündeki bir takımyıldız olarak biliyorsunuz."

Yerin sarsılmasına rağmen Ria ayağa kalkmıştı. "Gwri," dedi hafifçe, o kadar alçak sesle konuşmuştu ki sesini gürültüden zar zor işitiyordum. "Sen Sarı Saçlı Gwri'sin."

"Evet. Gökyüzünüzün en batısına düşer meskenim. Ve seni Ria ve seni de Merlin, uzun süredir izliyorum, tıpkı sizin beni izlediğiniz gibi."

İyice afallamış bir hâlde ben de ayağa kalktım. Şomorra ağacının altında Ria'nın bana Sarı Saçlı Gwri'yi göstermesinin, yani takımyıldızlarını yıldızların arasmdaki boşluğa bakarak bulmayı öğrenmemin üzerinden bu kadar zaman geçmişti demek.

Ria çimenlikte bir adım daha attı. "Ta buralara kadar neden geldin?"

Gwri tekrar, bu kez öncekinden de içten bir biçimde güldü. Bu gülüşünde, etrafında sarı bir hale belirmişti. "Devlerinize, kadim başkentlerini yeniden inşa ederlerken yardım etmek için geldim. Çünkü buraya çok önceleri, Varigal ilk inşa edildiğinde de gelmiş, Dagda'nm yanında durmuş ve o, ilk devi dağın taşları içerisinden oyarak yarattığında, gece boyunca ona ışık olmuştum."

"Çok uzaklardan geliyorsun."

"Evet, Merlin. Buraya Sıçrama'yı kullanarak geldim."

Dizlerimin bağı çözüldü çözülecekti ama bunun nedeni sürekli sarsılan yer değildi. "Sıçrama mı? Bana bilmem gerekenleri söy–söyler misiniz?"

"Bu ezginin ruhunu biliyorsun zaten," dedi yıldız. "Yalnızca onu kendi içinde bulman gerek."

"Çok az zamanımız kaldı! Ay neredeyse yarım oluyor. Ve annem..." Boğazım düğümlenmişti, sesim fısıltı hâlin-

de çıkıyordu. "Ölecek. Hepsi benim yüzümden."

Gwri dikkatle yüzümü inceledi. En derin düşüncelerimi dinliyor gibiydi ve etraftaki tüm o gürültü patırtı onu zerre kadar etkilemiyordu. "Ne yaptın ki?"

"Konuşan deniz kabuğunu buldum ve onun gücüyle annemi buraya getirdim."

Gwri, *hayır* anlamında başını iki yana sallayınca saçları koluna altın sarısı bir şelale gibi dökülmüştü. "Hayır, Merlin. Yine düşün."

Şaşırmış bir hâlde çenemi kaşıdım. "Ama deniz kabuğu–"

"Yine düşün."

Ria ile göz göz geldik. "Yani o... deniz kabuğu değildi, o bendim."

Kadın başıyla onayladı. "Deniz kabuğunun bunu yapabilmesi için senin gücüne ihtiyacı vardı. Yani sıçrama gücüne. Ama şekil verilmemiş bir güç bu. Belki günün birinde bu konuda ustalaşabilirsin. İşte o gün insanları, nesneleri hatta rüyaları bile başka yerlere gönderebilirsin. Farklı boyutlarda hatta zamanda bile dolaşabilirsin."

"Zaman mı?" Bir şeyler hatırlar gibi olmuştum. "Çok küçükken zamanda geriye gittiğimi hayal ederdim. Gerçekten! Böylece en güzel anlarımı sürekli yeni baştan yaşayabilirdim."

Kadın belli belirsiz gülümsedi. "Belki o konuda da ustalaşırsın. Sonra bir gün etrafındaki herkes yaşlanırken sen gençleşirsin."

Bu fikir ilgimi çekmiş olsa bile başımla reddettim. "Bu

yalnızca bir düş. Ne yazık ki hiçbir konuda ustalaşamayacağım. Annemi Fincayra'ya getirince yol açtığım dertlere bakın."

"Söylesene," dedi Gwri, "ne ders çıkardın o olaydan?"

Yine yer sarsılınca yakınımızdaki tepeden kayalar kopup aşağıdaki vadiye düşmüş, ortalığı toz duman kaplamıştı. Dengemi kaybetmemek için asama tutundum. "Sıçrama'nın da diğer tüm büyüler gibi sınırları olduğunu öğrendim sanırım."

"Doğru. Ulu ruh Dagda'nın bile sınırları vardır! Zira evrendeki güçleri o kadar iyi bilmesine rağmen ölen birini diriltemez." Gwri'nin yüzünde birden hazin bir ifade belirdi, sanki çok uzun süre önce olan bir şeyi hatırlamıştı. Uzun bir aradan sonra tekrar konuştu. "Başka bir şey öğrendin mi?"

Duraksadım ve bir süre düşündüm durdum. "Şey... birini ya da bir şeyi bir yere getirmeden önce iyice düşünmen gerekir. Çünkü yaptığın şeyin istenmeyen sonuçları olabilir, hem de çok ciddi sonuçları."

"Pekâlâ, bu neden böyle sence?"

İyice düşündüm, bir yandan da asamın tepesindeki budaklarla oynuyordum. Sert rüzgâr yüzüme yüzüme esiyordu. "Çünkü her eylem, bir diğer eyleme bağlıdır. Yanlış yere atılan tek bir çakıl taşı, koca bir heyelan başlatabilir. İşin doğrusu, *her şey birbirine bağlıdır*."

Asamdan mavi alevler fışkırdığında Gwri kahkahaya boğuldu. Altın sarısı bir ışık çemberi etrafını kaplarken asamın sapında çember içerisinde bir yıldız işareti belirmişti. Parmaklarımla işareti okşadım.

"Epey şey öğrendin, Merlin. Yıldızların şanlı şereflı şarkısında her şeyin bir yeri vardır."

Arbassa'nın duvarlarındaki yazıları anımsayarak başımla onayladım. "Keşke Sıçrama gücünü şimdi kullanabilseydim. Çünkü bir an önce bir ejderha inine gitmem gerekiyor ama onu nerede arayacağım konusunda en ufak bir fikrim bile yok."

Uzun saçları parıldayan Gwri yüzünü doğuya döndürdü. "Aradığın ejderha, yüzyıllar önce deden Tuatha'nın büyüyle uyuttuğu ejderha. Fakat Öbürdünya Kuyusu'nu bekleyen Balor'a karşı dedenin gücü bile yetersiz kaldı. Bu görevden canlı çıkıp oraya gidebilirsen dedenden daha iyi bir iş çıkarabileceğini düşünüyor musun?"

"Hayır. Yalnızca denemeyi umuyorum."

Uzun süre beni süzdü. "Uyuyan Ejderha'nın ini suyun öte tarafındaki Kayıp Diyarlarda. Tesadüf bu ya, Öbürdünya Kuyusu'ndan da çok uzakta değil bu in. Ancak bunun senin için pek önemi yok zira oradan önce tam tersi yöne, Unutulmuş Ada'ya gitmen gerek."

Parmağımla asamdaki yeni işareti okşuyordum. "Siz bizi ejderhanın inine gönderir misiniz?"

Gwri'nin gözleri daha bir parıldadı. "Evet, gönderirim. Ancak bunu bir başkasının yapmasını tercih ederim. Sizi oraya neredeyse benim kadar hızlı götürebilecek bir başkası."

Şaşırmış hâlde Ria ile birbirimize baktık.

Yıldız, devasa çalı çırpı yığınının üzerinde sere serpe yatan suratsız soytarıyı işaret etti. "Orada uyuyan dostunuz."

"Bumbelwy mi? Ciddi olamazsınız!"

Gwri'nin kahkahası etrafta çınladı. "O değil ama onun da şaşırtıcı sıçramalar yapabileceğini düşünmüyor değilim." Eliyle yine çalılığı gösterdi. "Onun altında yatan dostunuz demek istemiştim."

Daha ne demek istediğini soramadan Gwri giderek parlamaya başladı, altıncı hissim bile bu parlaklığa dayanamıyordu. Ria gibi ben de gözlerimi çevirdim. Birkaç saniye sonra ışık birden azaldı. Dönüp baktığımızda Sarı Saçlı Gwri gitmişti.

İşte o anda çalı çırpı yığını kendi kendine hareket etti.

XXVII

BİR DAHA KARŞILAŞMA

Çalı çırpı yığını birden sağa doğru hareketlenince üzerinde uyuyan Bumbelwy havaya sıçradı. Havaya sıçrayınca da şapkasındaki ziller örse vuran demirci çekici gibi çınlamıştı. Vadinin aşağısından gelen gümbürtüyü bile kolayca bastıran çığlıklarına ise Ria ile birlikte çıkardığımız hayret nidaları ekleniyordu.

Koca çalı çırpı yığını; etrafa dallar, yapraklar ve eğrelti otları saçarak, kıpırdanıp şahlandı. İki tarafından iki kocaman kol, altındaki molozdan ise iki kıllı ayak ortaya çıktı. Yığının içinden bir baş yükseldiğinde iki pembe göz belirdi ve mağara gibi bir ağız kocaman açılıp esnedi.

"Shim!" diye bağırdık Ria ile aynı anda.

Esnemesini bitiren dev, bize şaşkınlıkla baktı. Sonra gözlerini ovuşturdu ve tekrar baktı. "Düş müsünüz siz? Yoksa gerçek mi?"

"Gerçeğiz," dedim.

Shim burnunu kuşkuyla kaşıdı. "Gerçekten, harbiden, hakikaten mi?"

"Gerçekten, harbiden, hakikaten." Ria, tepesinde dikilen devin kocaman ayaklarına dostça vurdu ve "Seni yeniden gördüğüme sevindim Shim," dedi.

Dev kocaman gülümseyerek kolunu uzattı ve bizi nazikçe avucuna aldı. "Sanırım hâlâ rüya görüyor ben! Ama sizsin bu, gerçekten sizsin." Biraz eğilip kokladı. "Ekmek kokuyorsunuz. Nefis ekmek."

Başımla onayladım. "Ambrosia. O gece Cairpré'nin orada yediğimizden. Hatırlıyor musun, Shim kardeşim? Keşke sana da biraz getirseydik! Ama gerçekten acelemiz vardı; hem de çok acelemiz."

Devasa burun gene kaşındı. "Hâlâ çılgın mısın?"

"Öyle denebilir."

"Seninle tanıştığımızdan beri, çılgın sen!" Dev gök gürültüsü gibi bir kahkaha koyverip kıpırdanınca çimenliğin alt kısmındaki birkaç taş kopup vadiye yuvarlandı. "O gün neredeyse binlerce arı sokacak bizi!"

"Sen de sürekli çam deviren bir bal topuydun."

Sonunda devin avucunda dizlerinin üzerine doğrulabilmiş olan Ria da konuşmaya katıldı. "O kadar küçüktün ki senin bir cüce olduğuna emindim."

Shim'in pembe gözleri gururla parladı. "Ben artık küçük değil."

Vadiden gelen bir başka gürültüyle birlikte sarsıldık. Shim'in dev kolu bile fırtınaya tutulmuş bir ağaç gibi sal-

lanmıştı. Ria ile birlikte düşmemek için başparmağına tutunduk.

Devin yüzü ciddileşti. "Onlar aşağıda çok çalışıyor. Ben akşam yemeğini pişirmek için çalı çırpı toplamaya çıkmıştım." Birden koyun gibi bakmaya başladı. "Ben dalların üzerine uzanıp biraz kestireyim demiştim! Biraz."

"İyi ki kestirdin," diye yanıtladım. "Yardımın gerek."

Çimenliğin öteki ucuna fırlamış dallardan acı dolu, uzun bir inilti geldi. Ben daha bir şey diyemeden Shim öteki eliyle uzanıp Bumbelwy'i pelerininden yakaladı. Her tarafından dallar ve eğrelti otları sarkan, gerdanını sonuna kadar sarkıtmış asık suratlı soytarı yarı ölü gibi görünüyordu.

Ria baygın hâlde duran soytarıyı kaygılı gözlerle süzdü. "Shim, uyandığında onun nereye uçtuğunu gördün mü?"

Ona alaycı bir bakış attım. "Belki de Gwri'nin bahsettiği sıçrama budur."

"Offf," diye homurdandı Bumbelwy başını tutarak. "Kafam az önce bu tepeden aşağı yuvarlanan kayalar gibi! O çalı çırpı yığınından–" Birden çimenliğin üzerinde bir dev tarafından taşındığını fark etti. Debeleniyor ve pelerininin altından onu tutan kocaman başparmağa vuruyordu. "İmdaaat! Yiyecekler beni!"

Shim kılıksız soytarıyı homurdanarak süzdü. "Sen belli ki çok lezzetli değil. Ben seni ağzıma koymaz bir kere."

Bumbelwy'e sorun olmadığını işaret ederek, "Merak etme. Bu dev bizim dostumuz," dedim.

Bumbelwy ise Shim'in burnunun dibinde debelenmeye devam ediyordu. "Ne acı!" diye feryat etti. "Güldürürken

düşündüren ben, bir devin midesini boylayacağım."

Shim onu bizim yanımızdaki bir çalı çırpı yığınına bırakınca Bumbelwy doğrulmaya çalıştı, Shim'in burnuna bir hamle yaptı fakat ayağı takılıp yüzükoyun yere kapaklandı.

Shim kocaman sırıtıp, "Hiç olmazsa gülünç biri," dedi.

Yine ayağa kalkmaya çalışan Bumbelwy donup kaldı. "Gerçekten mi? Seni güldürecek kadar gülünç mü?"

"O kadar değil," diye gürledi Shim; sesi o kadar güçlü çıkmıştı ki neredeyse avucundan aşağı yuvarlanıyorduk. "Sadece sırıtmama yetecek kadar."

Soytarı sonunda ayağa kalkabildi ama omuzlarını gerip pelerinini düzeltmeye çalışırken neredeyse dengesini kaybediyordu. "Sevgili dev. Sandığımdan daha zeki çıktın." Eğilip beceriksizce selam verdi. "Ben Şen Bumbelwy, soytarıların–"

"Hiçbir şeyisin." Bana doğrulttuğu öfkeli bakışlarına aldırmadan Shim'e döndüm. "Dediğim gibi, yardımın gerek. Tuatha'nın uzun süre önce savaştığı uyuyan ejderhanın inine gitmeliyiz. Suyun öte tarafında bir yerlerdeymiş."

Dev sırıtmayı bırakmıştı, tepelerden esen rüzgâr uğulduyordu. "Çok şakacı sen."

"Korkarım değil," dedi Bumbelwy, her zamanki gibi suratını asmıştı. "Ejderhadan önce bizi sen yesen iyi olacak."

"Eğer bu ejderha gerçekten uyuyorsa ne kadar tehlikeli olabilir ki?" diye sordu Ria.

"Çokça," diye gürleyince Shim, devasa cüssesi fırtınadaki bir ağaç gibi sallanmıştı. "İlk olarak, ejderha uyurken

bile hâlâ aç. Son olarak, her an uyanabilir." Durdu ve kocaman başını düşünceli düşünceli salladı. "Tuatha'nın büyülü uykusu ne zaman bitecek, ejderha ne zaman uyanacak, bilmez kimse. Efsaneye göre Fincayra'nın en karanlık gününde olacakmış bu."

Bumbelwy iç geçirdi. "Benim sıradan bir günümde yani."

"Şşşt!" Shim'e döndüm. "Bizi oraya götürür müsün?"

"Olurlar. Ama çılgınlık bu! Katiyen, kesinkes ve kesinlikle." Her yerine çalı çırpı dağılan çimenliğe şöyle bir baktı ve "Ama önce ben bu dalları Varigal'e götürmek gerek," dedi.

"Lütfen, götürme," diye yalvardım. Doğan ayla karşılaşmaktan kaygı duyar hâlde gökyüzüne baktım. "Artık her dakikanın önemi var, Shim. Zamanım bitti bitecek."

"Zaten bu dallar da çok geç kaldı sanır ben."

"Yapacaksın o zaman?"

Shim bana kocaman geçidi tek bir adımda geçerek yanıt verdi. Sarsıntıdan hepimiz birbirimize girmiş ve devin avucuna düşmüştük. Devin yürümesi işimizi epey zorlaştırsa da sonunda birbirimizden ayrılabildik. Fakat Bumbelwy, pelerini kafasına ve omuzlarına geçtiği için sürekli debeleniyor; neyse ki bu sırada şapkasındaki ziller pelerininin altında kaldığı için sesleri duyulmuyordu.

Bu esnada Ria ile birlikte sürünerek Shim'in avucunun kenarına gittik ve parmaklarının arasından etrafı seyretmeye koyulduk. Yüzümüze delicesine esen rüzgârla birlikte manzara da hızla değişiyordu. Shim'in adımları o kadar büyüktü ki devlerin türküleri ve inşaat sesleri kısa

sürede işitilmez olmuştu. Kayalıkların üzerinden, çakıl taşlarıymış gibi ilerliyor, dere tepe dinlemeden dümdüz gidiyordu. Bizim çıkmamızın günler süreceği dağları birkaç dakikada aşıyor, aşılmaz uçurumları bir dal parçasının üzerinden atlayan tavşan gibi kolaylıkla geçiyordu.

Kısa süre sonra engebe iyice azaldı; karla kaplı tepelerin yerini ağaçlıklar, vadilerin yerini ise mor ve sarı çiçeklerle kaplı geniş çayırlıklar aldı. Shim, yol sırasında yalnızca bir kere bir elma ağacının kenarında durmuş ve ağacı sallamasıyla bizi meyveye boğmuştu. İştahı hâlâ yerine gelmeyen Bumbelwy meyvelere dokunmasa bile Ria ile ben onlara âdeta yumulmuştuk.

Shim hızını artırınca tek gördüğüm, gökyüzündeki giderek artan mavilik olmuştu. Sonra kocaman ayaklarının suya girdiğini anladım. Ardından bir boğazın içerisinde suya bata çıka ilerlemeye başladı; etrafımızda martı sürüleri ciyaklıyordu. "Ben hatırlıyor, bir kere beni azgın suları olan bir nehirden geçirdiğini," diye gürleyince kuşlar uçuşarak kaçtı.

"Doğru!" Rüzgâr ve ciyaklayan martıların arasından sesimi duyurabilmek için epey bir bağırmam gerekmişti. "Sular o kadar azmıştı ki seni sırtıma almak zorunda kalmıştım."

"Şimdi biraz zor olur o! Katiyen, kesinkes ve kesinlikle."

Altıncı hissimle boğazı incelediğimde ufukta testere dişi gibi görünen karanlık tepeleri seçebilmiştim. Orası Kayıp Diyarlar olmalıydı. Cairpré'nin orayı tarif ederken sarf ettiği sözlerini anımsadım. *Keşfedilmemiş, haritası olmayan yerler.* O tepelerde uyuyan ölümcül bir ejderha olduğuna

göre, bunun nedeni gayet açıktı. Elimde olmadan kılıcımın kabzasını yokladım.

Dakikalar geçtikten sonra Shim boğazdan çıktı ve kıllı ayakları kıyıya ayak bastı. Bizi yassı bir kayanın üzerine bıraktı. Burada ne çiçek ne de ot bitmişti. Batan güneşin ışıkları bile etrafa sıcak bir görünüm vermiyordu. Kayaların üzeri parlak, siyah bir kül tabakasıyla kaplıydı, aynı görünüm içerilere kadar sürüyordu. Havaya sönmüş bir ocağa benzeyen ağır bir kömür kokusu sinmişti.

Bu kıyının güçlü alevlerle kavrulduğunu işte o anda anladım. Kayalar bile yanarak erimiş, aşırı ısıdan yer yer çatlayıp kül olmuştu. Etraftaki çıplak tepelere baktığımda bunun kaynağını bulmakta gecikmedim. Yakındaki bir delikten ince bir duman sızıyordu.

"İşte oraya gidiyoruz," dedim sesimi yükselterek.

Shim kaygı dolu yüzünü o kadar eğdi ki çenesi neredeyse asamın tepesine değecekti. "Emin mi sen? Kimse bir ejderhayı bile isteye ziyaret etmez."

"Eminim."

"Çok aptal sen! Biliyor musun bunu?"

"O kadar iyi biliyorum ki."

Dev, yaşlar biriken gözlerini kırpıştırdı. "O zaman iyi şanslar. Ben seni özleyecek. Seni de tatlı Ria. Ben umuyor sizinle bir daha karşılaşma yaparız."

Bumbelwy başını sallayınca zilleri şıngırdadı. "Ejderhanın ini orada, muhtemelen çıkmayız yarına."

Shim doğruldu, gerindi ve bize bir kez daha baktıktan sonra dönüp boğaza geri yürüdü. Batı ufkunda batan gü-

neş, devin kocaman omuzlarının ve başının etrafında gök-yüzünü eflatun ve pembenin tonlarına bürümüştü. Tepede ise ay, soluk bir hilal biçiminde belirmişti.

XXVIII

ORTADAN KALDIRMA

Ejderhanın inine geceleyin gitmek yerine şafağı beklemeye karar verdim. Yol arkadaşlarım kararmış taşlara sırt verip deliksiz bir uyku çekerken ben uyumayıp düşüncelere dalmıştım. Çünkü altıncı ders olan Ortadan Kaldırma tek bir anlama gelebilirdi.

Ejderhayı öldürmeliydim.

Bunu düşününce mideme sancılar giriyordu. Çocuğun teki, elinde büyülü bir kılıç olsa dahi böyle bir şeyi tek başına nasıl başarabilirdi? Annemden dinlediğim öykülere göre ejderhalar, akıl almaz güçleri olan, dudak uçuklatacak kadar hızlı ve fevkalade zeki yaratıklardı. Annemin kilden kulübemizde, bir düzine devi kuyruğunun tek bir hamlesiyle öldüren ve onları nefesiyle güzelce kızartıp akşam yemeği olarak mideye indiren ejderhanın öyküsünü anlattığı gece daha dün gibi aklımdaydı.

Nasıl başaracaktım öyleyse? Büyücü Tuatha'nın aksine ben bu işte bana yardımı dokunabilecek hiçbir büyü bilmiyordum. Tek bildiğim, uyusun ya da uyumasın bir ejderhaya yaklaşmanın dehşet verici, onu ortadan kaldırmanın ise imkânsız bir şey olduğuydu.

Güneşin ilk ışıkları dalgaların üzerinde alevler gibi yayılarak kavrulmuş kıyıya vurduğunda istemeye istemeye ayağa kalktım. Ellerim de yüreğim de buz gibiydi. Giysimin cebinden Shim'in verdiği elmalardan birini çıkarıp bir ısırık aldım. Elma kütür kütür ve lezzetli olmasına rağmen tadını zar zor alabiliyordum. Bir tek çekirdeği elimde kalana kadar yiyip çekirdeğini de bir kenara fırlattım.

Ria doğruldu. "Hiç uyumadın, değil mi?"

Şimdi pembeye bürünmüş olan sarp tepeleri izliyordum. "Hayır. Ve bir planın başlangıcı bile yok kafamda. Eğer biraz aklm varsa burada kal. Ölmezsem gelip seni alırım."

Ria başını iki yana öyle bir salladı ki kahverengi buklelerine dolanmış yapraklardan bazıları yere düştü. "Bu konuyu Çehre Gölü'ndeyken kapattığımızı sanıyordum."

"Ama bu sefer çok fazla risk var. Ria, Kara Tepeler'den beri bana sürekli kaybolacağımı söyleyip duruyorsun. İşin doğrusu, şimdi yolumuzu buluyor olsak bile ben aklımı kaybetmek üzereyim." Derin bir nefes alıp yavaşça dışarı verdim. "Anlamıyor musun? Yalnızca bir büyücü, gerçek bir büyücü bir ejderhanın hakkından gelebilir! Ben büyücü olmak konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Büyücü olmak güce mi bakar, yeteneğe mi yoksa maneviyata mı, hiçbir fikrim yok gerçekten. Cairpré bunların hepsinin ve daha

fazlasının gerektiğini söylemişti. Benim ise tek bildiğim büyücü olmak için ne gerekiyorsa onun bende olmadığı."

Ria yüzünü buruşturdu. "Ben sana katılmıyorum. Annen de katılmıyor."

"Sezgilerin bu sefer yanılıyor." Kalın pelerinine sarınıp sırtını çevirmiş Bumbelwy'e baktım. "Ona da sana tanıdığım seçme hakkını tanımalı mıyım?"

Sakar soytarı birden döndü. "Kastettiğin buysa ben seninle geliyorum." Uzun kollarını açıp şöyle bir gerindi. "Nükte dolu zekâma en çok, ölümünün kesinleştiği bugün ihtiyacın olacak."

Suratımı Bumbelwy kadar asıp tepelere doğru döndüm. İki tepenin arasından kapkara bir duman sütun gibi yükseliyor, yukarıya doğru gittikçe dağılarak doğan güneşin ışığını kesiyordu. Dumana doğru bir adım attım, sonra bir adım daha, bir adım daha. Asam her adımda kayalara değdikçe sert kapanan bir kapı gibi gümlüyordu sanki.

Kavrulmuş toprağın üzerinde yanımda Ria ve peşimde Bumbelwy; yürüyordum. Sessizliğin son derece önemli olduğunu bildiğimiz için bir tilki kadar sessiz olmaya özen gösteriyorduk. Kimse konuşmuyordu. Asam yere çarpıp ses çıkarmasın diye omzuma almıştım. Soytarı bile şapkasındaki zilleri ses çıkarmasınlar diye eliyle tutuyordu. Duman tüten oyuğa doğru ilerledikçe önsezilerim daha fazla harekete geçti. Ejderha, uyanmak için Fincayra'nın en kötü gününü bekleyebilirdi ama benim en kötü günümün geldiği kesindi.

Kara düzlüklerde hafif bir kükreme sesi işitildi. Devasa bir arpın bas telinden çıkan ses gibi derindi bu kükreme

ve düzenli aralıklarla alçalıp yükseliyordu, tıpkı nefes alıp verme gibi. Bunun ejderhanın horlaması olduğunu anlamıştım. Yaklaştıkça ses de artıyordu.

Kayalar kavrulmuş tepelere doğru yükseldikçe sıcaklık da tahammül sınırlarını zorlamaya başlamıştı. Sessizliğimizi koruyarak yükselen dumana doğru ilerledik. Burada kayalar alevlerle kavrulmakla kalmamış, muazzam bir ağırlığın altında ezilmişti ayrıca. Bu öyle bir ağırlıktı ki koca koca kayalar un ufak olmuş; engebeli arazi düzleşmiş; yaşayan her şey yok olmuş, ortadan kaldırılmıştı.

Ezilmiş taşlardan oluşan bir yığının yanından nefes alıp vermeye dahi zor cesaret ederek geçerken, birden Bumbelwy'nin ayağı kaydı. Soytarı yere kapaklanınca kayan taşlar aşağıdaki moloz yığınına düştü fakat zillerinin ortalığı birbirine katan şıngırtısı, düşen taşların sesini bile bastırmıştı. Bu ses etrafımızdaki tepelerde gök gürültüsü gibi çınladı.

Ona dik dik baktım ve fısıldayarak, "Çıkar şu lanet olası şapkayı, koca ayaklı sersem! Ejderhayı daha yanına varamadan uyandıracaksın!" dedim.

Somurtarak üç köşeli şapkasını başından çıkardı ve pelerininin içine soktu.

Duvarları dimdik olan çukura doğru en önde yürüdüm, bir yandan da alnımdan süzülen terleri siliyordum. Botlarıma rağmen tabanlarım yanıyordu. Kavurucu sıcak yüzünden etraf dalga dalga görünüyor, horlama sesi ise tüm bunların üzerine tuz biber ekiyordu. Her yer kömür kokuyordu. Attığım her adımda kayalardan oluşan duvarlar yaklaşıyor, beni daha fazla karanlığa gömüyordu.

Birden durdum. Ejderha işte orada, gölgelerin arasında yatmış uyuyordu. Korktuğumdan da büyüktü, dağ gibi kocaman bir şeydi. Devasa bir yılan gibi kıvrılmıştı. Zırh gibi pullarla kaplı yeşil ve turuncu gövdesi, neredeyse Çehre Gölü'nü kaplayacak kadar iriydi. Dumanlar çıkan burun deliklerinin bulunduğu başı, sol ön ayağı boyunca uzanıyordu. Burnunun altındaki pullar isten o kadar kararmıştı ki kocaman bir bıyık gibi görünüyordu. Her nefes alışında ağzındaki sıra sıra keskin dişler görünüyor, her nefes verişinde ise güçlü omuz kasları geriliyor ve sırtını kaplayan geniş kanatlar titriyordu. Her biri belimdeki kılıç kadar keskin ama ondan on kat daha büyük olan pençeleri yeni doğan güneşin ışığında parlıyordu. Pençelerinin birinin ortasına geçmiş koca kurukafa, parmağa bol gelen bir yüzük gibi duruyordu.

Pullarla kaplı karnının altındaki hazine etrafa ışık saçıyordu. Yığının arasından hepsi de altın ya da gümüşten dökülmüş taçlar, kolyeler, kılıçlar, kalkanlar, borazanlar ve flütler seçilebiliyordu. Yakut, ametist, yeşim, zümrüt, safir gibi değerli taşlar her yere dağılmış duruyor; arada fark edilen kocaman inciler ise gerçekten göz kamaştırıyordu. Bu kadar büyük bir hazineyi düşlerimde görsem inanmazdım. Fakat bu hazinenin içine dalmak ve onu talan etmek için en küçük bir istek dahi duymuyordum. Çünkü her yere dağılmış çeşitli biçim ve boyuttaki kimisi bembeyaz parlayan kimisi ise yanıp kavrulmuş kafatasları da hemen göze çarpıyordu.

Hemen peşimden gelen Ria ve Bumbelwy ile birlikte çukurun derinliklerine doğru süründüm. Ejderhanın düzenli aralıklarla alıp verdiği nefes, çıkardığı kükreme sesiyle

tüylerimizi diken diken ediyordu. Hafif aralık, kocaman gözlerinin sarısı, için için yanan alevleri anımsatıyordu. Bu canavarın birden uyanacağı düşüncesini bir türlü aklımdan çıkartamıyordum.

İşte o an ejderhanın çenesi hafifçe açıldı ve ince bir alev hüzmesi dışarı çıkarak kararmış taşları ve kafataslarını kavurdu. Bumbelwy geriye sıçrayınca zillerle bezeli şapkası pelerininden yere düştü ve çınladı.

Ejderha birden hırıldadı. Devasa cüssesi kıpırdanmaya başlamıştı. Göz kapakları titreyerek bir miktar daha açıldı. Bumbelwy'nin korkudan nefesi kesilmişti, bacakları tir tir titriyordu. Soytarının bayılacağını anlayan Ria onu kolundan tuttu.

Sonra ejderha yavaş yavaş devasa kafatasının takılı olduğu pençesini kaldırınca gerçek anlamda dehşete kapıldık. Enfes bir şey yemek üzere olan biri gibi onu burun deliklerine götürdü ve derin derin kokladı. Ağzından çıkan kavurucu alevle birlikte göz kapakları titredi ama açılmadı. Kafatasını kavurduktan sonra mor dudaklarına götürdü ve bir güzel ağzına attı. Devasa dişleriyle lokmasını tuzla buz ederken, ejderhanm ini görevi gören çukurda çiğneme sesleri yankılanıyordu. Ejderhanın ağzından son bir duman hüzmesi daha çıktıktan sonra canavar horlamaya geri döndü.

Üçümüzün de korkudan bütün tüyleri ürpermişti. Ria'ya sert bir bakış fırlattıktan sonra asamı ona uzattım, sağ elimi kılıcımın gümüş kabzasına götürdüm ve elimden geldiğince yavaş bir biçimde kılıcı çektim. Kılıç, kınından çıkarken uzaklardan gelen çan sesi gibi bir ses çıkarmıştı.

Uyuyan ejderha birden gürleyince burun deliklerinden kalın bir duman hüzmesi çıktı; sivri kulaklarını diken canavar, kılıcın çıkardığı sesi dinliyordu. Rüyasında bir şeyler olmuştu ki tehditkâr bir biçimde gürledi, dişlerini kenetledi ve havayı pençeleriyle dövdü.

Heykel gibi kıpırdamadan durdum. Kolum ağır kılıcı başımın üzerinde tutmaktan ağrımaya başlamasına rağmen ses çıkartacak diye onu aşağı indirmeye korkuyordum. Birkaç dakika sonra ejderha bir miktar sakinleşir gibi oldu. Gürlemesi azalmış, pençeleri hareket etmeyi bırakmıştı.

Küçük adımlar atarak dikkatle kayaların üzerinde ilerledim. Uyuyan ejderha tepemde dikiliyor, bütün görüş alanımı kapatıyordu. Gövdesinin üzerindeki her bir pulun büyüklüğü boyum kadardı. Alnımdan süzülen terler gözüme giriyordu. Tek bir hamle şansım vardı var olmasına ama nereye saldıracaktım? Zırh gibi pulları göğsünü, bacaklarını, sırtını, kuyruğunu ve hatta turuncu kulaklarını bile kaplıyordu. Belki de kılıcı kapalı gözlerinden birine soksaydım işe yarardı.

Gittikçe yaklaştım. İsli hava yüzünden öksürmemek için elimden geleni yapıyordum. Elim kılıcın kabzasını sımsıkı kavramıştı.

Aniden ejderhanın kuyruğu korkunç bir kırbaç gibi şakladı. Değil kaçmak, kıpırdayacak zamanı bile bulamamıştım. Kuyruk tamamen açıldığında sonundaki dikenlerden biri göğsümü sımsıkı sararak ciğerlerimi havasız bırakıyor, diğer diken ise kılıç tutan kolumu tutuyordu.

İşim tamamen bitmişti.

Ria boğuk bir çığlık attı. Ejderha beni biraz daha sıktı ama gözleri açılmamıştı. Uyuyor ya da yarı uyur yarı uyanık hâlde gibiydi. Dudaklarının bükülmesinden anladığım kadarıyla ise rüyasında kılıçlı bir çocuğu yuttuğunu görüyordu ve bu rüya gerçek olmak üzereydi.

Altıncı hissimle Ria'nın diz çöktüğünü, Bumbelwy'nin ise sarsakça onun yanına çömeldiğini fark ettim. Başını sarkık gerdanlarının üzerine eğmişti. Sonra birden şarkı söylemeye başladı, neden böyle çılgınca bir şey yaptığını anlamak mümkün değildi. Soytarının alçak sesle inler gibi mırıldanmasından bunun bir cenaze marşı olduğunu fark ettim. Marşın sözleri ise canımı ejderhanın kuyruğundan bile çok sıkmıştı.

Ejderha çıkarır tadını her yediğinin
Ama en çok da canlı şeylerin
Ölmeden önce kıvranıp ciyaklayanlar,
Ejderhanın midesini boylar.

Ey ejderha, dostumdur o yediğin!
Oysa ne güzeldir senin kendi etin.

Ejderha sever kemikleri un ufak etmeyi
Ölürken çıkan çığlıkları, iniltileri
İnsanları hiç iz bırakmadan,
Midesine indirmeyi.

Ey ejderha, dostumdur o yediğin!
Oysa ne güzeldir senin kendi etin.

Dostum gömüldü ejderhanın midesine,
Son sözünü söyleyemedi bile.
İndiğin zaman o deliğe,
Yalamadan yutulur son sözün bile.

Ey ejderha, dostumdur o yediğin!
Oysa ne güzeldir senin kendi etin.

Bumbelwy sözlerini daha bitirmeden ejderha ağzını açtı. Alevlerin kavurduğu sıra sıra keskin dişler görününce korkudan donakalmıştım. Tüm gücümle kaçmaya çalıştım. Ama ben debelendikçe kuyruk beni daha çok sıkıyor, bu esnada ejderhanın ağzı da açıldıkça açılıyordu.

Birden kocaman açılmış ağzın derinliklerinden boğuk, çatlak, sevimsiz bir ses işitildi; bu ses tek bir şey olabilirdi. Ejderha kahkaha atıyordu. Derinden gelen, geğirtiye benzeyen fakat içten bir kahkahaydı bu. Ejderhanın ağzı kahkaha atmak için açılınca ortalık dumana boğuldu. Kısa süre sonra, ejderhanın yılana benzer gövdesi katıla katıla gülmekten başından kuyruğuna kadar devasa hazinesinin üzerinde bir o yana bir bu yana kıvrılıyordu.

Kuyruğu da beni işte bu sırada bıraktı. Yere düştüğümde nefessizlikten başım çılgınlar gibi dönüyordu ama yaşıyordum işte. Hemen ortalığı kaplayan simsiyah isin içerisine kaçtım, kılıcımı da yanımda sürüklüyordum. Az sonra Ria

da yanıma gelmiş, ayağa kalkmama yardımcı oluyordu.

Dumandan öksürerek çukurdan dışarı çıktığımızda ejderhanın kaba saba kahkahası da giderek kesilmiş ve yerini horultusunun kükremelerine bırakmıştı. Geriye baktığımda gölgelerin arasında incecik, sarı birer çizgi gibi görünen gözlerini fark ettim. Ejderhanın ininden iyice uzaklaşınca siyah kayaların üzerine attık kendimizi. Ria hemen boynuma sarıldı. Ejderhanın sarılmasından ne kadar da farklıydı bu!

Ben de ona sarıldıktan sonra Bumbelwy'e döndüm. Boğuk bir sesle, "Sonunda başardın, ejderhayı güldürdün işte," dedim.

Bumbelwy başını önüne eğdi. "Biliyorum. Korkunç, çok korkunç bir şey bu. Kendimi aşağılanmış hissediyorum, mahvoldum hatta."

"Ne diyorsun sen be?" dedim ve onu omuzlarından sarstım. "Hayatımı kurtardın!"

"Korkunç," diye tekrarladı asık suratlı soytarı. "Çok korkunç. Yine hitap edemedim! Bu benim en acı, en hüzünlü parçalarımdan biridir. Bunu duyanın kedere boğulması gerekir." Dudağını ısırdı. "Ancak bunun yerine ne oldu? Parça onu eğlendirdi, evet eğlendirdi. Birini eğlendirmek istediğim zaman hüzünlendiriyorum, hüzünlendirmek istediğim zaman ise eğlendiriyorum! Tam bir başarısızlık timsaliyim, evet, tamamen başarısızım." Suratını asıp iç geçirdi. "Daha da kötüsü, şapkamı da kaybettim. Soytarı şapkamdı o benim! Başarısız bir soytarı olsam bile en azından soytarı gibi görünüyordum ama şimdi o da gitti."

Ria ile birbirimize bakıp gülümsedik. Ardından hemen

botlarımdan birini çıkardım.

Bumbelwy suratını asmış bana bakıyordu. "Ayağın mı incindi?"

"Hayır. Bir söz vermiştim de onu tutacağım."

Böyle deyip dişlerimi botun deriden diline geçirdim. Botun ancak bir kısmını koparabilmiştim ama kopardığım lokmayı iştahla çiğniyordum. Ne kadar çiğnersem çiğneyeyim derinin yumuşayacağı yoktu; ağzıma toprak, çimen ve ter tadı geliyordu ama yine de bin bir zahmetle lokmayı yuttum.

Bumbelwy'nin nefesi kesilmişti. Hafifçe doğruldu, sarkık gerdanları şöyle bir yukarı kımıldar gibi oldu. Gülümsemiyordu hatta sırıtıyor bile denemezdi, yalnızca onu gördüğümüzden beri ilk kez surat asmıyordu.

Bir lokma daha almaya kalkışmıştım ki elini sırtıma koydu. "Dur bakalım. Bir ısırık yeter. Botun sana lazım olabilir." Kıkırdarken elini ağzına koymuş gibi işitilen tuhaf, boğuk bir ses çıkardı. "Onu gerçekten de güldürdüm, değil mi?"

"Gerçekten güldürdün."

Fakat soytarı tekrar suratını asmakta gecikmemişti. "Bunu yine yapabileceğimden kuşkuluyum ama. Şans eseri denk geldi."

Botumu yeniden ayağıma geçirirken başımla onu reddettim. "Şans eseri değildi. Tekrar yapabilirsin."

Bumbelwy gururla gerinip önümde dikildi. "O zaman o dumanlar tüten fırına tekrar gidip o canavarı öldürmeye kalkıştığında ben de yanında olacağım."

"Ben de," dedi Ria kararlı bir ses tonuyla.

Bir süre sadık dostlarımın yüzünü süzdükten sonra kılıcımı kınına soktum. "Bunu yapmak zorunda değilsiniz." Kavrulmuş taşlara sırtımı verdim. "Gördüğünüz gibi, ejderhayı öldürmeyeceğim."

İkisi de şaşkın gözlerle bana baktı. Ria asayı kaldırıp sordu: "Bunu yapmak zorunda değil miydin? Ortadan kaldırmanın ilk dersini nasıl öğreneceksin yoksa?"

Katran ağacının budaklı sapına uzandım ve onu elimde evirip çevirirken, "Sanırım çoktan öğrendim bile," dedim.

"Ne?"

Başına doğru iyice dallanıp budaklanan asayı parmağımla okşarken bir yandan da ejderhanın gölgelerle kaplı inini süzüyordum. "Ejderha güldüğünde bana bir şey oldu."

"Evet," dedi Bumbelwy. "Kuyruğundan kurtuldun."

"Yok, başka bir şeyi kastediyorum. İşittiniz mi; ne kadar güçlü ve içten bir kahkaha attı. İşte o kahkahayı işitince bir ejderhanın bile ne kadar korkunç ve kana susamış bir yaratık olursa olsun, tamamen kötü olamayacağını anladım. Çünkü tamamen kötü bir yaratık, öyle bir kahkaha atamaz."

Bumbelwy bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. "O ejderhanın, her yok ettiği köye bakıp kahkahalar attığına bahse girerim."

Başımla onayladım. "Belki de öyledir. Ama kahkahasındaki bir şey bana onun da bir bakıma senden ya da benden çok da farklı olmadığını, ejderhanın da bir değeri olduğunu anlattı, her ne kadar biz asla anlayamayacak olsak da."

Ria neredeyse gülümsemişti.

Ancak Bumbelwy kaşlarını çattı. "Bunun ortadan kaldırma ile olan ilgisini çözemedim."

Kömür bulaşmış sağ elimi kaldırdım ve görmeyen gözlerime dokundum. "Bu gözlere bak, hiçbir işe yaramıyorlar. Neden, biliyor musun? Çünkü bir başka çocuğun canını almak istedim, işte o yüzden! Çocuk şimdi sağ mı ölü mü bilmiyorum ama sağ kaldığından kuşkuluyum. Onu ortadan kaldırmaya çalıştım."

Bumbelwy kaşlarını daha da çattı. "Hâlâ çözemedim."

"İşin özü şu: Ortadan kaldırmak bazen gerekli olabilir ama bunun her zaman bir bedeli vardır. Bu bedeli bedeninle de ödeyebilirsin, ruhunla da. Ancak mutlaka bir bedel ödemelisin. Çünkü *her canlının bir değeri vardır.*"

Asamın sapında mavi bir ışık çaktı, ışık söndüğünde asama yeni bir işaretin işlendiğini gördük; ejderha kuyruğuydu bu.

"Altıncı ezgi de tamam!" diye haykırdı Ria. "Bir tane kaldı artık, o da Görme Ezgisi."

Asamın tepesine hafifçe vurup çember içerisindeki yıldız işaretinin hemen yanına işlenen ejderha kuyruğunu inceledim. Bakışlarım, yaşama dair hiçbir iz taşımayan, ateş yakılan bir çukurun içi gibi isten kararmış kıyı şeridinden, koyu mavi renkteki boğaza ve oradan da Varigal'in bulunduğu uzaktaki tepelere kaydı. "Tek bir ezgi kalmış olabilir ancak birkaç günümüzün kaldığı da bir gerçek."

Bumbelwy'nin omuzları çökmüştü. "Ayın dün geceki hâline bakılacak olursa üç günden fazla değil."

"Ve bu süre içerisinde Unutulmuş Ada'ya gidip bir de o

kadar yolu geri dönmemiz gerek."

"İmkânsız," dedi soytarı kendinden emin bir ses tonuyla. Sözlerini vurgulamak için başını da sallamıştı ama başında artık şapkasının olmadığını unutmuş olmalıydı. "Merlin, buraya kadar gerçekten çok iyi iş çıkardın; açıkçası beklemezdim senden bunu. Ancak sen de tıpkı bizim gibi ağaçinsanların yaşadıkları tepelerden o adayı gördün. Bilindiği kadarıyla kimse ama kimse Unutulmuş Ada'ya ayak basmamıştır. Nasıl üç günde oraya gidip geri dönmeyi düşünüyorsun?"

Katetmemiz gereken mesafeyi zihnimde canlandırmaya çalıştım. Dereler, tepeler ve ormanlarm yanı sıra, Ada'ya ulaşımı engelleyen büyülü engelleri de aşmamız gerekiyordu. Bu, Fincayra'nın bir uçtan bir uca geçilmesi demekti, üstelik bizi ne gibi tehlikelerin beklediğinden de habersizdik. Üzgün bir yüz ifadesiyle Ria'ya döndüm ve "Bu sefer korkarım Bumbelwy haklı. Bu kez bize yardım edecek rüzgâr ya da bir dev de yok," dedim.

Ria ayağını kavrulmuş taşlara vurdu. "Pes etmiyorum. Bu kadar şey başardık! Yedi Ezgi'nin altısını topladın. Öbürdünya Kuyusu'nun yerini de ben biliyorum."

Yerimden sıçramıştım. "Neyi biliyorsun, neyi?"

"Balor'un beklediği yeri." Elini saçlarında dolaştırınca bukleleri bükülüp kalmıştı. "Sarı Saçlı Gwri, Öbürdünya Kuyusu'nun ejderhanın ininden çok da uzakta olmadığını söylerken onun yerini gösterdi bana, daha doğrusu zihnime görüntüsünü gönderdi."

"Bana neden söylemedin?"

"Söyleme dedi de ondan! Öğrenirsen Unutulmuş Ada'yı

tamamen boş vereceğini düşünmüş olmalı."

Kara taşların üzerine yavaşça tekrar çöktüm. Burnumu neredeyse Ria'nın burnuna kadar sokup sakin ama kararlı bir ses tonuyla, "Biz de tam olarak böyle yapacağız zaten," dedim.

"Yapamazsın!" diye karşı çıktı. "Balor'a karşı bir şansın olabilmesi için Görme'nin de ruhunu bulman gerek. Arbassa'da okuduğun dizeleri hatırlamıyor musun?

Aman ha! Bulmaya çalışma Kuyu'yu,
Tamamlamadan ezgilerin ruhunu.
Zira izler her adımını kötü kötü,
Balor'un bir tek gözü.

Yedi Ezgi'nin hepsini bulmadan Balor'la dövüşürsen kesinkes öleceksin."

Tuatha'nın bana yaptığı uyarıları anımsayınca mideme sancılar girmişti. *Sözlerime kulak ver. Ezgilerin yedisini de bulamazsan eğer yalnızca bu görevi değil, kendi hayatını da kaybedebilirsin.*

Hafifçe öksürdüm. "Ama Ria, yedinci ezgiden vazgeçmezsem annem kesinlikle ölecek! Anlamıyor musun? Bu bizim tek umudumuz, tek şansımız."

Gözleri kısıldı. "Başka bir şeyler var, değil mi? Hissedebiliyorum."

"Hayır. Yanılıyorsun."

"Yanılmıyorum. Bir şeyden korkuyorsun, değil mi?"

"Gene mi şu sezgiler!" Ellerimi sımsıkı yumruk yapmıştım. "Evet, korkuyorum. Görme hakkındaki dersten korkuyorum. Beni diğer ezgilerin hepsinin birleşiminden daha fazla korkutuyor bu ezgi, acaba neden, Ria?"

Ria başını salladı ve kavrulmuş kayalara sırtını verdi. "O zaman Unutulmuş Ada'da seni bekleyen şey çok önemli. Oraya gitmelisin, Merlin. Hem kendin için hem de Elen için! Başka bir nedeni de var ayrıca."

"Başka bir neden mi?"

"Gwri bana bir şey daha söyledi. Unutulmuş Ada'da bir ökseotu dalı bulacakmışsın. Öbürdünya Kuyusu'na girerken onu takmanı söyledi. Dagda'nın diyarına böylece sağ salim ulaşabilirmişsin. Ökseotu dalı olmadan işin çok daha zorlaşırmış."

"İşim bundan daha fazla zorlaşamaz! Lütfen, Ria. Hiçbir ökseotu dalı azalan zamanı geri getiremez. Bana yardım etmelisin. Öbürdünya Kuyusu'na giden yolu göster bana."

Ağaç kabuğundan yapılma botlarım kararmış taşların üzerine sürttü.

"Peki... bunu yaparsam ve sen de bir şekilde sağ kalırsan benim için bir şey yapmaya söz verir misin?" Birden gözleri dolmuştu. "Ben sözünü tuttuğunu göremeyecek olsam bile?"

Yutkundum. "Tabii ki yaparım. Sen neden göremeyecekmişsin?"

"Onu boş ver." Ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Sağ kalırsan günün birinde Unutulmuş Ada'ya gideceğine ve orada öğrenmen gereken neyse onu öğreneceğine

söz verir misin?"

"Söz veriyorum. Seni de oraya götüreceğim."

Birden ayaklandı ve kasvetli tepelerde göz gezdirdi. "O zaman, haydi gidelim. Önümüzde epey zorlu bir yürüyüş var."

III. KISIM

XXIX

SON YÜRÜYÜŞ

Ria tek kelime etmeden bizi molozla kaplı bomboş arazinin derinliklerine götürdü. Bu tepelerden birinde ruhlar âleminin girişi ve o girişi bekleyen ölümcül Ogre vardı. Balor burada yaşıyorsa bile ona nefes alan, yerden biten ya da hareket eden hiçbir şeyin eşlik etmediği belliydi. Çünkü Kara Tepeler arada sırada karşılaştığımız kurumuş ağaçlar dışında yaşamdan eser barmdırmıyorken buradaki tepeler yaşama karşı korkunç bir düşmanlık besliyor gibiydi. Ejderha alevi etrafta tek bir ağaç, çalı hatta yosun parçası bile bırakmamıştı. Her şey kömürden ibaretti. Keşke Çiçekaçtıran Arp omzumda olsaydı diye düşündüm; onun büyüsüyle buradaki tepelere bir nebze olsun yaşam getirebilirdim belki.

Hiçbir yer, Ria'nın Druma Ormanı'ndaki yemyeşil evinden bu kadar farklı olamazdı. Ama yine de orman kızı, kavrulmuş kayalıkların arasından, mis gibi kokan eğrelti

otlarının arasında yürür gibi rahat ve hızlı geçiyordu. Dos-doğru doğuya yönelmişti, nereye gittiğini çok iyi biliyordu. Karşımıza çıkan devrilmiş kayalar ya da derin yarlar gibi engeller onu rotasından bir milim bile saptırmıyordu.

Ria'nın tek takdir ettiğim özelliği dayanıklılığı değildi. Yaşamı ve bütün yaşayan şeyleri seviyordu; çocukluğu ulu bir meşe ağacının dallarında geçen birinden de başka bir şey beklenemezdi zaten. Yunan tanrıçası Athena'yı, dahası öz annemi hatırlatan sessiz, hassas bir bilgeliği vardı.

Ria yaşamını benimkiyle birleştirip bana elbisesindeki sarmaşıklar gibi sımsıkı bağlandığı için birden ona büyük bir minnettarlık duydum. Elbisesi de daha önce hiç bu kadar hoşuma gitmemişti sanki. Dirseklerini sımsıkı saran esnek örgüleri, omuzlarını kaplayan geniş yeşil yaprakları ve boyun kısmındaki oynak desenleri ilk kez fark ediyordum.

Issız tepelerde ilerlerken sarmaşıklardan örülü elbisesi az da olsa moralimi yükseltiyordu. Elbisesinin yeşilliği bana, en kasvetli toprağın bile yine çiçek açacağı, en ağır hatanın bile bir gün affedileceği umudunu veriyordu. Çünkü Ria'nın da bildiği gibi sarmaşıklardan örülü o elbisede şaşırtıcı bir gerçek vardı. Hiçbir büyücünün büyüsü, ne kadar etkileyici olursa olsun, doğanın büyüsünden daha güçlü olamaz. Yoksa cansız toprakta tohum nasıl çatlardı? Acaba ben de tıpkı canlı her şey gibi, o büyüyü biraz da olsa taşıyor muydum içimde?

Daha da kötüsü etrafta bir damla su bile yoktu. Tahta gibi olmuş dilim damağıma yapışmıştı. Hatta ben botumu ısırdığım için diğerlerinden biraz daha susamış bile olabi-

lirdim ama yine de o kadar fark olduğunu sanmıyordum. Çünkü molozların arasında bütün gün yürümek hepimizin dilini damağını kurutmuştu.

Fakat Ria yine de yavaşlamıyordu. Ağzını bıçak açmasa bile belki acelemiz olduğundan, belki de yalnızca onun bildiği bir şeyden dolayı, her zamankinden daha kararlı gibiydi. Ne olursa olsun ben de ondan aşağı kalmıyordum. Tuatha'nın sesi hâlâ kulaklarımda çınlıyor; bu ses, mezarını çevreleyen taşlardaki mavi ışığa can verdiği gibi korkularımı da uyandırıyordu. O kadar güçlü ve bilgili olmasına rağmen dedem büyücü Tuatha, Balor'un ölümcül bakışının karşısında can vermişti. Neden? Kibirli olduğu için. İyi de Yedi Ezgi'nin altısı ile Balor'un karşısına çıkmaya kalkışarak ben de aynı hataya düşmüyor muydum?

Hem evet hem de hayır. Bir kere tüm bu rezaleti başlatan kibrimdi, kabul ancak daha sonra yaptıklarım çaresizlik ve korkudan kaynaklanıyordu. Unutulmuş Diyarlara gitmeyeceğim ve Görme Ezgisi'ni öğrenmek gibi bir yükten kurtulduğum için gerçekten çok rahatlamıştım. O ezgi, korkunç bir kâbus gibi peşimden geliyordu, tıpkı Kıraç Ovalar'da yüzümü tırmalamama neden olan kâbus gibi. Görmeyen gözlerim ve kısıtlı altıncı hissimle Görme'nin ruhunu bulabileceğimden de kuşkuluydum zaten. Büyücü gibi görebilmenin bende kesinlikle bulunmayan başka bir özellik gerektirdiğinden de şüpheleniyordum.

Bunlar korkularımın yalnızca başlangıcıydı. Rita Gawr ve hizmetçisi Balor'u yalnızca insan kanı taşıyan bir çocuğun öldürebileceğini söyleyen kehanet yanlışsa ne olacaktı? Tuatha böyle olabileceğini ima etmişti zaten. *Kehanet doğru da olabilir yanlış da. Ancak doğru olsa bile doğrunun çoğu*

zaman birden fazla yüzü vardır. Kehanetin anlamı ne olursa olsun ona güvenemeyeceğim ortadaydı. İşin en acı tarafı ise kendime bile güvenemiyor olmamdı.

Yukarıdan düşen bir taş az kalsın ayak başparmağıma geliyordu. Yukarı baktığımda Ria'yı önümüzdeki tepeden burun gibi çıkmış bir kaya parçasının ardında kaybolurken gördüm. *Ne tuhaf,* diye düşündüm. Önümüzde daha tırmanacak bir sürü yol varken neden o kaya parçasının etrafından dolaşmayıp da üzerine üzerine gitmişti ki?

Bu soru, önümdeki kayaların üzerindeki hafif nemi fark edince yanıtlanmıştı. Su! Ama nereden geliyordu? Burun gibi çıkan kaya parçasına doğru çıktıkça kayalarm üzerindeki ıslaklık artıyordu. İki taşın arasında bir tutam yosun dahi bitmişti; ne kadar canlı ve yeşil görünüyordu!

Sonunda tepenin üzerine çıktığımda duruverdim. Çünkü on adım ötemde, temiz suyla dolu bir havuzcuk oluşturan küçük bir pınar, fokur fokur sesler çıkartıyordu. Ria sudan içmeye başlamıştı bile. Ben de koştum ve yüzümü hemen suya daldırdım. İlk yudumda dilim hafifçe sızlamıştı. İkinci yudumda ise kendime geldim; soğuk su dilimi dondurmuş, beni kendime getirmişti. Ria gibi ben de sudan kana kana içiyordum. Bumbelwy de pınarın kenarına çökmüştü. Suyu içerken çıkardığı şapırtılar bizim çıkardığımız seslere karışıyordu.

Sonunda doydum ve Ria'ya döndüm. Dizini göğsüne çekip oturmuş, gökyüzünü kızılın ve morun tonlarına boyayan güneşin batışını izliyor, bu sırada saçlarından süzülen sular ise omuzlarına damlıyordu.

Çenemden süzülen damlayı sildim ve ayağa kalkmadan

hafifçe ona yanaştım. "Ria, Balor'u mu düşünüyorsun?"

Başıyla onayladı.

"Onu Çehre Gölü'nde gördüm," dedim. "Zorla yüzüne baktırıp beni... öldürüyordu."

Yüzünü bana doğru çevirdi. Batan güneşin ışıkları saçlarım çok hoş göstermesine rağmen gözlerindeki hüzün kolayca okunuyordu. "Ben de Çehre Gölü'nde Balor'u gördüm." Bir şey daha diyecekti ki tuttu kendini.

Boğazım düğümlendi. "Ona yaklaş–yaklaştık mı?"

"Çok."

"Kendimizi zorlayıp oraya bu gece varsak mı ki?"

Havuzun kenarına taştan bir yatak yapmaya koyulmuş Bumbelwy sıçradı. "Hayır!"

Ria derin bir iç çekti. "Ay kayboldu kaybolacak, bizim de uyumamız gerek. Burada da kamp kurabiliriz." Hiç de davetkâr olmayan kavrulmuş taşlarda elini gezdirdi ve işaret parmağını işaret parmağıma doladı. "Merlin, korkuyorum."

"Ben de." Ben de onun gibi ufka bakmaya başladım. Sivri tepelerin üzerindeki gökyüzü kan kırmızısı bir renge bürünmüştü. "Ben küçükken," dedim sessizce, "bazen o kadar korkardım ki uyuyamazdım. İşte o zamanlar annem beni rahatlatmak için hep aynı şeyi yapar, bana bir öykü anlatırdı."

Ria'nın parmağı parmağımı daha da sıktı. "Öyle mi yapardı gerçekten? Korkmuş birini yatıştırmak için ona öykü anlatmak harika bir fikir." İç geçirdi. "Anneler böyle şeyler mi yapar?"

"Evet," diye yanıtladım usulca. "En azından onun gibisi böyle yapar."

Batan güneşin iyice kızıla boyadığı başını öne eğdi. "Keşke ben de... öz annemi tanısaydım. Keşke onun bana anlattığı ve benim şimdi hatırlayacağım öyküler olsaydı."

"Annen olmadığı için üzgünüm, Ria." Yutkunmaya çalıştım ama beceremedim. "Ama annenden dinlediğin öyküler kadar güzel bir şey daha var."

"Nedir o?"

"Dostundan dinlediğin öyküler."

Gülümser gibi oldu. "Bayılırım dinlemeye."

Gökyüzünde parlayan ilk yıldıza baktım, hafifçe öksürdüm ve başladım anlatmaya. "Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde Athena diye bilge ve güçlü bir tanrıça yaşarmış."

XXX

BALOR

Gecenin sökmesiyle birlikte soğuk ve karanlık her yanı sarıp sarmaladı. Anlattığım öyküden sonra Ria uykuya dalmıştı ama ben, taşlarm üzerinde bir o yana bir bu yana dönüyordum. Bir süre Sarı Saçlı Gwri'yi düşünerek gökyüzünün en batısını seyrettim fakat daha çok tepemizde yok olmaya yüz tutmuş hilal biçimindeki aya bakıyordum. Sabah olduğunda önümüzde en fazla iki gün kalacaktı.

Bu ağaçsız tepelerin buz gibi havası gece boyunca beni dondurmuştu. Donmamın bir başka nedeni ise tek bir bakışı ölüm demek olan o acımasız gözdü. Çehre Gölü'nde gördüklerim peşimi bir türlü bırakmıyordu. Nadiren uykuya daldığım zamanlarda bile sürekli kıpırdanıyor, bir türlü huzur bulamıyordum.

Güneşin ilk ışıklarının tepelerdeki kayalara değmesiyle birlikte uyandım. Söken şafağı karşılayan tek bir kuş cıvıl-

tısı bile işitilmiyor, etrafta hayvanlar koşuşturmuyordu. Yalnızca tepelerin üzerinde uğuldayan rüzgârın sesi duyuluyordu. Gerindiğimde her tarafımın tutulduğunu fark ettim, özellikle kürek kemiklerimin arası acı verici biçimde zonkluyordu. Bir kısmı zarif bir şerit hâlinde buz tutmuş temiz su havuzuna eğildim ve son bir yudum içtim.

Üşümüş, aç ve moralsiz bir biçimde yola koyulduk. Ria ağırbaşlı bir yüz ifadesiyle sivri taşların arasmda ilerliyordu. Ağaç kabuğundan ayakkabıları isten kapkara olmuştu. Tek kelime etmeden bizi güneşin doğduğu yere götürüyordu. Ancak hiçbirimiz, şöyle bir durup ufku kaplayan turuncu ve pembe tonlarının güzelliğinin tadına varmıyorduk.

Her birimiz düşüncelere dalmış bir hâlde sessizliği bozmadan yürüyorduk. Pek çok kez ayağımın altındaki taşlar kaydığı için tökezlemiş hatta bir keresinde düşüp dizimi incitmiştim.

Öğlene doğru bir tepeyi tırmandıktan sonra Ria ritmini yavaşlattı. Sonra birden durdu ve bana endişeli bir bakış attı. Tek kelime etmeden kolunu kaldırıp önümüzdeki tepeyi gösterdi. Tepenin doruğunu ikiye bölen kocaman bir boşluk vardı. Sanki bu tepe, söylencelerde geçen canavarlardan biri tarafından çok uzun bir süre önce ısırılmıştı. Ben boşluğa baktıkça boşluk da bana bakıyor gibi geliyordu.

Dudağımı ısırdım, Öbürdünya Kuyusu'nun orada olduğundan emindim. Neden ulu Dagda gökyüzünden inip Balor'u gebertmiyordu ki? Savaşçıların en büyüğü olarak bunu kolayca yapması gerekti. Belki de Dagda, Rita Gawr

ile savaşmakla meşguldü ya da belki de ölümlülerin, ne sebeple olursa olsun, Öbürdünya'ya gelmelerini istemiyordu.

En öne ben geçtim. Hemen ardımdan Ria geliyordu, kaygı dolu nefesini ensemde hissedebiliyordum. Kapkara vadiye indiğimizde molozlarm arasmda yeşil, canlı bir şey ararken buldum kendimi. Ancak burada hiçbir pınar kaynamıyor, hiçbir kovukta ot bitmiyordu. Çırılçıplak kayalarla birlikte umutlarım da tükenmişti.

Yavaşça tepenin doruğundaki boşluğa çıktık. Sonunda kenarına geldiğimizde Ria giysimin kolundan tuttu ve beni uzun uzun süzdü. O gün ağzını ilk kez açtığında sesi fısıltı gibi çıkmıştı.

"Gözü. Sakın gözüne bakma."

Kılıcımın kabzasını kavradım. "Elimden geleni yapacağım."

"Merlin, keşke daha çok... vaktimiz olsaydı. Birlikte daha çok gün geçirir, sırlarımızı paylaşırdık."

Kaşlarımı çattım, ne demek istediğini pek anlamamıştım. Ama şimdi bunu düşünecek zamanım yoktu. Dişlerimi sıktım ve asamı ona verdim. Sonra da boşluğa yürüdüm.

İki kenarı da dimdik yukarı uzanan boşluğun ortasına doğru yürürken, bir canavarın kocaman açılmış ağzının içine yürüyormuşum gibi hissettim. Boşluğun kenarlarının tepesi ejderhanın dişleri gibi sipsivriydi. Buz gibi bir rüzgâr yüzüme çarpıyor, çığlık atarcasına kulaklarımda uğulduyordu. Boşluğun içerisine ilerledikçe havayı uğursuz bir titreme kapladı, sanki ne görebildiğim ne de işitebildiğim

adımlar kaplamıştı etrafı.

Fakat etrafta hiçbir şey yoktu. Sabah güneşinde parıldayan siyah, sivri kayalar hariç burası tamamen boş görünüyordu. Balor'dan da kuyudan da eser yoktu. Burada canlı ya da cansız hiçbir şey bulunmuyordu.

Geldiğim yolda bir şeyleri fark edemediğimi düşünerek tam dönecektim ki aniden güçlü bir rüzgâr esti. Önümdeki hava iyice koyulaştı ve ardından da titredi. Ancak bu sefer görünmez bir perde ayrılmıştı sanki önümde. İşte o perdenin ortasından, en az benim iki katım büyüklüğünde kaslı bir savaşçı ortaya çıktı.

Balor'du bu! Önümde dikildiğinde etraftaki tepeler gibi heybetliydi. Derinden gelen hiddet dolu gürlemesi ve ağır botlarının kulağı sağır eden sesi boşluğun içerisinde yankılandı. Parıldayan kılıcını yavaşça kaldırdı. Kulaklarının üzerindeki boynuzları ve tek gözünün üzerindeki simsiyah kaşı fark edince hemen başka tarafa baktım.

Başka tarafa bakmalıyım. Başına bakma! Kılıç. Kılıcı dene.

Parıl parıl parlayan, pala gibi geniş kılıcına zar zor odaklanıp hamlesini karşıladım karşılamasına ama hamlenin gücünden kolum çıkacaktı. Ogre'ın hırıltısı beni şaşırttı, büyülü bir kılıcım olduğunu beklemiyor olmalıydı. Tekrar gürledi ve bu sefer kılıcını daha da hızlı savurdu.

Son anda kenara çekilebildiğim için kayalara çarpan kılıcın çıkarttığı kıvılcımlar giysimi alazlamakla yetinmişti. Altıncı hissimin sağladığı kısıtlı görüş zaten işimi yeterince zorlaştırıyorken gözünün içine bakacağım korkusuyla yaratığa doğrudan da bakamıyordum. Ogre tekrar saldırmak için kolunu kaldırdığında ona saldırdım. Fakat işe yarama-

mıştı. Tam zamanında hamlemden kurtulduğu gibi, inanılmaz bir hızla dönüp bir kez daha saldırdı bana.

Hazırlıksız yakalandığım için gerilerken birden topuğum bir taşa takıldı ve dengemi kaybedip geriye doğru yuvarlandım. Balor intikam dolu bir hırıltı çıkararak kılıcını kaldırıp bana saldırdı. Elimden tek gelen yüzüne, daha doğrusu gözüne bakmamaktı.

İşte tam o anda Ria gölgelerin içerisinden fırladı ve Ogre'ın üzerine atıldı. Bacağına saldırdığında uyluğuna yapışmıştı. Canavar onu bacağından atmak için tekmeler savuruyor ama kız sımsıkı tutunduğu için başarılı olamıyordu. Bu da bana, kenara doğru yuvarlanıp ayağa kalkmam için gerekli zamanı vermişti.

Ancak ben ona tekrar saldıramadan Balor öfkeyle kükremiş ve Ria'ya saldırmıştı. Onu kolundan tutup kendi bacağından ayırdı ve duvara çarptı. Yüzüstü duvara çarpan Ria geriye doğru bir iki adım atıp yere düştü ve hareketsiz kaldı.

Bu görüntü karşısında kalbim resmen ortadan ikiye ayrılmıştı. Tam o sırada Bumbelwy saklandığı yerden çıktı ve elini kolunu sallayarak Ria'nın yanına koştu. Öfkeden kudurmuş bir hâlde Ogre'a doğru koşup kılıcımı savurarak hınçla üzerine hücum ettim. Bu sırada ona bakmamaya çalışıyordum. Fakat Balor kenara çekilip hamlemi kolayca savuşturmuş, yumruğunu omzuma gömünce de iki ayağımı birden yerden kesmişti. Kılıç elimden uçtu ve taşların üzerine düşüp tıngırdadı. Onu tekrar elime almak için çılgın gibi sürünüyordum.

İşte bu sırada dev bir ayak göğsüme tekmeyi patlattı.

Havaya uçtum ve kül diye sırtüstü yere yuvarlandım. Kaburgalarımın acısından bayılacak gibi olmuştum, tepenin sivri dorukları bulanıklaşıp fırıl fırıl dönmeye başlamıştı.

Ayağa dahi kalkamadan Balor'un koca eli gırtlağıma yapıştı. Nefessiz kalana kadar gırtlağımı iyice sıktı ve tek bir hamleyle beni havaya kaldırdı. Nefes alamadığım için başım iyice dönmeye başlamıştı. Kollarımı ve bacaklarımı sallamaktan başka hiçbir şey yapamıyordum. Canavar ise boğazımı gittikçe daha fazla sıkıyordu. Nefes almak için çırpınıp koluna umutsuzca yumruklar indiriyordum ama boşunaydı.

Yavaşça beni aşağı indirdi, ta ki yüzlerimiz karşı karşıya gelene kadar. Artık boğazımı daha fazla sıkıyordu. Hırıltısı kulağımı yırtmak üzereydi. Sonunda daha fazla direnemediğim bir büyünün etkisiyle kara gözüne bakar bakmaz gözü bir girdap gibi beni derinliklerine çekti.

Kalan son gücümle kurtulmaya çalışıyor ama gözüne direnemiyordum. Beni iyice kendine çeken göz, tüm gücümü kuvvetimi tüketti. Artık göremiyor, hareket edemiyordum. *Vazgeçmeliyim. Boş vermeliyim artık.* Dövüşmeyi ve nefes almaya çalışmayı bıraktım.

Birden Balor'un acı dolu kükremesini işittim. Boğazımı bırakınca yere düştüm, deli gibi öksürüyor ve nefes almaya çalışıyordum. Ciğerlerime tekrar hava doldu. Bir an daha gözüm kardı ve sonra kendime geldim.

Bitkin bir hâlde dirseğimin üzerinde doğrulduğumda Balor'un yere yığıldığını gördüm. Bir ağaç gibi devrilmiş ve yeri göğü sarsmıştı. Sırtına bir kılıç –benim büyülü kılıcım– saplanmış duruyordu, arkasında ise yüzünün yarısı

kana bulanmış Ria görünüyordu. Boynu tuhaf bir açıyla bükülmüştü ve onu düzeltemiyor gibiydi. Sonra o da daha fazla dayanamadı ve Ogre'ın yanına yığılıp kaldı.

"Ria!" diye haykırdım ve boğuk bir sesle sürünerek yanına gittim.

Bumbelwy her zamankinden de asık bir suratla ortaya çıkarak, beni kolumdan tutup ayağa kaldırdı. Tökezleyip Ria'ya doğru düştüğümde soytarı inleyerek, "Ona hareket ederse öleceğini söyledim ama dinlemedi," dedi.

Ria'nın yanına diz çöktüm. Başını ellerimle nazikçe kaldırıp boynunu düzeltmeye çalışırken kulağının birinin üzerinde kocaman bir yarık olduğunu fark ettim. Yarasından oluk gibi akan kanlar sarmaşıklardan örülü elbisesine, oradan da kayalara dökülüyordu. Çantamdan otları çıkartıp dikkatle yaranın üzerine koydum.

"Ria. Sana yardım edeceğim."

Mavi-gri gözleri yarı açıldı. "Merlin," diye fısıldadı. "Bu sefer... yapacak... bir şeyin yok."

"Hayır." Başımı sertçe iki yana salladım. "İyileşeceksin."

Yutkunarak zorlukla konuşuyordu. "Ölme... zamanım geldi. Eminim buna. Çehre Gölü'ne... baktığımda... Balor'la dövüştüğünü... ve yenildiğini gördüm. Ama... ikimizden birinin... öldüğünü de gördüm. Ölen kişi... sen değil... bendim."

Onu hafifçe kaldırarak başıyla boynuna gücümü aktarmaya çalıştım. Giysimin kolunu yırtıp yaraya kompres yaptım; bundaki amacım hem yarasını kapatmak hem de Kartallar Kanyonu'ndaki gibi kemiğin kemikle birleşmesi-

ni, iyileşmesini sağlamaktı. Fakat yaralarının kırık bir koldan çok daha ciddi olduğunun farkındaydım. Elbisesinin yırtık sarmaşıkları bile her geçen saniye biraz daha soluyor gibiydi. Canlı yeşil renginin üzerine şimdiden gölgeler düşmüştü.

"Böyle olmamalıydı, Ria."

"Hayır... böyle olmalıydı. Sana bunu hiç... söylemedim ama... uzun süredir... hayatımı... senin için... feda edeceğimi... biliyordum. Yanında kalmamın... ölümüm olacağını... biliyordum. Buna... inanayım mı... inanmayayım mı... onu bilmiyordum... ta ki... şimdiye kadar."

"Saçmalık bu!" Yaralarma daha çok yoğunlaştım ama kan akmaya devam ediyor, elbisesinden sızan kanlar parmaklarıma bulaşıyordu. "Hangi ahmak söyledi sana bunu?"

"Ahmak değil. Arb... assa. O yüzden... seni içeri almak... istemedi."

Yüzümü buruşturdum. "Şimdi ölemezsin! Salak bir kehanet yüzünden ölemezsin!" Daha da eğildim. "Beni dinle, Ria. Bu kehanetlerin hiçbir değeri yok hem de hiç! Kehanete göre yalnızca insan kanı taşıyan bir çocuk Balor'u öldürebilir, değil mi? Olanları gördün işte. Balor beni tam öldürecekti ki sen onu öldürdün, ben değil."

"Çünkü... bende de... insan kanı... var."

"Ne? Sen Fincayralısın! Sen–"

"Merlin." Rüzgâr tepelerin üzerinde uğuldarken Ria'nın göz kapakları titredi. "Biz... kardeşiz."

Balor'un tekmesini yeniden yemiştim sanki. "Ne?"

"Kardeşiz işte." Zorlukla nefes aldı. "Elen... benim de annem. Bu da... seninle gelmemin... bir başka nedeni."

Siyah taşlara yumruğu patlattım. "Doğru olamaz bu."

"Doğru," dedi Bumbelwy ciddi bir ses tonuyla. Uzun bacaklarını kırıp yanıma diz çöktü. "Safir gözlü Elen, kıyılarımızdaki batık bir gemide seni doğurduktan birkaç dakika sonra bir de kız çocuğu doğurdu. Oğlanın adını Emrys, kızın adını ise Riannon koydu. Fincayra'nın bütün ozanları bilir bu öyküyü."

Kasvetli bir havayla içini çekti. "Ayrıca bu kızın bebekken nasıl kaybolduğunun öyküsünü de bilirler. Annesi ve babası Druma Ormanı'ndan geçerken Rita Gawr'ın askeri olan bir grup goblin savaşçının saldırısına uğrarlar. Kıran kırana bir savaş olur. Goblinler sonunda dağılır. Ama kargaşa esnasında Elen'ın ikizlerinden kız olanı kaybolur. Yüzlerce insan haftalar boyunca kızı her yerde arar fakat kimse bulamaz; sonunda Elen bile aramayı bırakır; elinden tek gelen, perişan bir hâlde her gün Dagda'ya kızının bir gün bulunabilmesi için dua etmek olur."

Ria bitkin bir hâlde başıyla onayladı. "Kız da bulunur. Cwen... diye bir ağaçinsan... bulur onu. Beni... Arbassa'ya... götüren de... odur işte."

"Kardeşim!" Görmeyen gözlerime yaşlar dolmuştu. "Kardeşimsin sen benim."

"Evet... Merlin."

O anda etrafımızdaki dimdik duvarlar tepeme yıkılsa canım daha çok yanmazdı. Tek kardeşimi bulmuş, onu da daha önce bulur bulmaz kaybettiğim pek çok şey gibi hemen kaybetmiştim.

Tuatha'nın insan kanı taşıyan bir çocukla ilgili kehanetin farklı anlamları olabileceğine dair uyarısını şimdi anlıyordum. *Kehanet doğru da olabilir yanlış da. Ancak doğru olsa bile doğrunun çoğu zaman birden fazla yüzü vardır.* Bunun Ria ile ilgili olduğunu nasıl bilebilirdim?

"Neden?" dedim titreyen bir sesle, "bana daha önce söylemedin?"

"Beni... korumak için... yolundan dönme... diye. Senin hayatın... önemli."

"Senin de hayatın önemli!"

Kana bulanmış kumaşı attım ve giysimin kolundan başka bir parça kumaş koparttım. Yarayı silmeye çalışırken Cairpré'nin kitaplarla dolu odasında geçirdiğim geceyi hatırladım. Demek nasıl doğduğumu anlatırken duraksaması bu yüzdendi! Bana bir şeyler daha söylemek isteyip de sustuğunu o zaman hissetmiştim, demek ki hislerimde yanılmıyormuşum. Söylemek istediği şey, o gece bir de kız kardeşimin doğduğuymuş meğer.

Ria'nın başını kucağıma koydum, sıcak nefesini kolumda hissediyordum. Göz kapakları neredeyse kapanmıştı. Elbisesindeki gölgeler daha da koyulaşıyordu. Yanağımdan bir damla yaş süzülürken, "Keşke görebilseydim," dedim.

Göz kapakları aralandı. "Görmek mi? Gözlerinden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, hayır." Kanının, kahverengi buklelerinden damlayışını izledim. "Gözlerimi değil, başka bir şeyi diyorum. Druma Ormanı'nda rastgele karşıma çıkan bir insan olmadığın belliydi. Bunu ta en başından beri biliyordum."

Dudakları gülümser gibi oldu ama bunu yapmaya dahi gücü yoktu. "Seni... o ağaca... astığım zaman bile mi?"

"O zaman bile! Bunu aklım almıyordu ama gönlümün derinliklerinden biliyordum. Sana söylüyorum, gönlümün sesini dinlemeliydim! *Gözün görmediklerini gönül görür.*"

Ria'nın asamı bıraktığı yerdeki kayalardan mavi bir ışık yükseldi. Asamın üzerinde göz biçiminde yeni bir işaretin oluştuğunu, ona bakmadan dahi anlamıştım. Çünkü Görme'nin ruhunu keşfettiğimi biliyordum. Ancak kaybım kazancımı gölgeliyordu.

O anda yerdeki Ogre'ın uzanmış kolunun etrafı parıldamaya başladı. Görünmez perde yine ayrıldı ve cilalı beyaz taşlardan oluşan alçak boylu bir çember ortaya çıktı. Bu bir kuyuydu. Öbürdünya'ya giden kuyu işte bu olmalıydı.

Ve ben onu görebiliyordum! Öbürdünya'ya –cennet ve cehenneme– giden yolun aşağı doğru olduğunu da işte o zaman anladım. Öbürdünya evrenin benden uzak bir köşesinde değil, yeraltının karanlık köşelerindeydi.

Rüzgâr tepemizde acı acı uğulduyordu. Ria'nın sesi o kadar alçak çıkıyordu ki onu zar zor işitiyordum. "Sen... büyücü... olacaksın, Merlin. İyi... bir... büyücü."

Başını kaldırıp göğsüme koydum. "Ölme, Ria. Ölme, lütfen"

Hafif bir titreme sardı bedenini ve sonunda gözleri kapandı.

Ona sımsıkı sarıldım, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum.

Sonra daha önce fark etmediğim bir şey hissettim, şafak kollarıma doğmuştu sanki. Sanki Ria'nın içinde ama aynı zamanda da dışında bir şeyler kıpırdanıyordu. Bir şey par-

maklarımın arasından hafif bir ışık gibi süzüldü. Ria'nın ruhuydu bu. Bedenini bırakıp yolculuğuna devam ediyordu. Birden aklıma bir fikir geldi.

Onun ruhuna seslendim. *Lütfen, Ria. Beni terk etme. Daha değil.* Başını kalbime yaklaştırdım. *Benimle gel. Kal benimle. Biraz daha.*

Beyaz taşlardan oluşan çembere, Öbürdünya'nın girişine doğru baktım. Dagda'ya giden yoldu bu. Elen'ı kurtarması için çok geç kalmış olsam bile belki de, belki de yüce Dagda Ria'yı kurtarabilirdi. Kurtaramasa bile belki bir süre daha beraber olabilirdik.

Benimle gel. Lütfen.

Öyle kuvvetli bir nefes aldım ki ciğerlerime havadan fazlasını da çektim. İşte o nefesle yeni, güçlü bir his içime dolmuştu. Canlıydı, tazeydi, Ria'ydı bu his.

Gözyaşları gerdanlarından akan Bumbelwy'e döndüm. "Ayağa kalkmama yardım eder misin?"

Bana hüzün dolu gözlerle baktı. "Öldü o."

"Öldü." İçimdeki yeni yaşam enerjisini hissedebiliyordum. "Ama henüz aramızdan ayrılmadı, benim güzel soytarım."

Bumbelwy beni zorlukla ayağa kaldırdı. Ria'nın başı sarkmış cansız bedeni kollarımdaydı. "Şimdi kılıcımı ve asamı getir bana."

Asık suratlı soytarı başını iki yana sallayarak gidip Balor'dan kılıcı çekti ve canavarın kanını botlarına sildi. Sonra kayalardan asamı aldı. Bana dönüp kılıcımı kınına, asamı ise kana bulanmış kemerime soktu ve ikisini de bana verdi.

Hüzün dolu gözlerle bir süre beni süzdükten sonra, "Onunla nereye gidiyorsun?" diye sordu.

"Öbürdünya'ya."

Kaşlarını kaldırdı. "O zaman seni burada bekleyeceğim. Hiç dönmesen bile."

Beyaz taşlardan oluşan çembere doğru birkaç adım attıktan sonra birden durdum ve dönüp ona baktım. "Bumbelwy, geri dönmezsem eğer bilmeni istediğim bir şey var."

Gerdanlarını sonuna kadar sarkıtarak suratını bir güzel astı. "Nedir o?"

"Sen berbat bir soytarısın. Ama sadık bir dostsun."

Bunu söyleyip Kuyu'ya döndüm ve yüreğimde kollarımdaki gibi ağır bir yük taşıyarak kayaların arasından ilerledim.

XXXI

SİSİN İÇERİSİNE

Öbürdünya Kuyusu'na baktığımda ılık ama sert bir rüzgâr çarptı yüzüme. Çemberin ortasından, kuyunun girişindeki cilalı beyaz taşların aynısından yapılma bir merdiven döne döne iniyordu. Merdivenlerin nereye kadar gittiğini göremiyordum ama epey gittiğine kuşku yoktu.

Kollarımda Ria'nın hareketsiz bedenini taşıyarak ilk merdivene dikkatle attım adımımı. Fincayra havasını ciğerlerime belki de son kez çekerek merdivenden aşağı inmeye başladım. Dosdoğru aşağı iniyor, bu sırada tepetaklak düşmemeye de dikkat ediyordum. Balor'la dövüşmemden kaburgalarım, gırtlağım ve omuzlarım ağrıyordu ama esas sancı yüreğimdeydi. Çünkü dostumun, kız kardeşimin cansız bedenini taşıyordum.

Yüzden fazla adım attıktan sonra şaşkınlık verici iki şeyi fark ettim. Birincisi kuyuda, bir su kuyusunda ya da yere açılan bir delikte olduğunun tersine, aşağı indikçe ışık

hiç azalmıyordu. Hatta tuhaf bir biçimde artıyordu bile denebilir. Bir süre sonra merdivenlerin beyaz taşları inci gibi parlamaya başlamıştı.

İkincisi ise döne döne aşağı inen merdiveni tutan bir duvar yoktu. Merdivenin etrafında sürekli kıvrım kıvrım dönen bir sis tabakası vardı, o kadar. Aşağı indikçe siste daha ayrıntılı ve karışık biçimler beliriyordu. Bazen bu sisler bacaklarıma ya da Ria'nın buklelerine dolanıyor veya eğilip bükülerek ne olduğunu anlayamadığım tuhaf biçimlere bürünüyorlardı.

Bu kuyudaki sisler bana Fincayra kıyılarını çevreleyen sisleri anımsatmıştı; canlı bir sınır ya da engel değil, kendine has gizemli bir ritmi ve düzeni olan canlı bir varlık gibiydiler. Elen sık sık *arada kalmış yerlerden* bahsederdi, böyle yerlere Olimpos Dağı, Y Wyddfa veya Fincayra'yı örnek gösterirdi. Buralar ne tamamen bizim dünyamızda ne de tamamen diğer dünyada olan, gerçekten de *arada kalmış yerlerdir.* Bu sis de ne hava ne de sudan oluşuyor, ikisinden de bir şeyler taşıyordu.

Ve Gwynedd'deki kulübemizin toprak zemininde bana ilk kez Fincayra'yı anlattığı sözcükleri hatırladım. *Mucizelerle dolu bir yerdir,* demişti. *Ne tamamen dünyada ne de tamamen cennettedir; daha çok ikisini birbirine bağlayan bir köprü gibidir.*

Sislerin içerisine daldıkça, Öbürdünya'ya giderek yaklaştıkça orasının nasıl bir yer olduğunu düşündüm. Fincayra gerçekten bir köprüyse eğer bu köprü acaba nereye çıkıyordu? Tek bildiğim orada ruhların yaşadığıydı. Dagda ve Rita Gawr gibi güçlü ruhlar da vardı bunların arasın-

da. Peki ya cesur dostum Başbelası gibi daha basit, sessiz ruhlara ne demeli? Onlar da burada mı yaşıyordu yoksa başka bir yerde mi?

Merdiven aşağı döndükçe dönüyor, ben de ilerlemeye devam ediyordum. Bu dünyada gündüz ile gece arasında da bir fark olmayacağım fark ettim bir anda. Güneş doğup batmadığı ve geceleri gökyüzünde ay olmadığı için günleri ayırmak da mümkün olmayacaktı. Zaman ya da onun yerine geçecek bir şey bile olmayabilirdi. Elen'ın, ölümlü varlıkların yaşadığı doğrusal ilerleyen tarihsel zaman ile dairesel ilerleyen kutsal zaman diye iki tür zamandan bahsettiğini hatırladım. Acaba Öbürdünya kutsal zamana ait bir yer olabilir miydi? Eğer öyleyse bu, orada zamanın, tıpkı bu çemberler hâlinde dönen merdivenler gibi kendi üzerine dönüp durduğu anlamına mı gelmekteydi?

Durdum ve merdivenlerin birine ayağımla hafifçe vurdum. Burada zaman başka türlü akıyorsa yeryüzüne geri döndüğümde –tabii eğer dönebilirsem– Elen'ı kurtarmak için çok geç kalmış olabilirdim! Kalan iki günümü, hatta bir sürü ayı burada geçirip bunun farkında bile olmayabilirdim. Doğruldum ve ağırlığı, önümde duran görevin ağırlığı gibi kollarıma iyiden iyiye çöken Ria'yı daha yukarı kaldırdım.

Elimden tek gelen, Dagda'yı olabildiğince çabuk bulabilmekti. Hiçbir şey beni oyalamamalı, yolumdan çevirmemeliydi.

Kuyunun aşağısına indikçe etrafımdaki sisler değişmeye başladı. Artık girişteki gibi merdivene yakın durmuyor, pek çok biçime bürünerek merdivenden açılıyor, giderek

genişleyerek farklı biçimlere bürünüyorlardı. Sonunda nasıl bir yerde olduğumu anlamıştım. Burası sürekli değişen sislerle kaplı bir yer değildi.

Her yer tamamen sislerden oluşuyordu.

Sisler kâh tüten duman gibi incecik izlere bürünüyor kâh dalga dalga sivri tepeler oluşturuyordu. Fakat etrafımda genişçe açılmayı bir türlü bırakmıyorlardı. Kimi yerlerde karşıma, bulutumsu ortamı delip geçen ve tahmin edebileceğimden öteye uzanan, kanyon gibi geçitler çıkıyordu. Kimi yerlerde ise uzakta yükselen, alçalan veya aynı anda hem yükselen hem de alçalan dağlar göze çarpıyordu. Sislerle kaplı vadiler, tepeler, yamaçlar ve mağaralarla karşılaştım. Her yana, hareket eden biçimler ya da biçime benzer şeyler dağılmıştı. Bunlar sürünüyor, seğirtiyor ya da uçuşuyorlardı. Ve tüm bu esnada sis kıvrım kıvrım dönüp duruyor, sürekli değişiyor ve bir yandan da tuhaf bir biçimde aynı kalıyor gibiydi.

Zamanla merdivenlerin de değiştiğini fark ettim. Artık taş gibi katı değildiler, etrafımdaki her şey gibi onlar da dalga dalga salınıyordu. Üzerinde durabileceğim kadar katıydılar ama etraftaki diğer her şey gibi yanıltıcı bir sis tabakasından oluşuyorlardı.

Birden içimde bir rahatsızlık duygusu kabardı. Etrafımı çevreleyen şey sis değildi. Fiziksel bir şey de değildi. Havadan ya da sudan değil, başka şeyden; ışık, düşünce ya da duygulardan oluşuyordu. Bu sis örttüklerinden fazlasını açığa çıkartıyordu. Gerçek doğasının bir kısmını bile anlamak için yüzlerce yıl gerekti.

Demek Öbürdünya böyle bir yerdi! Sürekli değişen, do-

laşıp duran, birbirinin üzerine binmiş dünyalardan oluşuyordu. Merdivenlerden aşağı sonsuza kadar inebilir, sislerin dışına sonsuza dek gidebilir ya da sislerin içerisine sonsuza dek dalabilirdim. Zamansız, sınırsız, sonsuz bir yerdi burası.

İşte o anda sislerin arasından bir şey çıktı.

XXXII

ÖKSEOTU

Tepe gibi yükselen sislerin arasından küçük ve gri bir şey yükseldi. O şeyi izlerken iki kanat çıktı üzerinden. Bir hava akımına kapılmış gibi bana doğru süzülüyordu ki birden yönünü değiştirdi ve dimdik yükseldi, neredeyse gözden kaybedecektim onu. Sonra birden gene yönünü değiştirdi ve dosdoğru aşağı dalışa geçti; en sonunda ise taklalar atmaya ve kendi etrafında dönmeye başladı, sırf uçmanın zevkinden yaptığı belliydi bunları.

Başbelası!

Atmacayı tekrar uçarken görünce kalbim güm güm atmaya başlamıştı. Kollarım Ria'yı tutsa bile kalçama dayanmış deri çantamı hissedebiliyordum. İşte o çantanın içerisinde, annemin otlarının yanında, Başbelası'nın kahverengi bir tüyü vardı. Rita Gawr ile dövüşmesinden geriye bir tek o kalmıştı derken şimdi ruhuyla karşılaşmak sevindirmişti beni.

Kaynayan sislerden bana doğru süzülmeye başladı. Çığlığı her zamanki gibi cesur ve canlıydı. Yaklaşırken son bir kez daha takla attı ve omzumdaki sıcak hava akımı ile pençe hissinden sol omzuma konduğunu anladım. Kanatlarını kapatıp omzumda bir yukarı bir aşağı dolandı. Tüylerinin rengi kahverengiden beyazla karışık gümüş grisine dönmüştü ama gözlerinin içinin kenarında hâlâ sarı bir şerit vardı. Başını benden yana eğerek hâlinden memnun bir biçimde cırladı.

"Evet, Başbelası! Ben de seni gördüğüm için mutluyum." Sonra duyduğum mutluluk elimdeki hareketsiz bedeni kaldırınca söndü gitti. "Ria'nın da görmesini isterdim oysa ki..."

Atmaca omzumdan havalandı ve kızın yapraklarla bezeli dizine kondu. Onu bir süre inceledi ve alçak sesle hazin bir ıslık öttürmeye başladı. Sonra başını salladı ve kalkıp omzuma geri kondu.

"Onun ruhunu içimde taşıyorum, Başbelası. Dagda belki hâlâ onu kurtarabilir." Yutkundum. "Ve belki annemi de."

Birden Başbelası yüksek sesle bir çığlık attı. Önümdeki sisler tuhaf bir biçim alırken pençeleri omzumu sıkıyordu.

"Ahhh," dedi yorgunca sına, sislerin ardmdan alçak tonda bir ses. "Buraya gelmen ne kadar ama ne kadar hoş."

Başbelası'nın ötüşündeki kaygı açıkça hissediliyordu.

"Kimsin sen?" diye seslendim sislere. "Çık ortaya."

"Ben de tam olarak bu niyetteyim genç adam ama birazdan." Önümdeki sisler yavaşça karıştırılan bir çorba gibi dönmeye başladı. "Ve senin için de çok ama çok değerli bir

hediyem var. Ahhh, evet."

Sesin rahat tonu ve yavaşlığı beni bir miktar rahatlatmıştı. Yine de içimden gelen tuhaf bir ses her zamankinden daha fazla tetikte olmamı öğütlüyordu. Tetikte olmanın daha iyi olacağına karar verdim.

Ria'yı kollarımda şöyle bir tarttım. "Şimdi nezakete vaktim yok. Bana bir şey vereceksen çık ortaya."

"Ahhh, genç adam. Ne kadar ama ne kadar sabırsızsın." Sisler köpürür gidi dalgalandı. "Ama üzülme. Birazdan isteğini gerçekleştireceğim. Arkadaşın olmak istiyorum işte, anlasana."

Bunu işiten Başbelası, keskin bir çığlık kopardı ve kanatlarını çırpıp omzumdan havalandı. Yine bir çığlık attıktan sonra tepemde bir tur dolaşıp sislerin arasında kayboldu gitti.

"Benden korkmana gerek yok," diye mırıldandı ses. "Ama dostun atmacanın korkması gerek, orası kesin."

"Başbelası hiçbir şeyden korkmaz."

"Ahhh, o zaman yanılmış olmalıyım. Öyleyse neden uçup gitti sence?"

Yutkundum ve etrafta süzülen sislere baktım. "Bilmiyorum. İyi bir sebebi olmalı." Sesin geldiği yön olduğunu tahmin ettiğim yere doğru döndüm. "Arkadaş olmak istiyorsan çık ortaya. Çabuk. Gitmem gerek."

Sis hafifçe fokurdadı. "Ahhh, demek önemli bir buluşman var, öyle mi?"

"Çok önemli."

"Öyleyse hemen gitmelisin. Ahhh, evet." Ses o kadar ra-

hat bir tona bürünmüştü ki uykuya dalmak üzere olan birinin sesi gibiydi. "Eminim nereye gittiğini biliyorsundur."

Ona yanıt vermek yerine sislerde Başbelası'nı aradım. Nereye gitmişti? Daha yeni karşılaşmıştık! Hem onun beni Dagda'ya götürebileceğini düşünüyordum.

"Çünkü bilmiyorsan," diye devam etti yatıştırıcı ses, "sana vereceğim hediye çok hem de çok işine yarayabilir. Ahhh, sana rehberin olarak hizmet etmekten bahsediyorum."

İçimde kaynağı belirsiz bir tetikte olma hissi kabarmıştı yine. Fakat yine de... belki de bu kişi ortaya çıktığında bana bu sislerin arasında gerçekten de yol gösterebilirdi. Bana bir sürü zaman kazandırırdı bu.

Sislerden oluşan basamakta huzursuzca kımıldadım. "Hediyeni kabul etmeden önce kim olduğunu bilmem gerek."

"Birazdan, genç adam. Birazdan." Sesini biraz daha yaydı ve yanağıma değen sis hüzmelerine benzer, hafif bir tonda, "Gençlerin ne çok ama ne çok acelesi var böyle," diye fısıldadı.

Tüm kuşkularıma karşın sesteki bir şeyler beni gerçekten de çok ama çok gevşetiyor, hatta neredeyse... rahatlatıyordu. Belki de yalnızca yorgun hissediyordum. Sırtım ağrıyordu. Ria'yı yere bırakabilmeyi öyle çok isterdim ki. Yalnızca bir süreliğine olsa yetecekti.

"Ahhh, ağır bir yük taşıyorsun, genç adam." Tekrardan insanı hasta edecek kadar uzun ve yavaş bir esneme duyuldu. "Yükünü biraz hafifletmemi ister misin?"

Yine istemeden esnemiştim. "Böyle iyiyim, teşekkür

ederim. Ama beni Dagda'ya götürmekse niyetin bundan memnun olurum." Kendimi zor tutmuştum. "Ama önce ortaya çık."

"Dagda'ya, öyle mi? Ahhh, ulu ve şanlı Dagda. Savaşçıların savaşçısı. Buradan çok ama çok uzaklarda yaşıyor kendileri. Yine de seni oraya memnuniyetle götürürüm."

Tutulan sırtımı rahatlatmak için gerindim. "Hemen gidebilir miyiz? Pek zamanım yok da."

"Ahhh, birazdan." Sisler iki kol hâlinde yüzümün önünde dans ediyordu. "Ne yazık, dinlenmeye zamanın yok. Oysa biraz dinlensen iyi olacak gibi görünüyor."

Çömeldim ama Ria'yı hâlâ kucağımda tutuyordum. "Keşke dinlenebilsem. Ama gitmem gerek."

"Sen bilirsin. Ahhh, evet." Ses gelmiş geçmiş en uykulu, en yavaş esnemeyi çıkardı. "Dosdoğru yola koyulmalıyız. Birazdan."

Başımı iki yana salladım, kendimi çok bitkin hissediyordum. "İyi. Şimdi... bir şeyler yapacaktın önce ama. Neydi? Ah, tabii. Ortaya çıkacaktın. Ortaya çıktıktan sonra seni izlerim."

"Elbette, genç adam. Neredeyse hazırım." Ses yavaş, dingin bir biçimde esnedi. "Sana yardım etmekten çok ama çok memnun olacağım."

Tehlike hissi yine beni dürtükledi ama boş verdim. Ria'yı tutan kolumu nemli merdivene dayadım ve bir süre otursam ne kadar iyi olacağını düşündüm. Biraz dinlenmenin kimseye bir zararı yoktu.

"Çok doğru, genç adam," dedi ses mırıldarcasına. "Gevşet biraz kendini."

Gevşe, diye düşündüm düşteymişçesine, *Gevşet biraz kendini.*

"Ahhh, evet." Ses uykulu uykulu iç geçirdi. "Sen akıllı bir çocuksun, genç adam. Babandan çok daha akıllısın."

Başımla onayladım, kendimden ha geçtim ha geçecektim. *Babamdan. Daha akıllı...*

Tehlike hissi birden her yanımı kaplamıştı. Babamı nereden biliyordu?

Yine esnedim. Neden babamı düşünecektim ki şimdi? Öbürdünya'ya yakın bir yerde değildi. Başım iyice dumanlanmıştı, sanki etrafımdaki sesler kulaklarımdan içeri sızarak beynimi bulandırıyordu. Neden bu kadar acele ediyordum ki zaten? Biraz dinlenirsem belki hatırlardım. Merdivenlere çöküp başımı göğsüme eğdim.

Tehlike hissi artık onu pek hissedemesem de yine beni yokladı. *Uyan, Merlin! O senin dostun değil.* Sese kulak asmamaya çalışıyordum ama bunu bir türlü başaramıyordum. *Sezgilerine güven, Merlin.*

Başımı hafifçe doğrulttum. Bu histe, içimdeki bu seste tanıdık bir şeyler vardı. Sanki bunu daha önce işitmiştim bir yerde.

Sezgilerine güven, Merlin. Böğürtlenlere güven.

Birden titredim ve kendime geldim. Ria'nın sesiydi bu! Ria'nın bilgeliği! İçimde taşıdığım ruhu benim hissedemediklerimi hissediyordu. Zihnimdeki sisler dağılmıştı.

Elimi merdivenden kaldırdım ve Ria'nın bacaklarını sımsıkı kavradım. Ikına sıkıla yavaşça tekrar ayağa kalktım.

"Ahhh, genç adam." Uykulu seste hafif bir kaygı seziliyordu. "Biraz daha dinlenirsin demiştim ama."

Kurumaya yüz tutmuş fakat yumuşaklığından bir şey yitirmemiş yapraklarla bezeli Ria'yı, kollarımda sımsıkı tutarak derin bir nefes aldım. "Dinlenmeyeceğim. Beni büyülü uykunla uyutmana izin vermeyeceğim. Çünkü senin kim olduğunu biliyorum."

"Ahhh, öyle mi?"

"Evet, öyle, Rita Gawr!"

Sisler fokur fokur kaynamaya başlamıştı. Önümde kaynayan bir çorba gibi fokurduyor ve dönüyorlardı. Buhara dönüşen sislerin arasından Balor kadar uzun ve iri, beyaz bir giysi giymiş ve üzerinde parıldayan kızıl mücevherler olan ince bir kolye takmış bir adam çıktı. Adamın düzgün hatta kusursuz taranmış, benimkiler gibi simsiyah saçları vardı. Kaşları bile aşırı düzgündü ancak esas dikkatimi çeken, hiçlik kadar boş görünen gözleriydi. Balor'un ölümcül gözünün anısı beni hâlâ korkudan titretirken, bu gözler beni ondan bile çok korkutmuştu.

Rita Gawr bir elini dudaklarma götürdü ve parmaklarının ucunu emdi. "İstediğim biçime girebilirdim." Azarlarcasına bir tonda çıkan sesinde daha önceki tembellikten eser yoktu. "Ön ayağı yaralı, vahşi yaban domuzu en sevdiklerimdendir. Bilirsin, hepimizin yaraları var."

Islak parmaklarını kaşlarından birinin üzerinde gezdirdi. "Ama sen yaban domuzuyla karşılaştın daha önce, öyle değil mi? Gwynedd denilen o kayalığın kıyısında ve bir de bir kere rüyanda."

"Sen bunu..." O rüyayı ve hançer gibi dişlerin gözümü

oyduğu anı hatırlayınca alnımda boncuk boncuk terler birikmişti. "Sen bunu nereden biliyorsun?"

"Ah, haydi ama. Geleceğin büyücüsü olacak birisi, Sıçrama hakkında biraz bir şeyler öğrenmiştir kesin." Parmaklarının ucunu yalarken dudaklarını küçümsercesine bükmüştü. "İnsanlara rüya göndermek, beni pek çok işimden kısa süreliğine alıkoyan az sayıdaki eğlencemden biridir." Dudaklarını daha da çok büktü. "Ama daha çok sevdiğim tek bir şey varsa o da ölüm gölgesini göndermektir."

İrkildiğimde Ria'nın cansız bedenini de sıkmıştım. "Ne hakla anneme saldırırsın?"

Rita Gawr boş gözlerini üzerime dikti. "Sen ne hakla onu Fincayra'ya getirirsin?"

"Ama ben..."

"Bu da biraz kibirli." Elini saçlarında dolaştırıp onları iyice düzeltti. "Babanın ve dedenin en büyük kusuruydu bu. Sen gerçekten onlardan farklı olacağını mı düşündün?"

Diklendim. "Ben farklıyım."

"Yine kibir! Şimdiye kadar bir şeyler öğrendiğini sanmıştım." Bana doğru bir adım atınca beyaz giysisi hafifçe kıpırdandı. "Bu kibir seni öldürecek, orası kesin. Anneni öldürdü bile."

Sisli merdivende geriye doğru sendeledim. "O yüzden bunca zamandır beni oyalıyordun!"

"Elbette." Her bir parmağının ucunu özenle yaladı. "Onun ölümünü –senin yüzünden gerçekleşen bir ölüm– engelleyemediğin gerçeğini öğrendiğine göre sana daha fazla acı çektirmemeli ve seni hemen burada öldürmeliyim."

Düşmemeye dikkat ederek geriye doğru bir adım attım.

Rita Gawr diğer kaşını okşarken kahkaha attı. "Kahramanın Dagda bu sefer burada değil, Gwynedd'de yaptığı gibi seni kurtaramayacak. Karanlık Kale'de ayağıma dolanıp seni bitirmeme engel olan o ahmak kuş da yok. Bu sefer benimsin."

Sislerin arasından üzerime doğru bir adım daha attı. Elleri kafamı ezmeye hazırlanır gibi kocaman genişledi. "Kibrinin seni sürüklediği ahmaklığın büyüklüğünü iyice anlaman için sana söyleyeceklerim var. Dersini iyi çalışsaydın ve ökseotundan, burç denilen o lanet bitkiden dokunmuş bir pelerin giyseydin doğrudan Dagda'nın inine giderdin, ben de şimdi yaptığım gibi yolunu kesemezdim."

Ria'nın, Öbürdünya'ya giderken ökseotu dalı almam gerektiği konusundaki uyarılarını hatırlayınca bembeyaz kesildim. Onun bu önerisini tek kalemde nasıl da reddetmiştim!

Rita Gawr tekrar dudak büktü. Başından çıkan sisten kollar pençe biçimini almış, üzerime geliyordu. "Kendini beğenmişlere bayılırım. İnsanların en sevimli özelliklerinden biridir."

Boş gözleri kısıldı. "Bu kadar ders artık yeter. Şimdi ölmen gerek."

O anda kanatlı bir gölge sislerin arasından ok gibi fırladı ve sürekli hareket eden sis perdesinde bir çığlık yankılandı. Başbelası bana doğru süzülüyordu ve pençelerinden bir ökseotu dalı sarkıyordu. Rita Gawr öfkeyle kükredi ve üzerime atıldı.

Tam beni yakalayacakken ökseotu pelerin gibi her ya-

nımı kapladı ve güçlü ellerinin boğazımda kenetlendiği anda, buhara dönüşüp sislere karıştım. Son hissettiğim bir çift pençenin omzumu kavradığıydı. Son işittiğim ise Rita Gawr'ın hiddet doğu çığlığıydı.

"Bir kez daha elimden kurtuldun, büyücü bozuntusu! Gelecek sefer bu kadar şanslı olmayacaksın."

XXXIII

HARİKA ŞEYLER

Derim, kemiklerim ve kaslarım parçalara ayrılmış; hava, su, ışık ve daha fazlası olmuştum çünkü artık sislere karışmıştım.

Buhar bulutu gibi süzülürken ipek bir örtü gibi salınan kollarıma baktım. Ökseotu, Dagda'nın evinin gizli yollarında bana rehberlik ederken ben de bir sis kümesi gibi dönüp salınıyor, havanın içinde eriyerek, yani havayla bir olarak hareket ediyordum. Dönen ve kıvrım kıvrım bükülen sis tünellerinden uçarak geçtim. Onları göremesem de Başbelası ve Ria'nın bir biçimde benimle geldiğini hissedebiliyordum.

Epey bir süre sonra sislerin arasında başka şeyler gördüm. Bunların bazılarının tıpkı benim gibi uçuştuğunu fark ettim. Sisin her bir zerresi sınırsız bir çeşitlilik barındırıyordu; evrenlerin içinde başka evrenler, düzlemlerin içinde başka düzlemler, yaşamların içinde bambaşka ya-

şamlar vardı! Öbürdünya tüm enginliği ve karmaşıklığıyla beni kendine çekiyordu.

Fakat onu keşfedecek zamanım yoktu. Elen ve Ria'nın yaşamları pamuk ipliğine bağlıydı. Sırf kendi ahmaklığım yüzünden onlara yardım etme imkânımı yitirmiş olabilirdim. Öyle olsa bile asam Slantos'ta kaybolduğu zaman Ria'nın dediği gibi, *umudumuz olduğu sürece imkânsız diye bir şey yoktur*. Hâlâ umudum vardı ama bu umudun ağırlığı yalnızca etrafımdaki sisler kadardı.

Sisler gibi sürekli yalpalayan düşüncelerim Dagda'ya yöneldi. Ruhların en yücesinin karşısına çıkacağım için içimin derinliklerinde korkudan kaynaklanan bir sancı hissettim. Yaptığım pek çok hata için beni sert bir biçimde cezalandıracağı kesindi ama yardım etmeyi de toptan reddeder miydi acaba? Belki de annemin yaşamını kurtarınca evrendeki bir tek onun bilebileceği dengeleri bozacaktım. Belki de benimle ilgilenmeye vakti dahi yoktu. Belki de diyarına vardığımda onu orada bulamayacaktım, sislerden oluşan bu dünyada ya da başka bir yerde Rita Gawr ile savaşıyor olacaktı.

Bu kadar güçlü bir ruhun görünümünü merak ediyordum. Elbette Rita Gawr gibi istediği kılığa girebiliyor olmalıydı. Gwynedd'in kıyısına vurduğum zaman bir erkek geyik görünümüne bürünmüştü. Tepesindeki koca boynuzlarla ne kadar sağlam ve güçlü görünüyordu. Ancak beni en çok etkileyen gözleri olmuştu. O dipsiz kahverengi kuyular, okyanus kadar derin ve gizemli gelmişti bana.

Hangi görünümü alırsa alsın, bunun Dagda'ya yakışır bir güç ve görkem taşıyacağı belliydi. Yarı insan yarı geyik

olarak çıkardı karşıma belki. Rita Gawr ondan nasıl bahsetmişti? *Ulu ve şanlı Dagda. Savaşçıların savaşçısı.*

Hızım, tepelerdeki bir kovuğa doluşan bir bulut gibi yavaşça azaldı ve sonunda tamamen durdum. Sonra beni sarmalayan sis tabakası, başta fark edilemeyecek ölçüde yavaş sonra ise giderek hızlanarak dağıldı gitti. Başlarda sisler yavaş ama çok yavaş biçimde seyrelmiş ve şeritler hâlinde ayrılmıştı. Önümden sisten bir tül perde kalkıyor gibiydi. İşte bu perdenin ardında beliren karanlık ve uzun silueti de yavaş yavaş seçebiliyordum. Önümde kule gibi dikilmiş duruyordu.

Kalan sisler birden dağıldı. Kule gibi duran şeyin aslında çiy taneleriyle kaplı bir ağaç olduğunu işte o zaman anladım. Arbassa kadar ulu görünen bu ağacın, ondan oldukça belirgin bir farkı vardı. Çünkü bu ağaç baş aşağı duruyordu. Yukarıya uzanan sağlam kökleri birbirine dolanan sis hüzmeleri arasında yok oluyordu. Bu dünyanın yukarısını tamamen kucaklar gibi sis perdesini görkemli bir biçimde kavrıyordu bu kökler. İşte bu yükselen köklerden bir sürü ökseotu sarkıyor, sislerin arasmda zarafetle salınıyordu. Ağacın gövdesinin altında yer alan kocaman dallar ise buharlar çıkartan sislerin ayağımızın dibinde oluşturduğu engin düzlük boyunca uzanıyordu. Her yeri çiy taneleri ile kaplı bu ağaç, şırıl şırıl akan bir derenin yüzeyi gibi parıl parıl parlıyordu.

Ağaç karşısında o kadar büyülenmiştim ki kendimin de sislerden oluşan düzlüğün üzerinde durduğumu fark etmemiştim. Bedenime tekrar kavuşmuştum! Ria kollarımda hareketsiz yatıyor, Başbelası ise kulağımın dibinde usulca gurulduyordu. Omzumu ağaçtan sarkanlara benzer bir

ökseotu dalı örtüyordu. Kılıcım belime asılı, asam ise kemerime takılı durumdaydı.

Başbelası'nın, kenarlarında sarı şeritler olan gözlerinin içine baktım. "Sağ ol, dostum. Beni bir kez daha kurtardın."

Atmaca gürültülü bir ıslık çaldı ve gri kanatlarını kabarttı, utanmış gibiydi.

"Ruh Ağacı'na hoş geldin."

Bu zayıf, titrek sesin sahibini görmek için arkama döndüm. Çelimsiz, yaşlı bir adamdan gelmişti bu ses; sağ kolunu kullanamadığı, kolun sarkış biçiminden belliydi. Sislerin üzerine oturmuş ve dallara sırtını dayamış olmasma rağmen o kadar ufak tefekti ki onu fark etmemiştim bile. Koyu gri saçları, etrafındaki çiylerle kaplı ağaç gibi parıldıyordu.

"Teşekkür hem de çok teşekkür ederim." Bir kez daha kandırılmak istemediğim için sesim huzursuz çıkmıştı. Zamanım çok az kaldığı için doğrudan konuya girmek zorundaydım. "Dagda'yı arıyorum."

Başbelası pençeleriyle omzumu sıktı ve beni azarlarcasına ciyakladı.

Yaşlı adam hafifçe gülümsediğinde yüzü buruş buruş oldu. Sakat kolunu kucağına koydu ve beni dikkatle süzdü.

İşte o anda adamın gözlerini fark ettim. Şefkat, bilgelik ve hüzün dolu iki dipsiz, kahverengi kuyuydu bu gözler. Bu gözleri daha önce nerede gördüğümü biliyordum; kayalıklardaki erkek geyiğin gözleriydi bunlar.

"Dagda." Karşımdaki ufak tefek çelimsiz adama bakar-

ken dudaklarımı ısırdım. "Sizi tanımadığım için özür dilerim."

Yaşlının gülümsemesi silindi. "Zamanla tanıdm. Tıpkı gücümün gerçek kaynağını da zamanla bilebileceğin gibi. Yoksa biliyor musun zaten?"

Nasıl yanıt vereceğimi bilemediğim için duraksadım. "Maalesef gücünüzün gerçek kaynağı hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ancak gücünüzü, canlı varlıkların kendi kaderlerini belirleyebilmeleri doğrultusunda kullandığınızı sanıyorum. Bana o gün kıyıda yardım etmenizin nedeni de bu."

"Çok güzel, Merlin, çok güzel." Kahverengi gözleri memnuniyet ve biraz da kızgınlıkla parladı. "Ezgilerden birisini atlamaya çalışmana rağmen çok güzel."

Huzursuzca kımıldadım.

Beni baştan aşağı süzdüğünde içimin en derinlerinde yatanları dahi bir bir öğrendiğini hissettim. "Taşıdığın tek yük kollarındaki dostun değil. Gel, koy onu yanıma."

"Ona–ona yardım edebilir misiniz?"

"Bakacağız." Zaten kırışıklarla dolu olan alnı daha da bir kırıştı. "Bana ezgilerden bahset, Merlin. Her birinin ruhu nerede yatar?"

"Peki ya annem? Zamanı varsa bile çok az olduğuna eminim."

"Onun da beklemesi gerek."

Dumanlardan oluşan zemine eğildim ve kız kardeşimin bedenini Dagda'nın yanına koydum. Omuzlarını ve göğsünü kıvrım kıvrım kaplayan sisler, dumandan bir battani-

ye gibi örtüyordu üzerini. Dagda derinden üzgün olduğunu belli eden gözlerle önce ona sonra da bana baktı.

"Önce bana asanı göster."

Asamı kemerimden çekince Başbelası hayranlıkla cırıldadı. Asayı sapından yavaşça çevirerek budaklı baş kısmını Dagda'ya doğru uzatırken üzerindeki, gün batımı mavisi rengindeki bütün işaretler parıldadı. Dönüşümün simgesi kelebek, birlikte uçan bir çift atmaca, ışık böceğini kafese kapatmak gibi bir yanılgıya düştüğümü gösteren çatlak taş, adını gayet iyi bildiğim kılıç, Sarı Saçlı Gwri'nin ışıldayan kahkahasını hatırlatan çember içerisinde yıldız, nedense bana kirli deri tadını çağrıştıran ejderha kuyruğu ve de son olarak Balor'un gözünden çok farklı olsa bile yine de kendine özgü bir biçimde korku verici olan göz asanın üzerinde duruyordu.

Dagda başıyla onayladı. "Bakıyorum da bir kılıç taşıyorsun artık."

Kılıcın gümüş kabzasma hafifçe dokundum.

"Onu iyi koru çünkü o kılıcın kaderi, sen onu taştan bir kına koyana kadar sana hizmet etmek. Sonra vakti geldiğinde senin şimdiki yaşlarındaki bir erkek çocuğuna geçecek bu kılıç. Kral olmaya yazgılı bu çocuğun krallığı yeryüzünden silinse bile kalplerden uzun süre silinmeyecek."

"Onu iyi koruyacağım."

"Söyle bakalım şimdi, evlat. Yedi Ezgi'de hangi melodileri duydun? İlki olan Değişme'den başla."

Hafifçe öksürdüm. "Bir kelebekten ve pişmanlık duyan hain bir ağaçinsandan hepimizin, bütün canlıların değişebileceğini öğrendim."

Yaşlı adam beni dikkatle süzdü. "Bunun senin ilk ezgin olması tesadüf değil, Merlin. Bu ezgi bir süredir kulağına tanıdık geliyor olmalı."

"Evet." Çiyle kaplı dallara bir süre baktım. "Şimdi Yunancada neden kelebek ve ruh sözcüklerinin aynı olduğunu anlıyorum."

"Güzel. Şimdi bana Bağlama'dan bahset."

Ria'nın solgun, hareketsiz yüzüne baktım. "En güçlü bağlar, gönül bağlarıdır. Birlikte uçan bir çift atmacadan öğrendim bunu."

Başbelası omzumda gururla bir yukarı bir aşağı yürüdü ve bu sırada gagasıyla kanatlarını düzeltti.

"Belki de bir hilebazdan?"

İç geçirdim. "Evet, o da var."

Dagda'nın sol kolunu ince bir ses perdesi kapladı. Parmaklarının usta bir hareketiyle sis perdesini karmaşık bir biçimde düğümledi ve başını düşünceli bir biçimde aşağı yukarı sallayıp düğümü uzaklaştırdı.

Sonra bakışları bana döndü. "Sonra eski dostum Urnalda'nın yeraltındaki diyarına giden yolu buldun. Söyleyeyim sana, göründüğünden daha akıllıdır! Öğretmenin olma fırsatından çok hoşlandığına kuşku yok."

Başımı salladım. "Hoşlanıp hoşlanmadığını bilmiyorum çünkü dersimi çok yavaş aldım. Yine de bir ışık böceğinin yardımıyla sonunda o ezginin de ruhunu buldum."

"Peki, neymiş bu ruh?"

Çatlak taş işaretini gösterdim. "Bir şeyi korumanın en iyi yolu onu özgür kılmaktır."

Dagda geriye yaslandı ve gözlerini yukarı dikip Ruh Ağacı'nın güçlü köklerini seyretti. Tek kaşını kaldırdığında bir sis hüzmesi ağacın gövdesini sararak yukarı çıktı. "Bir sonraki dersi hiç beklemiyordun sanırım."

"Adlandırma. Çünkü gerçek adın gerçek gücü barındırdığını öğrenmem için bir miktar sürenin geçmesi ve bir de kırık bir ekmek bıçağı gerekti." Durdum ve düşünceli düşünceli, "Benim gerçek adım Merlin mi peki?" dedim.

Yaşlı adam başını iki yana salladı.

"Belki de siz biliyorsunuzdur benim gerçek adımı?"

"Biliyorum."

"Bana söyler misiniz?"

Dagda bu isteğimi bir süre düşündü. "Hayır, henüz değil. Ancak daha mutlu bir zamanda tekrar karşılaşırsak ve sen en güçlü düşmanı alt etmiş olursan sana gerçek adını söylerim."

Bembeyaz kesildim. "En güçlü düşman mı? Rita Gawr'dan bahsediyor olmalısınız."

"Belki de." Çember içerindeki yıldıza işaret etti. "Şimdi, Sıçrama."

"Bu çok harika bir yetenek. Ulu Elusa bizi ağaçinsanların ülkesine göndermek için kullandı bunu. Sarı Saçlı Gwri de Ria'ya Öbürdünya Kuyusu'nu göstermek için kullandı." Sesim alçaldı. "Rita Gawr ise ölüm gölgesini annemin üzerine salmak için."

Gri kaşlar havaya kalktı. "Annenin mi?"

Ayaklarımı sisli zeminin üzerinde huzursuzca oynattım. "Doğru, annemin değil, benim üzerime saldı. Ama

benim yerime annem düştü pençesine."

"Öyleyse Sıçrama sanatının ruhu nedir?"

Dikkatimi etrafımızdaki sislere verdim. Sisler, Dagda ve beni zarafetle kuşattığı gibi baş aşağı duran büyük ağaca da dolanıyor, ağacın yukarıyı kucaklayan ulu köklerini sarmalıyordu. "Her şey," dedim kendimden emin bir ses tonuyla, "birbirine bağlıdır."

"Çok güzel, evlat, çok güzel. Ortadan Kaldırma nedir peki?"

"Onu uyuyan bir ejderhadan öğrendim. Tabii bir de... bir soytarıdan." Hafifçe sırıttım. "Bana her canlının bir değeri olduğunu gösterdiler."

Dagda bana doğru eğildi. "Bir ejderhanın bile mi?"

"Bir ejderhanın bile."

Çenesini düşünceli düşünceli kaşıdı. "Sanırım o ejderhayla tekrar karşılaşacaksın. Elbette bu sefer uyumuyor olacak."

Nefesim kesilmişti. Ama ben başka bir şey soramadan yine konuştu.

"Görme. Şimdi Görme'den bahset bana."

Konuşana kadar epey zorlanmıştım ama sonunda fısıltıdan az daha yüksek bir sesle şunu diyebildim: "Gözün görmediklerini gönül görür."

"Hmmm. Başka?"

Bir süre düşündüm. "Artık gönül gözümle görmeyi öğrendiğime göre kendimi de daha iyi tanırım belki."

Dagda koyu kahverengi gözleriyle bana bakıyordu. "Peki, kendine baktığında ne görüyorsun, evlat?"

Hafifçe öksürdüm, konuşacak gibi oldum ama sonra sustum ve tekrar konuşmadan önce bir süre doğru sözcükleri aradım. "Bu... bu Öbürdünya Kuyusu'na inmek gibi bir şey, derine indikçe daha fazla şey keşfediyorum." Başımı çevirdim ve duyulur duyulmaz bir sesle kendi kendime, "Ve keşfettiklerim gerçekten de çok korkutucu olabiliyor," dedim.

Yaşlı adam beni anlayışlı gözlerle süzüyordu. "Başka ne görüyorsun?"

İç geçirdim. "Ne kadar az şey bildiğimi."

Dagda bana uzandı ve elimi tuttu. "O zaman Merlin, çok değerli bir şey öğrenmişsin." Beni sislerin üzerinde kendine doğru çektiğinde sisler ikimizin de ayaklarını kaplamıştı. "Gerçekten çok değerli! Şimdiye kadar ezgilerin ruhunu bulmaya çalışıyordun. Ancak ne kadar az şey bildiğini bilmek, yani alçak gönüllülük göstermek, büyücülüğün ruhudur."

Şaşırmış bir hâlde başımı salladım.

"Zamanla dediklerimi anlayacaksın. Çünkü alçak gönüllülük, dünyanın harika ve şaşırtıcı işleyişine gerçekten saygı duyabilmekten ibarettir."

Yavaşça başımla onayladım. "Bu, Ria'nın ağzından çıkabilecek bir sözdü." Onun cansız bedenine baktım ve kaygıyla, "Onu hâlâ kurtarabilir misiniz?" diye sordum.

Dagda yanıt vermedi.

"Yapabilir misiniz?"

Uzun bir süre beni sessizce izledi. "Bilmiyorum, evlat."

Boğazım sanki Balor'un pençesindeymişim gibi dü-

gümlenmişti. "Ne ahmakmışım! Ne büyük bir zarara yol açmışım."

Dagda kıvırılıp duran bir sis hüzmesine parmağını doğrultunca sis hüzmesi dümdüz oldu. Başka bir sis hüzmesine baktığında ise sisler küçük sıkı bir top hâline geldi. Sonra bana döndü ve hüzünle gülümsedi. "Demek içindeki karanlık ve aydınlık tarafları görmeye geldin. Hem ejderhayı hem de yıldızı; hem yılanı hem de güvercini."

Yutkundum. "İlk karşılaştığımızda bana gücünüzün gerçek kaynağını da belki bilebileceğimi söylemiştiniz. Emin değilim ama sizin gücünüz sanki daha sessiz, daha ince bir güç. Aklınız ve elleriniz yönetiyor bu gücü ama gönülden kaynaklanan bir güç bu. Gerçekten de gücünüz yedinci ezgi ile yani gözle değil de gönülle görmekle ilgili."

Kaşları biraz daha kalkmıştı sanki.

"Bir zamanlar," diye fısıldayarak sürdürdüm konuşmayı, "tekrar gözlerimle görebilmek için her şeyimi verirdim. Bugün gözlerimle görmeyi hâlâ istiyorum hem de çok. Ancak artık görmenin başka yolları olduğunu da biliyorum."

Dagda hafifçe elimi sıktı. "İyi görmüşsün gerçeği, Merlin."

Elimi bıraktı ve beni tekrar uzun uzun süzdü. "Ve sana şunu söyleyeyim: Çok acı çektin ve daha da çok acı çekeceksin ama harika, gerçekten de harika şeyler seni bekliyor."

XXXIV

İKSİR

Dagda'nın koyu renk gözleri, üzerinde çiy tanelerinin parladığı ağacın gövdesine döndü. Bakışları, sislere karışan dallı budaklı köklerin olduğu yere kadar yukarı çıktı ve bir süre orada kaldı, sanki sislerin ötesindeki diyarları izliyordu. Sonunda konuştu. "Şimdi de sana kan ile olduğu kadar sevgi ile de bağlı dostunla ilgilenelim."

Sağlam koluyla sislerin üzerinde yatan Ria'ya uzandı. Son derece hareketsiz ve sessiz görünüyordu, teninin ve elbisesinin bütün rengi kaçmıştı. İçimin acısından midem yanıyordu çünkü bedeni en ulu ruhun bile yaşam veremeyeceği kadar soğumuş görünüyordu. Gwri bana Dagda'nın bile o kadar gücüne rağmen ölen birisini hayata döndüremediğini söylememiş miydi?

Tutmayan elini nazikçe kaldırdı ve gözlerini kapadı. Uzaklardaki bir şeyi dinliyor gibiydi. Sonra gözlerini açmadan bana komut verdi. "Onu bırakabilirsin, Merlin."

Bunun onu kesin olarak öldüreceğini düşünerek duraksadım. Ruhu benden çıktığında uçup gidecek ve ben de onu canlı görme şansına erişemeyecektim. Onun kahkahalarını tekrar işitmeyi ne kadar istiyorsam, bırakırsam onu sonsuza dek kaybedeceğimden de o kadar korkuyordum.

"Merlin," dedi Dagda tekrar. "Zamanı geldi."

Böyle deyince onu bıraktım. İçimde bir yerlerde ruhunun oynaşıp durduğunu hissedebiliyordum. Sonra içimden önce sızıntı gibi ince ince çıktı, sonra ise güç topladı ve barajdan akan koca bir nehir gibi akıp gitti. Görmeyen gözlerim yaşlarla dolmuştu çünkü Ria ölümlü yaşamına geri dönse bile onunla bir daha bu kadar yakın olamayacağımızı biliyordum.

Çok ama çok yavaş bir biçimde nefesimi verdim. Ria ile aramızdaki sis hüzmeleri birleşti ve göğüslerimizin arasında parıldayan bir köprü oluşturdu. Parlayan köprü bir an havada asılı kaldı ve sonra yok oldu gitti.

Ria'nın başının yanındaki derin yaranın içeriden kapanıp hemen iyileşmeye başladığını fark ettim. Derisi birleştikçe kızıldan kahverengiye dönmüş kan lekeleri kıvırcık saçından, boynundan ve sarmaşıklardan örülü elbisesinden kayboluyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Üzerindeki yaprakların ve dalların yeşili döndükçe elbisenin kendisi de yumuşamıştı.

Ria'nın işaret parmağı titredi. Boynunu şöyle bir doğrulttu ve sonunda mavi-gri gözlerini açtı. Aynı anda Dagda'nın da gözleri açılmıştı. Ökseotuyla kaplı kökleri görünce Ria'nın da nefesi kesildi. Dagda'ya döndü ve gülümseyip hemen konuşmaya koyuldu. "Sen de benim gibi

bir ağaçla yaşıyorsun!"

Kahkahası yine çınlayınca ben de ona katıldım ve Dagda da kendi güçlü, çınlayan kahkahasıyla bize katılmakta gecikmedi. Yüce ruh neşeyle dolunca ulu ağaç da salınmaya ve sisli düzlüğün üzerine çiy yağdırmaya başlamıştı. Döne döne inen çiy taneleri havada parıldıyordu. Omzuma tünemiş duran Başbelası bile neşeli bir ıslık öttürmüştü. Bütün evren bizimle birlikte katıla katıla gülüyordu sanki.

Gözlerinin ışığı geri dönen Ria doğruldu ve başını benden yana salladı. "Merlin, başardın işte. Beni kurtardın."

"Hayır, seni Dagda kurtardı."

"Senin yardımın olmasa kurtaramazdım, genç adam." Yaşlı adam alnına düşmüş gri saçları düzeltti. "Onun ruhunu, tıpkı bedenini taşıdığın gibi o kadar sevgiyle tutuyordun ki gerçekten ölmesini ve benim için bile her şeyin çok geç olmasını engellemişsin."

Bakışları Ria'ya kaydı. "Sen de yardım ettin."

"Öyle mi?"

Yaşlı adam başıyla yavaşça onayladı. "Göz alıcı bir ruhun var Riannon, gerçekten göz alıcı. Fincayra Hazineleri'nden Ateş Küresi'nin içerisine yerleştirdiğim kadar güçlü bir yaşam enerjisi var sende."

Ria'nın yanakları kızarmıştı.

Karanlık Kale'nin harabelerinden kurtardığım turuncu renkteki parıldayan küreyi hatırlamıştım. "Şifayla ilgili bir gücü var demek bu, değil mi?"

"Şifayla ilgili, evet. Ancak ruhun şifası, bedenin değil. Zira Ateş Küresi bilge birisinin ellerinde umut, neşe hatta

yaşama isteğini yeşertebilir."

Dagda bana döndü. "Kız kardeşinin ruhunun ne kadar göz alıcı olduğunu sen, herkesten iyi bilirsin, Merlin."

Ria'nın ruhunu derinlerimde bir yerde hâlâ hissedebiliyordum. Kardeşimin bir parçası bende kalmıştı ve hep benimle kalacağını biliyordum.

"Evet," deyip beni düşüncelerimden kopardı bilge Dagda. "Büyücü eğitimin henüz başladı. Ancak kardeşinin bilgeliğini ve ruhunu kucaklamak da bu eğitimin bir parçasıydı hem de önemli bir parçası."

"Sekizinci ezgi buydu yani."

"Evet."

Ria'ya baktım. "Aylah bana söylemeye çalışmıştı ancak ben anlamamıştım. Ama şimdi bir şeyler anlıyor gibiyim."

Ria muskasına dokundu. "İşte o anladığın şeye... sezgi deniyor."

Başbelası gıdaklar gibi ses çıkarmıştı ama sanırım bu, kuş dilinde gülmek oluyordu.

Altımızdan yükselen sislerin içerisinden elimi geçirirken Dagda'nın yüzüne baktım. "Bana Fincayra'nın gerçek evim olduğunu söyleyen bir sezgim var. Fakat bir başka sezgim ise... böyle olmadığını söylüyor. Bunlardan hangisi doğru?"

Yaşlı adam üzgünce gülümsedi. "Öğreniyorsun demek! Gerçek sevginin çoğu zaman neşe ile kederi birbirine katması gibi gerçek sezgiler de birbirine karşıt hisleri birbirine katar. Ancak bu konuda sana yardım edebilirim. İnsanların uzun süre Fincayra'da yaşamaması gerekir. Orada evinde

gibi hissetsen de bir gün Dünya'ya geri dönmen gerek. Fincayra'da biraz daha kalabilirsin çünkü hâlâ yapman gerekenler var ancak eninde sonunda orayı terk etmelisin."

Dudağımı ısırdım. "Kalmama izin veremez misin?"

Dagda anlayışlı gözlerle bakmasına rağmen başıyla beni reddetti. "Verebilirim ama vermem. Dünyalar birbirinden ayrı kalmalı zira her birinin kendine has bir dokusu, ruhu var ve bu ayrıma saygı gösterilmeli." Ağır ağır iç geçirdi. "Rita Gawr ile işte bu yüzden her yerde mücadele ediyorum. Rita Gawr; Öbürdünya, Dünya ve Fincayra'yı birbirinden ayıran farkları yok edip onları kendi sapkın düşüncesi uyarmca birbirine katmak ve böylece hepsine hükmetmek istiyor."

"Fincayralılar kanatlarını bu yüzden mi kaybetti?" diye sordu, kıvrım kıvrım dönen sislere bakarak Ria. "Bu farklara saygı göstermedikleri için mi?"

"Gerçekten güçlü sezgilerin var, Riannon. Doğru yoldasın ancak geri kalanı kendin bulman gerekiyor."

"Dagda, size bir şey sorabilir miyim?" Duraksadım ve doğru kelimeleri aradım. "Yalnızca insan kanı taşıyan bir çocuğun Rita Gawr ve hizmetkârlarını öldürebileceğine dair bir kehanet var. Doğru mu bu? Ve doğruysa o insan çocuk ikimizden biri mi?"

Yaşlı adam yakından sarkan bir ökseotu filizini okşadı. "Sorularının hepsini yanıtlamam doğru olmaz ancak şu kadarını söyleyebilirim ki kehanet ağır bir sorumluluk getiriyor. Balor'un hakkından gelen kız kardeşin olsa bile Fincayra'da Rita Gawr'ı durdurabilecek tek kişi sensin."

Yutkunmaya çalıştım ama boğazım gene düğümlen-

mişti. Birden Elen'ın boğazına çöken ölüm gölgesini hatırladım. Konuştuğumda sesim fısıltı hâlinde çıkmıştı. "Rita Gawr ile ölümüne mücadele etmem gerekiyorsa bana şunu söylemeniz gerekiyor: Annemizin yaşamasının bir yolu, ama herhangi bir yolu, var mı?"

Ria kaygı dolu gözlerle bir bana bir de Dagda'ya bakıyor, Başbelası ise omzumda bir yukarı bir aşağı dolanarak tüylerini kabartıyordu.

Yaşlı adam derin bir nefes aldı. "Hâlâ vaktin var ama çok değil. Ayın tamamen kaybolmasına birkaç saat kaldı. Ay kaybolduğunda anneni de kaybedeceksin."

"İksir," dedim yalvarırcasına. "Onu bize verebilir misiniz?"

Dagda budaklı dallardan birisine uzandı ve dalın üzerindeki çiy tanelerinden birisine parmağının ucuyla hafifçe dokundu. Çiy tanesi daldan kurtulmuş ve parmağının ucunda dağılmadan küçük bir kâse biçimini almıştı. Diğer parmaklarını kullanarak bu kâseyi aldı ve diğer elinin avucuna küçücük bir şişeymiş gibi koydu.

Hafifçe yüzünü buruşturduğunda küçük şişe bir damla kırmızı sıvıyla dolmuştu. Dagda'nın kendi kanıydı bu. Küçük şişe tamamen dolduğunda ağzını sıkıca mühürledi.

"Oldu işte." Demin yaptığı hareket onu zayıflatmış olmalı ki güç konuşur hâle gelmişti. Belli belirsiz titreyerek şişeyi bana uzattı. "Al bakalım."

Deri çantamı açıp İksir'i içeri koyduğumda Başbelası'nın pençelerinin omzuma battığını hissettim. Atmaca yumuşacık tüylerini boynuma sürtüyordu.

Dagda ben daha sormadan yanıtladı. "Hayır, Merlin,

o seninle gelemez. Dostun Başbelası ölümlü yaşamını Karanlık Kale'de seni korumak için feda etti. O, artık buraya ait."

Atmaca belli belirsiz cırıldadı. Sisler etrafımızda kabarırken sarı şeritli gözlerine son bir kez baktım. "Seni özleyeceğim, Başbelası."

Kuş yine tüylerini boynuma sürttü ve sonra yavaşça uzaklaştı.

Olanlar karşısında Dagda'nın da acı çektiği yüzünden okunuyordu. "Söyleyeceklerim seni şimdi avutmayabilir, Merlin ancak bir gün başka bir diyarda, başka bir kuşun pençelerini omzunda hissedeceksin gibime geliyor."

"Ben başka kuş istemem ki."

"Anlıyorum." Yaşlı adam sağlam elini bana doğru uzattı ve yanağımı okşadı. "Artık yolunuzu ayırmanız gerek fakat o yolun bir dahaki sefere kesişip kesişmeyeceğini kimse bilemez."

"Siz bile mi?"

"Ben bile." Dagda ökseotundan pelerini omuzlarımdan aldı. "Şimdi gidin evlatlarım ve cesur olmaya devam edin."

Dönüp duran sisler, beni ve etraftaki her şeyi dalgalar gibi yuttuğunda Başbelası'nın attığı son çığlık kulaklarımda yankılandı.

Duzenleme
Ny.ozlem

XXXV

BÜYÜCÜ ASASI

Kendime geldiğimde karanlıktaydım. Tek ışık gökyüzünde kırpışan yıldızlardan geliyordu. Çömelmiş duruyordum, Ria ise yanımda oturuyordu. Ancak sislerin yerini sivri kayalıklar ve sarp tepeler, Ruh Ağacı'nın yerini ise cilalı taşlardan oluşan bir çember almıştı. Az ötede kocaman bir savaşçının cesedi sessiz ve hareketsiz yatıyordu.

Ria'nın elini tuttum. "Kuyu'ya geri dönmüşüz."

"Çok doğru, çok doğru, çok doğru." Kamburu çıkmış gibi duran Bumbelwy karanlığın içinden çıkıp gelmişti. "Döneceğini hiç düşünmemiştim. Görüyorum ki Ria–"

"Geri döndü," diye kesti sözünü kardeşim, "üstelik kanlı canlı hâlde."

Bumbelwy donup kalmıştı. Bu loş ışıkta bile gözlerinin kocaman açıldığını görebiliyordum. Sonra kısa bir süreliğine ağzı ve kat kat gerdanı azıcık yukarı kalkar gibi oldu.

Bu bir saniyeden dahi az sürmüştü ama onun güldüğünden emindim.

Ayı görebilmek için gökyüzüne baktım ancak hiçbir şey göremedim, hem de hiçbir şey. Dudağımı ısırdım. O değerli dakikaları Rita Gawr ile harcamasaydım keşke.

Ria birden bir bulutun arkasından ortaya çıkan zayıf ışığı gösterdi. "Ah, Merlin! Aya bak, ne kadar kalmış! Şafaktan önce tamamen yok olacak."

Ayağa sıçradım. "Anneme ulaşamazsak ona da ay gibi güle güle demek zorunda kalırız."

"Ama nasıl?" dedi Ria; ayağa kalkmış güney gökyüzüne bakıyordu. "Arbassa çok uzakta."

Ona yanıt verircesine yer gök birden sarsıldı. Sonra daha güçlü bir sarsıntı daha geldi. Bir tane daha, bir tane daha derken her yerden kayalar yuvarlanmaya başlamış, benim de dengemi kaybetmemek için asama dayanmam gerekmişti. Sonra altıncı hissim, ufukta bir şeyin yavaşça yükselip bir tepe gibi yıldızları örttüğünü fark etti. Ancak bunun bir tepe olmadığını hemen anladım.

"Shim!" diye bağırdım. "Buradayız!"

Az sonra devin kocaman cüssesi üçümüzün tepesinde yükseliyordu. Büyük elini aşağı indirirken ayakları gevşek kayaları yerinden oynattı. Ria ile ben hemen avucuna tırmanmış, Bumbelwy de istememeye istemeye bize katılmıştı.

Shim'in pis pis sırıtışını kocaman burnu bile gizleyemiyordu. "Ben sizi gördüğüme sevindi."

"Bizi esir alacak," diye inledi Bumbelwy, bir yandan da elleriyle kapüşonunu çekiştiriyordu.

"Biz de seni gördüğümüze sevindik!" diye yanıtladım onu, soytarı orada yokmuş gibi davranıyordum.

"Sana ihtiyacımız olduğunu nereden bildin?" diye sordu Ria. "Ve bizi nasıl buldun?"

Shim doğrulurken elini de kaldırdı. Tüm çabalarıma rağmen dengemi kaybetmiş, devin etli butlu avucuna düşmüştüm, az kalsın Bumbelwy'nin tepesine düşecektim. Ria ise bir kuğunun zarafetiyle yanımıza oturuvermişti bile.

"Ben uyurken tam şeyin rüyasını görüyordu ki..." Dev durdu ve kocaman dudaklarını büktü. "Hatırlayamıyor ben! Neyse, rüyamda kuş gördüm, bir zamanlar senin omzuna tüneyen gibi, neydi o, hah, atmaca. Tek farkı, boz değil de beyazla karışık griydi."

İrkildim. Kürek kemiklerim arasındaki sancıya bir yenisi daha eklenmişti.

"Bu atmaca bana o kadar yüksek sesle bağırdı, o kadar yüksek sesle bağırdı ki uyandım." Shim burnunu kütletti. "Ben uyandığında sizi bulmam gerektiğini hissetti! Daha da tuhafı, nereye gitmem gerektiğini de biliyordu ben."

Ria gülümsedi. "Dagda göndermiş sana o rüyayı."

Devin çalı gibi kaşları kalktı.

"Sen sadık bir dostsun, Shim! Şimdi bizi Arbassa'ya götür." Aya baktığımda şimdiden kaybolmaya yüz tuttuğunu gördüm.

Shim kalkıp Kayıp Diyarlar'ın tepelerinde yola koyulunca, rüzgâr yüzümüze bir geminin güvertesindeymişiz gibi esmeye başlamıştı. Bizim aşmamızın saatler süreceği tepeleri, molozları ayağının altında ezerek üç dört adımda geçiyordu. Bir vadinin dibine inmesiyle diğer vadinin

tepesine çıkması bir oluyordu. Birkaç dakika içerisinde havadaki isten, uyuyan ejderhanın ininin yakınlarına geldiğimizi anlamıştım.

Shim boğazı geçmek için güneye yöneldiğinde denizden gelen sis tabakası etrafımızı sardı. Devin pembe gözleri parıldadı. "Sizinle tekrar karşılaşacağımızı söylemedi mi ben?" Kahkahası bacaklarma çarpan dalgaların sesini bastırıyordu. "Katiyen, kesinkes ve kesinlikle!"

Ancak bizden gülen yoktu. Bumbelwy karnını tutmuş, bir soytarının mahvoluşuyla ilgili bir şeyler mırıldanıyordu. Ria ile ben ise gökyüzünü inceliyor ve hızla gözden kaybolan ayı takip ediyorduk.

Karanlığın içerisindeki seslerden, kokulardan ve Shim'in adımlarının değişmesinden arazideki bazı değişiklikleri fark edebiliyordum. Dev, boğazı geçtikten sonra bir süre deniz kenarından ilerledi ve ardından tepeler aştı. Kısa süre sonra eğim yükseldikçe yürüyüşü de yavaşlamıştı. Varigal şehrinin yakınlarında daha da yükseğe çıkıp karlı tepelere varmıştık. Hatta bir yerde uzaktan ilahi sesleri işitir gibi olmuştum ama bu sesler hemen kaybolmuştu.

Yüksek tepelerin serin havası, bataklıklara doğru indikçe yerini sisli ve nemli bir havaya bıraktı. Ulu Elusa'nın kristal mağarasının yakınlarda bir yerde olduğunu kestirebiliyordum. Acaba devasa örümcek, mağarasının içindeki Fincayra'nın hazinelerinin üzerine kurulmuş muydu yoksa dinmek bilmeyen iştahını biraz olsun köreltmek için dışarı çıkmış gulyabani ve goblin mi avlıyordu?

Aşağıdan gelen dal kırılması sesleri artık Druma Ormanı'na girdiğimizi belli ediyordu. Yükselen ağır reçine ko-

kusu burun deliklerimi kaşındırıyordu. Gökyüzüne uzanan gölgelerin kimileri dev kadar kocamandı. Shim'in bir zamanlar bana söylediği dileğini hatırlamadan edemedim. *En yüksek ağaç kadar büyük olmak.*

Bu dileği kesinlikle gerçekleşmişti. Avucunda oturmuş gökyüzünden silinmekte olan aya bakarken benim en büyük dileğimin ise gerçekleşmeyeceğinden gittikçe daha çok emin oluyordum.

Tam gökyüzündeki parıltının hâlâ ay mı yoksa onun parıltısının gölgesi mi olduğunu merak ederken yeni bir gölge çıktı karşımıza. Diğer tüm gölgelerden daha uzun ve kalın olan bu gölge, Dagda'nın Ruh Ağacı'yla boy ölçüşebilirdi. Sonunda Arbassa karşımızda dikiliyordu işte. Onun devasa dallarının arasında kurulu kulübede ise Safir Gözlü Elen yatmaktaydı.

Shim aşağı eğildi ve elini meşe ağcının kıvrımlı köklerine koydu. Asamı kaptığım gibi devin avucundan yere sıçradım, hemen peşimden ise Ria ile tökezleyip az kalsın düşecek olan Bumbelwy geliyordu. Shim'e bağırarak teşekkürlerimi sunduktan sonra Arbassa'ya döndüm ve bu sefer ağacın beni içerisine almakta direnmeyeceğini umut ettim.

Tam o sırada ağacın koca gövdesi hafifçe gıcırdadı. Ağacın kabuğu kıvrılıp, çatırdayarak açıldı. Açılan yerden içeri daldım ve merdivenleri ikişer ikişer çıkarak yukarı seğirttim. Duvarlara kazınmış rünlere bakmamıştım bile bu sırada. Merdivenin sonundaki yapraklardan oluşan perdeye daldığımda koca gözlü sincap Ixtma cırladı ve taşımakta olduğu bir tas suyu yere düşürdü. Sonra Ria'nın peşim-

den geldiğini görünce yüksek sesle cırıldayarak ona doğru koştu.

Elen gözleri kapalı hâlde onu bıraktığımız yerde yatıyordu. Başının altında aynı çam kokulu yastık, üzerinde ise aynı ışıl ışıl battaniye vardı. Fakat asamı yere koyup yanına diz çöktüğümde pek çok şeyin değiştiğini fark ettim. Eskiden yumuşacık olan yanakları şimdi kurumuş kemikten bile beyaz görünüyordu; alnı uzun süredir çektiği acıdan kırış kırış olmuştu. İyice zayıflamış, gökyüzündeki ay gibi yok olmaya yüz tutmuştu. Başımı göğsüne koyup kalp atışlarını dinlemek istedim ama hiçbir şey işitemedim. Çatlamış dudaklarına dokunup nefes almasını hissetmek istedim ama hiçbir şey hissedemedim.

Ria da yanıma çöktü, yüzü neredeyse annemizinki kadar solgundu. İksiri çıkarmak için çantama uzandığımda kıpırdamadan beni izliyordu. Ocaktan gelen ateşin ışığında Dagda'nın kanı kıpkırmızı parıldadı ve odayı kırmızının tonları kapladı.

Zor nefes alır bir hâlde iksiri annemin ağzına döktüm. *Lütfen, Dagda, sana yalvarıyorum. Ölmesine izin verme, lütfen.*

Ne Bumbelwy'nin üzgünce başını sallayışına ne de doğuya bakan pencereden içeri süzülmeye çalışan şafağın ilk ışıklarına verecek hâlde değildim dikkatimi. Ancak annem gözlerini açtığında bunu bedenimin her yerinde hissetmiştim.

Ria ile beni görünce şaşkınlıktan çığlığı bastı. Yanakları al al olmuştu. Çekine çekine bir nefes aldıktan sonra iki elini bitkince kaldırdı ve ikimize uzattı. İkimiz de elini tuttuk ve kanlı canlı etini sıktık. Gözlerim yaşlarla dolmuştu; Ria

ise hıçkırıklara boğulmuş, sessizce ağlıyordu.

"Çocuklarım."

Ria gözyaşlarının arasından gülümsedi. "Buradayız artık... Anne."

Elen'ın alnı hafifçe kırıştı. "Gitmeden önce size söylemediğim için beni affet, çocuğum. Ölürsem acının çok büyük olacağını düşündüm."

"Bana söylemene gerek yoktu ki." Ria göğsündeki meşe, dişbudak ve akasya muskasına dokundu. "Zaten biliyordum."

Onu dürttüm ve sırıttım. "Bu kız bütün sezgilerini benden öğrendi."

Ana, kız, oğul, hepimiz birden gülüyorduk. Sanki bunca yıl boyunca hiç ayrı kalmamıştık. Bir gün tekrar ayrılmak zorunda olsak bile değişmez bir gerçek yüreklerimizi kaplamıştı. Yeni doğan bu günde, bu koca ağacın dallarının içerisinde, sonunda birbirimize kavuşmuştuk.

Epey bir süre daha güldükten ve konuştuktan sonra Ixtma'nın hazırladığı bala batırılmış fındıklar ve naneli biberiye çayıyla kahvaltı ettik. Ve ancak beşinci denememden sonra ocağın kenarındaki parıldayan cismi fark ettim. Büyülü telleri ışıldayan Çiçekaçtıran Arp, ağacın canlı duvarına dayalı duruyordu. Birden nefesim kesildi. Arpın yanında üst üste yığılı duran başka cisimler de vardı. Şaşkınlık içerisinde onlara bakarken parmaklarımdan akan balları yaladım, ayağa kalktım ve onlara doğru yaklaştım.

Gördüklerime inanamıyordum ama gerçekti işte. Fincayra'nın bütün hazineleri burada, Ria'nın kulübesindeydi.

İşte orada, karşımda, Cairpré'nin bütün rüyaları gerçek-

leştiren zarif boru olarak anlattığı Rüya Çağıran karanlık karanlık parıldıyordu. Onun yanında iki kenarı da keskin kılıç Derinkesik vardı. Uzanıp kabzasına dokunduğumda kemerimde asılı duran güçlü kılıç da kendi kaderini hatırlatırcasına hafifçe tınladı. Duvardaki birbirinin içine girmiş dalların diğer yanında tarlayı kendi kendine süren saban duruyordu. Onun yanına ise tohumları besleyen çapa, yalnızca ihtiyaç duyulan kadar ağaç kesen testere ve Akıllı Aletler'in –elbette kayıp olanı hariç– geri kalanı dizilmişti. Kayıp aletin nasıl bir şey olduğunu ve şimdi nerede bulunduğunu merak ettim. Sonra aletlerin sonuncusu olan Ateş Küresi dikkatimi çekti. Turuncu küre göz alıcı bir meşale ya da Dagda'nın dediği gibi göz alıcı bir ruh misali parlıyordu.

"Hazineler," dedim yüksek sesle, bakışlarımı onlardan alamıyordum.

Ria sessizce koluma girdi. "Ixtma bana Ulu Elusa'nın, biz gelmeden az önce onları buraya getirdiğini söyledi." Sincabın öfkeli cırıltısını işitince sırıtarak ekledi: "Buraya değil de Arbassa'nın önündeki açıklığa getirmiş. İçeri giremeyecek kadar büyük olduğundan Ixtma ve ailesine onları içeri taşımalarını rica, daha doğrusu emretmiş."

Kafam allak bullak olmuş hâlde parmağımı Çiçekaçtıran Arp'ın meşe ağacından yapılma kutusunun üzerinde gezdirdim. "Dagda, Shim'e yaptığı gibi Ulu Elusa'ya da haber yollamış olmalı. Ama neden? Hazineler Ulu Elusa'nın kristal mağarasında daha güvendeydiler. Onları daima koruyacağına söz vermişti."

"Daima değil, aletleri emanet edecek kadar bilge birisi

çıkana dek koruyacağına söz vermişti. Stangmar'dan önce hazineler tüm Fincayralılara aitti. Ulu Elusa tekrar böyle olması gerektiğini düşünüyor. Ben de ona katılıyorum."

Aklım daha da karışmış bir hâlde başımı iki yana salladım. "İyi de emanet edilecek kişileri seçecek kadar bilge olan kim ki? Ulu Elusa'nın bu işi herkesten iyi yapacağı ortada."

Ria düşünceli gözlerle beni süzdü. "O, böyle düşünmüyor."

"Yok artık..."

"Evet, Merlin. Senin yapmanı istiyor. Ixtma'ya da dediği gibi, *Fincayra Adası'nın yine bir büyücüsü var artık.*"

Duvara dayalı cisimlere bakarken yutkundum. Biçimine, boyutuna ya da yapıldığı malzemeye bakılmaksızın hepsi Fincayralıların tümüne yarayacak büyüler barındırıyordu.

Ria hafifçe gülümsedi. "Ne yapacaksın şimdi peki?"

"Gerçekten bilmiyorum."

"Kafanda bazı fikirler vardır ama."

Yere eğilip asamı aldım. Bir büyücü asasıydı bu. "Bence... Rüya Çağıran, ozanların en bilgesi olan Cairpré'ye gitmeli." Hâlâ ballı fındıkları tıkınmakla meşgul olan Bumbelwy'i göstererek ekledim. "Onu götürme onuruna layık olan ise espri duygusu körelmiş bir soytarıdır kanımca."

Ria artık iyice gülümsüyordu.

Yeni görevime iyice ısınmış bir hâlde, tarlayı kendi kendine süren sabanın sapını tuttum. "Akıllı Aletler'in geri kalanı hakkında henüz emin değilim. Ancak bu sabanın

sahibi belli. Honn adında birisi, hem bunu çok iyi kullanır hem de memnuniyetle başkalarıyla paylaşır."

Sonra yere eğildim ve Ateş Küresi'ni elime alıp şöyle bir tarttım; içerisindeki ışığın canlı sıcaklığını hemen hissetmiştim. Tek kelime etmeden onu Ria'ya uzattım, küre yaklaşınca yapraklarla bezeli elbisesi turuncunun tonlarına bürünmüştü.

Şaşkınlığı açıkça yüzünden okunuyordu. "Bana mı?"

"Sana."

Karşı çıkacak oldu ama önce ben konuştum. "Dagda'nın bize söylediklerini hatırlıyor musun? Ateş Küresi umut, neşe hatta yaşama isteğini bile yeşertebilir. Bu aleti ruhu, tıpkı onun gibi alev alev parıldayan birisi kullanmalıdır."

Ria'nın küreyi incelerken gözleri ışıldıyordu. "Bana bundan daha değerli bir şey verdin bile zaten."

Uzun bir süre birbirimizin gözünün içine baktık. Sonunda Çiçekaçtıran Arp'ı gösterdi. "Buna ne olacak peki?"

Sırıttım. "Bence hayatı bahçe olmuş iki insana gitmeli. Kıraç Ovalar'ın ortasında bile, diğer her şey ölürken, bir bahçe yeşertebilmiş iki insana."

"T'eilean ve Garlatha mı?"

Başımla onayladım. "Ve bu sefer Çiçekaçtıran Arp'ı onların evine götürürken dostane bir karşılamadan başka hiçbir şey beklemeyeceğim." Arpın meşe ağacından kutusuna tekrar dokundum. "Ama önce arpı biraz ben kullanacağım. Kara Tepeler'de yarım bırakılmış bir işim var."

Arbassa'nın tepemizde bükülen dallarına baktığında Ria'nın yüzü ışıldadı. "Görünen o ki benim de."

"Gerçekten mi?" Tek kaşımı kaldırdım. "Senin ne işin var?"

"Rehberlik. Anlarsın ya, kaybolmaya meraklı bir kardeşim var."